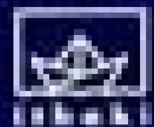

DÖRDÜNCÜ KİTAP

OBERON'un ELİ

ROGER ZELAZNY

fantastik kurgu

DÖRDÜNCÜ CİLT

OBERON'UN ELİ

AMBER YILLIKLARI

DÖRDÜNCÜ CİLT
Oberon'un Eli

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Bilinmiyor
Düzenleyen: eldkaan

Bölüm 1

O tuhaf güneşe yaraşan, parlak bir sezgi kıvılcımı...

İşte oradaydı... O ışığın altında serilmiş, o ana kadar yalnızca karanlığın içinde, kendi kendini aydınlatırken gördüğüm bir şey: Desen, garip bir gökdenizin altında ve üstünde, oval bir düzlüğe yayılmış, Amber’in büyük Desen’i.

Ve, belki de bizi birbirimize bağlayan her ne ise ona dayanarak biliyordum ki, bu asıl Desen olmalıydı. Bu da Amber’deki Desen’in onun birinci gölgesinden başka bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Bu da Amber’in kendisinin bir gölgeden ibaret olduğu anlamına geliyordu, ama yine de özel bir gölge, çünkü Desen, Amber, Rebma ve Tir-na Nog’th diyarlarından daha öteye yansımıyordu. Dernek ki, öncelikler ve düzenleniş yasasına göre, geldiğimiz bu yer gerçek Amber’di.

Sakalı ve vahşi saçları merhametsiz ışığın içinde erimiş, gülümseyen Ganelon’a döndüm.

"Nasıl bildin?" diye sordum ona.

"Çok iyi bir tahminci olduğumu bilirsin, Corwin," diye yanıt verdi “ve Amber’de işlerin nasıl yürüdüğü hakkında bana anlattığın her şeyi hatırlıyorum: Amber’in gölgesinin ve sizin mücadelelerinizin dünyalara nasıl yansıdığını. Kara yolu düşünürken, herhangi bir şeyin Amber’e böyle bir gölge yansıtmış olup olamayacağını sık sık merak ettim. Ve böyle bir şeyin son derece temel, güçlü ve gizli olması gerekeceğini düşündüm."

Önümüzdeki sahneye işaret etti. “Bunun gibi."

"Devam et," dedim.

Yüz ifadesi değişti, omuzlarını silkti.

"Yani Amberinizden daha derin bir gerçeklik katmanı olmalıydı," diye açıkladı, “kirli işlerin yapıldığı bir yer. Haminiz olan hayvan bizi böyle bir yermiş gibi görünen buraya getirdi ve Desen’deki o leke de söz konusu kirli işmiş gibi görünüyor. Bunu kabul etmiştin."

Başımı salladım.

"Beni bu kadar şaşırtan sonucun kendisinden çok senin kuvvetli sezgilerin oldu," dedim.

"Lafı ağzımdan aldın," diye itiraf etti Random, sağ tarafımdan, “ama zarifçe ifade etmek gerekirse, bu duygu bağırsaklarıma kadar işledi. Bir şekilde, aşağıdakinin dünyamızın temeli olduğuna inanıyorum."

"Bazen bir yabancı, olayları onların bir parçası olanlardan daha rahat görür," dedi Ganelon.

Random bana bir bakış fırlattı, sonra dikkatini manzaraya çevirdi.

"Sence," dedi, “eğer daha yakından bakmak için aşağı inersek olaylar daha fazla değişir mi?"

"Anlamanın yalnızca tek yolu var," dedim.

"Tek sıra, o zaman," diye kabul etti Random. “Ben önden giderim."

"Tamam."

Random atının başını, bize duvarın bir yüzü boyunca zikzaklar çizdiren uzun bir dizi dönemeci izleyerek sağa, sola, sağa çevirdi. Tüm gün koruduğumuz sırayla, onu ben takip ettim ve Ganelon en arkadan geldi.

"Şimdilik yeterince istikrarlı görünüyor," diye arkaya seslendi Random.

"Şimdilik," dedim.

"Aşağıdaki kayalarda bir tür açıklık var."

Öne eğildim. Sağ tarafta, oval düzlükle aynı düzeyde bir mağara ağzı vardı. Öyle bir konumdaydı ki, biz daha yüksekteyken görünmüyordu.

"Oldukça yakınından geçiyoruz," dedim.

"... hızla, ihtiyatla ve sessizce," diye ekledi Random, kılıcını çekerek.

Grayswandir’i çektim, bir dönemeç yukarımdaki Ganelon da kendi silahını çekti.

Açıklığın önünden geçmedik, oraya gelmeden bir kez daha sola döndük. Ama üç dört metre kadar yakınma gittik ve tanımlayamadığım nahoş bir koku aldım. Atlar ya kokuyu daha iyi tanımışlardı ya da doğaları gereği daha kötümserdiler, zira kulaklarını yatırdılar, burun deliklerini açtılar ve dizginlere direnerek korku dolu sesler çıkardılar. Ama köşeyi dönüp bir kez daha uzaklaşmaya başlayınca sakinleştiler. İnişimizin sonuna ulaşıp, Desen’in zarar görmüş kısmına yaklaşmaya başlayana kadar korkuları nüksetmedi. O noktada ise, daha fazla ilerlemeyi reddettiler.

Random atından indi. Desen’in kenarına ilerledi, durdu ve baktı. Bir süre sonra, arkasına dönmeden konuştu.

"Bildiklerimize dayanarak," dedi, “zararın bilinçli olarak verildiğini düşünebiliriz."

"Öyle görünüyor," dedim.

"Aynı zamanda, buraya getirilmemizin bir amacı olduğu çık."
"Bence de öyle."
"O zaman, burada olma amacımızın Desen'in nasıl zarar gördüğünü ve onarmak için ne yapılabileceğini belirlemek olduğu sonucuna varmak için çok fazla hayal gücü gerekmiyor."
"Muhtemelen. Senin teşhisin ne?"
"Henüz yok."
Şeklin çevresinde, lekenin başladığı sağ tarafa doğru ilerledi. Ben kılıcımı kınına soktum ve inmeye hazırlandım. Ganelon uzandı, omzumu tuttu.
"Kendim yapabilirim..." diye başladım.
Ama o benim sözlerimi duymazdan gelerek, “Corwin," dedi, “Desen'in ortasına doğru küçük bir düzensizlik var. Oraya ait bir şeymiş gibi görünmüyor..."
"Nerede?"
İşaret etti ve gösterdiği yere baktım.
Merkezin yakınında yabancı bir nesne vardı. Bir sopa mı?
Taş mı? Yolunu şaşırmış bir kağıt parçası mı?... Bu mesafeden çıkarmak mümkün değildi.
"Görüyorum," dedim.
Atlarımızdan indik ve şeklin en sağında çökmüş, siyahlığı inceleyen Random'a doğru yürüdük.
"Ganelon merkezin yakınında bir şey gördü," dedi.
Random başını salladı.
"Fark ettim," diye yanıt verdi. “Daha iyi bakmak için yaklaşmanın en iyi yoluna karar vermeye çalışıyordum. Kırık bir Desen'de yürüme fikri çok hoş gelmiyor. Diğer yandan, siyahlaşmış bölgeye girmeye kalkışırsam neyle karşı karşıya kalacağımı merak ediyordum. Sen ne düşünüyorsun?"
"Eğer direnç saraydakiyle aynıysa," dedim, “Desen'den arta kalanı yürümek zaman alacaktır. Aynı zamanda, Desen'den sapmanın ölüm olduğu öğretildi bize ve mevcut durum, lekeye ulaştığımda beni Desen'i terk etmeye zorlayacaktır. Diğer yandan, dediğin gibi, siyah kısımda yürüyerek düşmanlarımızı uyandırıyor olabiliriz. Bu yüzden..."
"Bu yüzden ikiniz de gitmiyorsunuz," diye araya girdi Ganelon. “Ben gidiyorum."

Sonra, bir yanıt beklemeden siyah bölgeye sıçradı, merkeze doğru koştu, küçük bir nesne alacak kadar durdu, döndü ve geri geldi.

Bir süre sonra, önümüzde duruyordu.

"Yaptığın tehlikeli bir şeydi," dedi Random.

Ganelon başını evet anlamında salladı.

"Ama ben yapmasaydım siz ikiniz hâlâ münazara ediyor olacaktınız." Elini kaldırdı, nesneyi uzattı. “Şimdi, bundan ne çıkarıyorsunuz?"

Elinde bir hançer vardı. Üzerine dikdörtgen, renkli bir mukavva parçası oturtulmuştu.

"Koz Kartına benziyor," dedi Random.

"Evet."

Kartı kurtardım, yırtık kısımlarını düzledim. Karşımdaki adam yarı tanıdıktı elbette, bu aynı zamanda yarı yabancı olduğu anlamına geliyordu. Açık renk, düz saçlar, biraz keskin hatlar, hafif bir gülümseme, biraz ince yapılı.

Başımı salladım.

"Onu tanımıyorum," dedim.

"Bir de ben bakayım."

Random kartı aldı, kaşlarını çatarak baktı.

"Hayır," dedi bir süre sonra. “Ben de tanımıyorum. Sanki tanımam gerekir gibi, ama... Hayır."

O anda atlar şikayetlerini daha kuvvetle yinelediler. Ve rahatsızlıklarının sebebini öğrenmek için biraz dönmemiz yeterli oldu, çünkü o şey mağaradan çıkmak için o ânı seçmişti.

"Lanet olsun," dedi Random.

Onunla aynı fikirdeydim.

Ganelon boğazını temizledi, kılıcını çıkardı.

"Ne olduğunu bilen var mı?" diye sordu sessizce.

İlk izlenimim, yaratığın yılansı olduğuydu, hem hareketlerinden, hem de bir uzantıdan çok ince bedeninin devamı gibi görünen uzun, kalın kuyruğu yüzünden. Ama dört adet iki eklemli bacağın üzerinde ilerliyordu; iri, kötücül görünüşlü pençeleri vardı. Dar kafası gagalıydı ve yürürken bir o yana, bir bu yana sallanıyor, bize bir solgun mavi gözünü, sonra diğerini gösteriyordu. Geniş, mor ve derimsi kanatları yanlarında toplanmıştı. Ne kılları, ne de tüyleri vardı, ama göğsünde, omuzlarında, sırtında ve kuyruğu boyunca pullu bölgeler vardı. Gaga süngüsünden kıvrılan kuyrukucuna

kadar, yaklaşık üç metre görünüyordu. Hareket ederken küçük bir şıngırtı çıkarıyordu ve boğazında bir şeyin parladığını gördüm.

"Bildiğim en yakın şey," dedi Random, “hanedan armamızdaki grifon. Ama bu kel ve mor."

"Bizim ulusal kuşumuz olmadığı kesin," diye ekledim,

Grayswandir’i çekip ucunu yaratığın başı ile aynı hizaya getirerek.

Yaratık kırmızı, çatal dilini fırlattı. Kanatlarını birkaç santimetre kaldırdı, sonra yine indirdi. Başı sağa sallanınca kuyruğu sola sallanıyordu, sonra sola ve sağa, sonra sağa ve sola ilerledikçe neredeyse hipnotize edici, akıcı bir etki yaratıyordu.

Ama bizden çok atlarla ilgileniyor gibiydi, çünkü rotası bizim yanımızdan atlarımızın titreyerek, ayaklarını vurarak bekledikleri yere uzanıyordu. Araya girmek üzere hareket ettim.

O anda, şahlandı.

Kanatlarını açtı, kaldırdı, aniden rüzgar yakalamış gevşek yelkenler gibi yayıldı. Arka ayaklarının üzerinde duruyordu ve tepemize dikilmişti, daha önce kapladığı alanın dört katını kaplıyormuş gibi görünüyordu. Ve sonra korkunç bir çığlık attı, kulaklarımı çınlatan bir av ya da meydan okuma çığlığı. Bununla beraber o kanatlarını vurdu ve sıçradı, bir süre havada kaldı.

Atlar fırlayıp kaçtılar. Hayvan ulaşamayacağımız mesafedeydi. Ancak o zaman o parlak çakmanın ve şıngırtının ne anlama geldiğini fark ettim. Hayvan mağaraya uzanan uzun bir zincirle bağlanmıştı. Zincirinin kesin uzunluğu o anda akademik bir meraktan daha acil bir sorun oluşturuyordu.

Hayvan tıslayarak, kanat çırparak ve düşerek ötemize geçerken döndüm. Kısa süren atılmasında gerçekten uçmasına yetecek kadar hız kazanamamıştı. Yıldız ile Ateşejderi’nin ovalin uzak ucuna gerilediklerini gördüm. Diğer yandan Random’ın atı Iago, Desen’e doğru fırlamıştı.

Hayvan yine yere dokundu, Iago’yu kovalayacakmış gibi döndü, bizi bir kez daha incelermiş gibi göründü ve yerinde dondu. Bu sefer çok daha yakındı, dört metreden az. Başını eğdi, bize sağ gözünü gösterdi, sonra gagasını açtı ve yumuşak bir gaklama çıkardı.

"Şimdi saldırmamıza ne dersin?" dedi Random.

"Hayır. Bekle. Davranışında tuhaf bir şey var."

Hayvan biz konuşurken kafasını eğmiş, kanatlarını aşağıya doğru yaymıştı. Gagasıyla üç kez yere vurdu ve yine başını kaldırdı. Sonra

kanatlarını kısmen bedenine topladı. Kuyruğu bir kez seğirdi, sonra daha şiddetle sallandı. Gagasını açtı ve gaklamayı tekrarladı.

O anda, dikkatimiz çelindi.

Iago, Desen'e girmişti, kararmış alanın içine. Beş, altı metre içeride, güç çizgilerinin arasında duruyordu, sinek kağıdına yapışmış bir böcek gibi, Perde noktalarından birine yakalanmıştı. Çevresinde kıvılcımlar yükselip yelesi dikilirken yüksek sesle haykırdı.

O anda, tam tepesindeki gökyüzü kararmaya başladı. Ama bu, yoğunlaşmaya başlayan su buharı bulutu değildi. Daha çok, merkezde kırmızı, kenarlara doğru sarı, saat yönünde dönen mükemmel bir daireydi. Tek bir çanın çınlaması gibi bir ses, sonra boğa kükremesi gibi bir gürleme aniden kulaklarımıza geldi.

Iago çabalamaya devam etti, önce sağ ön ayağını kurtardı, sonra sol ayağını kurtarırken sağını yine kaptırdı ve tüm bu süre boyunca çılgınca kişnedi. O sırada kıvılcımlar omuzlarına kadar gelmişti; hayvan onları bedeninden ve boynundan yağmur damlaları gibi silkeledi, tüm bedeni yumuşak, tereyağımsı bir parıltı kazandı.

Kükremenin şiddeti arttı ve tepemizdeki kırmızı şeyin kalbinde küçük şimşekler oynaşmaya başladı. O anda dikkatimi bir şıngırtı çekti ve bakışlarımı aşağı çevirdiğimde mor grifonun kıvranarak geçtiğini ve yüksek sesli, kırmızı şey ile bizim aramıza girdiğini gördüm. Yüzünü bizden çevirdi, manzarayı izleyerek heykel gibi dondu.

Tam o sırada Iago ön ayaklarını kurtardı ve şahlandı. Artık onda, parlaklığıyla, hatlarının kıvılcımlı belirsizliğiyle, gerçekdışı bir şeyler vardı. O anda kişnemiş olabilirdi, ama tüm diğer sesler yukarıdan gelen kesintisiz kükremenin içinde boğuluyordu.

Gürültülü oluşumdan içinden bir huni alçaldı. Parlaktı, yanıp sönüyordu, feryat ediyordu ve muazzam bir hıza sahipti.

Şahlanan ata dokundu, bir an atın dış hatları devasa boyutlara erişti ve bu etki ile doğru orantılı olarak daha da belirsizleşti. Kısa bir an boyunca huni, mükemmel bir dengeye sahip bir kapak gibi sabit kaldı. Sonra ses azalmaya başladı.

Gövde yavaş yavaş, Desen'in üzerinde kısa bir mesafeye -belki bir adam boyu- yükseldi. Sonra indiği hızla tırmandı.

Feryat kesildi. Kükreme dinmeye başladı. Çemberin içindeki minyatür şimşekler soldu. Tüm oluşum solgunlaşmaya ve yavaşlamaya başladı. Bir

an sonra, bir parça karanlıktan başka bir şey kalmamıştı; bir sonraki an ise tamamen kaybolmuştu.

Görebildiğim hiçbir yerde Iago'dan iz yoktu.

"Bana sorma," dedim, Random bana döndüğünde. “Ben de bilmiyorum."

Başını salladı, sonra dikkatini, o sırada zincirini şıngırdatmakta olan mor dostumuza çevirdi.

"Ya buradaki gerzek?" diye sordu, kılıcına dokunarak.

"Bizi koruyormuş izlenimine kapıldım," dedim, öne bir adım atarak. “Beni koru. Bir şey denemek istiyorum."

"Yeterince hızlı hareket edebileceğinden emin misin?" diye sordu. “Yan tarafın öyle..."

"Endişelenme," dedim, gerektiğinden biraz daha içtenlikle ve ilerlemeye devam ettim.

Hançer yarasının hâlâ ağrıdığı ve hareketlerimi yavaşlattığı sol yanım konusunda haklıydı. Ama Grayswandir hâlâ sağ elimdeydi ve bu içgüdülerime güvenimin yüksek olduğu o durumlardan biriydi. Geçmişte bu duyguya güvendiğim zamanlar iyi sonuçlanmıştı. Bu tür kumarların gerekli olduğu zamanlar yaşanır.

Random ileri, sağa doğru yürüdü. Ben yan döndüm ve sol elimi, yabancı bir köpekle tanışırken yaptığınız gibi yavaşça uzattım. Hanedan armamızdaki dostumuz çöktüğü yerden kalkmış, dönüyordu.

Bize baktı, solumdaki Ganelon'u inceledi. Sonra elime baktı. Başını eğdi, yere vurma hareketini tekrarladı, yumuşak sesle gakladı -küçük, fokurtulu bir ses- başını kaldırdı ve yavaşça uzattı. Büyük kuyruğunu salladı, gagası ile parmaklarıma dokundu, sonra bütün bunları tekrarladı. Elimi dikkatle başına koydum. Kuyruk sallaması arttı; başı hareketsiz kaldı. Nazikçe ensesini kaşıdım ve hayvan başını yavaşça, sanki kaşımadan zevk alırmışçasına çevirdi. Elimi çektim, bir adım geriledim.

"Sanırım dost olduk," dedim yumuşak sesle. “Şimdi sen dene, Random."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, güvenli olduğundan eminim. Bir dene."

"Ya yanılıyorsan? Ne yapacaksın?"

"Özür dilerim." *

"Harika."

İlerledi, elini uzattı. Hayvan dostane tavrını bırakmadı.

"Tamam," dedi yaklaşık yarım dakika sonra, hâlâ boynunu okşayarak, neyi kanıtladık?"

"Bir bekçi köpeği olduğunu."

"Neye bekçilik ediyor?"

"Görünüşe göre Desen'e."

"Boşuna o zaman," dedi Random, gerileyerek, "çıkardığı işin eksik olduğunu söyleyebilirim." Kararmış bölgeye işaret etti. "Yulaf yemeyen ve kişnemeyen herkese karşı bu kadar dost canlısıysa, bu anlaşılır bir şey."

"Benim tahminim, bu konuda oldukça seçici. Aynı zamanda, zarar verildikten sonra, daha fazla nahoş eylem olmasın diye buraya konulmuş olabilir."

"Kim koymuş onu?"

"Bunu ben de bilmek isterdim. Görünüşe göre, bizim tarafımızda olan birisi."

"Ganelon'un yaklaşmasına izin vererek teorini sınayabilirsin."

Ganelon kıpırdamadı.

"Sizde aileye has bir koku olabilir," dedi sonunda, "ve belki yalnızca Amberlileri beğeniyordun Bu yüzden benden pas, teşekkür ederim."

"Tamam. O kadar da önemli değil. Şimdiye dek tahminlerin hep doğru çıktı. Olayları nasıl yorumluyorsun?"

"Tahtı isteyen iki hizip arasında," dedi, "Brand, Fiona ve Bleys'in Amber'in çevresindeki güçleri daha iyi bildiğini söylemiştin. Brand sana detay vermedi -anlattığı bazı olayları unutmadıysan- ama benim tahminim, Desen'deki bu zarar onların müttefiklerinin âleminize girmesini sağlayan yöntemi temsil ediyor. İçlerinden biri ya da birkaçı bu zararı yarattı ve bu da karanlık yolu sağladı. Eğer buradaki bekçi köpeği aile kokusuna ya da hepinizin sahip olduğu bir başka ayırt edici özelliğe tepki veriyorsa, o zaman muhtemelen baştan beri burada olması ve Desen'i bozanlara karşı tepki vermemiş olması mümkün."

"Muhtemelen," diye yorum yaptı Random. "Bunun nasıl başarıldığı konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Belki," diye yanıt verdi Ganelon. "Gönüllüysen, benim için sen göstereceksin."

"Ne gerekiyor?"

"Bu tarafa gel," dedi. Döndü, Desen'in kenarına yöneldi.

Onu takip ettim. Random da öyle yaptı. Bekçi grifonu yanımda yürüdü.

Ganelon döndü ve elini uzattı.

"Corwin, bir zahmet aldığım hançeri uzatabilir misin?"

"İşte," dedim, hançeri kemerinden çekip uzatarak.

"Tekrarlıyorum, ne gerekiyor?" diye sordu Random.

"Amber kanı," diye yanıt verdi Ganelon.

"Bu fikirden hoşlandığımdan pek emin değilim," dedi Random.

"Tek yapman gereken hançerle parmağını delmek," dedi, hançeri uzatarak, “ve Desen’in üzerine bir damla kan düşmesine izin vermek."

"Ne olacak?"

"Deneyelim ve görelim."

Random bana baktı.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"Yap, görelim. Merak ettim."'

Başını salladı. „

"Tamam."

Ganelon’dan hançeri aldı, sol serçe parmağının ucunu deldi. Sonra, Desen’in üzerinde parmağını sıktı. Minik, kırmızı bir boncuk belirdi, büyüdü, titredi ve düştü.

Düştüğü yerden hemen bir duman yükseldi, minik bir çatırtı ona eşlik etti.

"Vay anasını!" dedi Random, görünüşe göre büyülenmişti.

Minik bir leke oluştu, yavaş yavaş yayılarak yaklaşık yarım dolar büyüklüğüne erişti.

"İşte," dedi Ganelon. “Böyle yapıldı."

Gerçekten de leke sağımızdaki büyük lekenin minyatür bir benzeriydi. Bekçi grifonu küçük bir feryat kopardı, geriledi, başını hızla birimizden diğerimize çevirdi.

"Sakin ol, dostum. Sakin ol," dedim, uzanıp sakinleştirerek.

"Ama böylesine büyük bir lekeye ne sebep..." diye başladı Random ve sonra yavaşça başını salladı.

"Gerçekten de, ne?" dedi Ganelon. “Atının nerede yok olduğunu gösteren hiçbir iz göremiyorum."

"Amber kanı," dedi Random. “Bugün sezgilerle dolusun, değil mi?"

"Corwin’den sana Lorraine’i, uzun süre yaşadığım yeri anlatmasını iste," dedi Ganelon, “karanlık çemberin büyüdüğü yeri. Onları yalnızca uzaktan tanısam da, bu güçlerin etkilerinden haberim var. Sizden öğrendiğim her

yeni şeyle bu konular benim için daha açık bir hal alıyor. Evet, bu işler konusunda daha fazla şey bildiğime göre, anladığım bazı şeyler var. Generalinin aklının nasıl işlediğini Corwin’e sor."

"Corwin," dedi Random, “bana delik Koz Kartını ver."

Kartı cebimden çıkardım ve düzelttim. Lekeler şimdi daha da uğursuz geliyordu. Bir şey daha dikkatimi çekti. Kartı bilge, büyücü, ressam Dworkin’in, Oberon’un çocuklarının eski rehberinin çizdiğine inanmıyordum. O ana kadar bir başkasının Koz Kartı yapabileceği aklıma gelmemişti. Bu kartın stili bir şekilde tanıdık gelse de, onun elinden çıkma değildi. Bu, ustanınkinden daha az gelişigüzel, sanki her hareket kalem kağıda dokunmadan önce tamamen tasarlanmış gibi ölçülü çizgileri nerede görmüştüm? Ve hatlarda doğru olmayan bir şey daha vardı. Bizim kendi Koz Kartlarımızdan daha farklı bir idealleştirme, ressamın yaşayan bir obje ile değil, eski anılar, fırlattığı bakışlar ve tariflerle çalıştığını düşündürüyordu.

"Koz Kartı, Corwin. İzin verirsen," dedi Random.

Bunu söylemesinde, tereddüt etmeme sebep olan bir şey vardı. Önemli bir konuda benden bir adım ileride olduğu duygusunu uyandırdı, hiç hoşuma gitmeyen bir duygu.

"Senin için bu ihtiyar çirkini okşadım ve davamız uğruna kan döktüm, Corwin. Şimdi kartı ver."

Kartı uzattım. Random kaşlarını çatarak kartı kaldırırken huzursuzluğum arttı. Neden aniden aramızdaki aptal ben olmuştum? Tir-na Nog’th’ta geçirilen bir gece entelektüel yetileri yavaşlatıyor muydu? Neden...

Random, uzun askeri kariyerim boyunca karşılaştığım her şeyi aşan bir dizi galiz küfür savurmaya başladı.

Sonra, “Ne oldu?" dedim. “Anlamıyorum."

"Amber kanı," dedi sonunda. “Bunu yapan ilk önce Desen’i yürümüş, anlıyor musun? Sonra merkezde durmuşlar ve Koz Kartını kullanarak onunla iletişim kurmuşlar. O yanıt verdikten ve sağlam bir iletişim sağlandıktan sonra, onu hançerlemişler. Kanı Desen’in üzerine akmış, benimkinin burayı silmesi gibi o kısmı silmiş."

Birkaç derin nefes boyunca sessiz kaldı.

"Bir ayin gibi görünüyor," dedim.

"Lanet olsun ayinlere!" dedi. “Hepsine lanet olsun! Birileri ölecek, Corwin. Onu öldüreceğim."

"Ben hâlâ anlamıyorum."

"Hemen anlamadığım için aptalın biriyim," dedi. “Bak! Daha yakından bak!"

Delik Koz Kartını bana uzattı. Baktım. Hâlâ anlamıyordum.

"Şimdi bana bak!" dedi. “Beni gör!"

Gördüm. Sonra karta tekrar baktım.

Ne demek istediğini anladım.

"Onun için karanlığın içinde bir yaşam fısıltısından başka bir şey olmadım hiç. Ama bunun için oğlumu kullandılar," dedi. “Bu Martin’in resmi olmalı."

Bölüm 2

Orada, bozuk Desen'in kıyısında dururken, Desen'in içindeki noktada bir hançer yarası alarak ölmüş ya da ölmemiş olabilecek, Random'ın oğlu olabilecek ya da olmayabilecek adamın resmine bakarken, döndüm, geriye doğru dev bir adım attım ve zihnimde beni bu tuhaf aydınlanmaya getiren olayları yeniden canlandırdım. Son zamanlarda o kadar çok şey öğrenmiştim ki, son birkaç yılın olayları onları yaşarkenkinden çok daha farklı bir hikaye oluşturuyor gibi görünüyordu. Şimdi bu yeni olasılık ve bunun işaret ettiği birtakım şeyler perspektifi yine değiştirmişti.

Kazadan sonra iki boş hafta geçirdiğim Greenwood'da, yukarı New York'un dışındaki o özel hastanede uyandığım zaman ismimi bile bilmiyordum. Kazanın erkek kardeşim Bleys tarafından, Albany'deki Porter Sanatoryumu'ndan kaçışımın hemen ardından tezgahlandığını daha yeni öğrenmiştim. Bu hikayeyi, sahte psikiyatrik kanıtlarla beni Porter'a yatıran kardeşim Brand'den dinlemiştim. Porter'da günlerce elektroşok terapisi görmüştüm; sonuçları belirsizdi, ama muhtemelen birkaç anının geri gelmesini sağlamıştı. Görünüşe göre Bleys'i korkutan ve kaçışımdan sonra, bir gölün yukarısındaki dönemeçte tekerlerime ateş ederek canıma kastetmesine sebep olan buydu. Brand Bleys'in bir adım arkasında, sigorta yatırımını, yani beni korumaya hazır olmasaydı bu benim ölümümle sonuçlanacaktı, kuşkusuz. Polislere haber ulaştırdığını, beni gölden çıkardığını ve yardım gelene kadar ilk yardım uyguladığını söylemişti. Bundan kısa süre sonra, eski ortakları -Bleys ve kız kardeşimiz Fiona- tarafından yakalanmış, Gölge'nin uzak bir köşesinde, korunaklı bir kuleye kapatılmıştı.

Taht için entrika ve karşı entrika çeviren iki grup vardı. Birbirlerinin topuklarına basıyor, enselerinden ayrılmıyor, birbirlerine o sırada uygun görünen her şeyi yapıyorlardı. Kardeşimiz Eric, kardeşlerimiz Julian ve Caine'in desteği ile babamız Oberon'un açıklanamaz yokluğu nedeniyle uzun zamandır boş kalan tahtı almaya hazırlanıyordu. Yani, Eric, Julian ve Caine'e açıklanmamıştı. Bleys, Fiona ve -başta- Brand'den oluşan diğer grup için açıklanmamış değildi, çünkü sorumlusu onlardı. Bleys'in tahta çıkması için mevcut koşulları hazırlamışlardı. Ama Brand, taht için

oynadıkları oyunda Caine’in yardımını almaya çalışırken bir taktik hatası yapmıştı. Caine Eric’in tarafını tutarak daha iyi bir anlaşma yapabileceğine karar vermişti. Bu, Brand’in sıkı gözetim altında tutulmasına sebep olmuştu, ama ortaklarının kimliğini hemen açık etmemişti. Yaklaşık olarak aynı zamanlarda, Bleys ve Fiona Eric’e karşı gizli müttefiklerini kullanmak istemişlerdi. Brand, bu müttefiklerin gücünden korkarak buna itiraz etmişti ve sonuç olarak Bleys ve Fiona tarafından reddedilmişti. O sırada herkesin peşinde olduğu Brand, Eric’in beni yüzyıllar önce ölmeye bıraktığı gölge Dünya’ya giderek güç dengelerini tamamen bozmaya çalışmıştı. Eric benim ölmediğimi, ama hafızamı tamamen kaybettiğimi daha sonra öğrenmişti. Bu da neredeyse ölmem kadar iyiydi, yine de sürgünüme gözkulak olması için Flora’yı nöbetçi bıraktı ve bir daha başına bela olmayacağımı umdu.

Brand daha sonra, Amber’e dönmeden önce hafızamın yerine gelmesi için ümitsizce bir çaba göstererek, beni Porter’a teslim ettiğini anlattı.

Fiona ile Bleys Brand ile uğraşırken, Eric Flora ile iletişime geçmişti. Flora, beni polisin götürdüğü klinikten Greenwood’a nakletmiş, uyuşturulmamı emretmiş, bu sırada Eric Amber’de taç giyme törenI hazırlıklarına başlamıştı. Bundan kısa süre sonra kardeşimiz Random’ın Texorami’deki pastoral yaşamı, Brand’in ona normal aile kanallarının -yani Koz Kartlarının- dışından mesaj göndermesi ve onu kurtarmasını istemesi ile bozulmuştu. Güç mücadelesinde tarafsız kalmaktan memnun olan Random kendi işine bakarken ben, hafızam göreceli olarak hâlâ eksik halde Greenwood’dan çıkmayı başarmıştım. Greenwood’un korkmuş yöneticisinden Flora’nın adresini almış, onun Westchester’daki evine gitmiş, bazı dolambaçlı blöfler yapmış ve konuk olarak evine yerleşmiştim. Bu arada Random Brand’i kurtarma çabasında başarısız olmuştu. Kulenin yılansı bekçisini öldürmüş, o yörelerin tuhaf bir şekilde hareketli kayalarını kullanarak muhafızlardan kaçmıştı. Ama pek de insansı sayılamayacak zorlu bir çete olan muhafızlar onu Gölge boyunca takip etmeyi başarmıştı, normalde Amberli olmayanlar için imkansız olan bir şey. Sonra Random, altında bulunduğum koşulları aydınlatmaya çalışırken Flora’yı anlaşılmazlığını patikalarında yürüttüğüm gölge Dünya’ya kaçmıştı.

Korumam altında olduğu teminatı altında kıtayı aşan Random takipçilerinin benim yaratıklarım olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ben onun onları yok etmesine yardım edince şaşırmıştı, ama ben tahtı ele geçirmek amaçlı kendi kişisel manevramla meşgulken konuyu açmak

istememişti. Aslında, kolayca aldanmış ve beni Gölge içinden geçirip Amber’e götürmeye razı olmuştu.

Bu teşebbüs bazı açılardan faydalı, bazı açılardan daha az tatminkar olmuştu. Ben sonunda gerçek durumumu açıkladığım zaman, Random ve yolda karşılaştığımız kız kardeşimiz Deirdre beni denizin içindeki, Amber’in ayna şehri Rebma’ya götürmüşlerdi. Orada Desen'in imgesini yürüdüm ve sonuç olarak anılarımın çoğu geri geldi -böylece gerçek Corwin mi,?- yoksa yalnızca gölgelerinden biri mi olduğum sorusu da açıklığa kavuşmuş oldu. Rebma’dan, Desen’in eve gitmemi sağlayan gücünü kullanarak Amber’e ulaştım. Eric ile sonuçsuz kalan bir düello yaptıktan sonra, Koz Kartlarını kullanarak sevgili kardeşim ve müstakbel katilim Bleys’in kollarına kaçtım.

Bleys’in Amber’e saldırısına katıldım, kötü yönetilmiş bir işti, kaybettik. Son çarpışma sırasında Bleys, ölümcül olacak gibi görünen, ama bildiklerim arttıkça ve düşündükçe belki de öyle olmayan koşullar altında kayboldu. Bunun sonucunda Eric’in tutsağı ve taç giyme töreninde gönülsüz taraf oldum, sonra beni kör ettirdi ve hapse attırdı. Amber’in zindanlarında geçen birkaç yıl sonunda gözlerim yeniden oluştu ve bununla doğru orantılı olarak akıl sağlığım bozuldu. Ancak babamın eski danışmam, zihinsel durumu benden de kötü olan Dworkin kazayla ortaya çıkınca bir kaçış yolu buldum.

Bundan sonra, iyileşme işine koyuldum ve Eric’in peşine bir daha düştüğümde tedbirli davranmaya karar verdim. Gölge’ye, bir zamanlar hüküm sürdüğüm eski bir ülkeye -Avalon’a- gittim. Amberliler arasında yalnızca benim bildiğim, Amber’de ateş alma yetisine sahip bir madde edinmeyi planlıyordum. Yolda Lorraine ülkesinden geçtim, orada sürgüne gönderdiğim eski Avalonlu generalim Ganelon ya da ona çok benzeyen biri ile karşılaştım. Yaralanmış bir şövalye, bir kız ve Amber’in çevresinde olana çok benzeyen yerel bir tehdit yüzünden kaldım: düşmanlarımızın yolculuk etmekte kullandığı kara yol -kör edildiğim sırada telaffuz ettiğim bir lanet yüzünden kısmen kendimi sorumlu tuttuğum bir şey- ile ilişkili, gittikçe büyüyen siyah bir çember. Savaşı kazandım, kızı kaybettim ve Ganelon ile birlikle Avalon’a gittim.

Ulaştığımız Avalon’un kardeşim Benedict’in koruması altında olduğunu çabuk öğrendik. O da, kara çember kara yol tehlikelerine benzer sorunlar yaşıyordu Benedict son çarpışmada sağ kolunu kaybetmişti, ama cehennem-

kadınları ile savaşından muzaffer çıkmıştı. Beni Amber ve Eric konusundaki niyetlerimin saf olması gerektiği konusunda uyardı ve sonra o birkaç gün daha sahada kalırken malikanesinin konukseverliğini önerdi. Dara'yla burada tanıştım.

Dara bana Benedict'in, varlığını Amber'den gizlediği torununun çocuğu olduğunu söyledi. Beni elinden geldiğince Amber, Desen, Koz Kartları ve Gölge'de yürüme konularında konuşturdu. Son derece yetenekli bir eskrimciydi. Amber'e saldırırken ihtiyaç duyacağım şeylerin bedelini ödememe yetecek kadar ham elmas edindiğim cehennem sürüşünden dönüşümde öylesine seviştik. Ertesi gün, Ganelon ve ben gerekli kimyasal maddeleri aldık ve benim istediğim niteliklere göre imal edilmiş otomatik silahlar ve cephane edinmek için, sürgünüm sırasında yaşadığım gölge Dünya'ya gitmek üzere ayrıldık.

Yolda, etki alanını Gölge dünyalarda artırmış gibi görünen kara yolda bazı zorluklar yaşadık. Ortaya çıkan sorunlarla başa çıkabiliyorduk, ama vahşi bir cehennem sürüşü ile beni takip eden Benedict ile yaptığım düelloda neredeyse ölecektim.

Tartışamayacak kadar öfkeli olan Benedict küçük bir ağaçlık boyunca benimle savaştı. Kılıcını sol eliyle kullanırken bile benden daha iyiydi. Onu ancak kara yolun, onun bilmediği bir özelliğini kullanarak alt edebildim. Dara ile ilişkim yüzünden kanımı dökmek istediğini sanıyordum. Ama hayır. Aramızda geçen birkaç cümlede böyle birini tanıdığını inkar etti. Hizmetkarlarını öldürdüğümü düşündüğü için takip etmişti. Gerçekten de, Ganelon Benedict'in yerindeki ağaçlıkta bazı yeni cesetler bulmuştu, ama kim olduklarını bilmediğimizden ve durumu daha da karmaşıklaştırmak istemediğimizden onları unutmaya karar vermiştik.

Benedict'i, Koz Kartı sayesinde Amber'den çağırdığım kardeşim Gerard'ın ellerine bırakarak gölge Dünya'ya doğru yolumuza devam ettik, silahlandık, Gölge'de bir saldırı gücü oluşturduk ve Amber'e saldırmak üzere yola koyulduk. Ama oraya vardığımızda Amber'in kara yoldan gelen yaratıkların saldırısına uğradığını gördük. Yeni silahlarım durumu hızla Amber'in lehine çevirdi ve kardeşim Eric savaşta ölerek bana sorunlarını, kötü niyetini ve Hüküm Mücevheri'ni bıraktı. Amber'e saldırdığımızda Bleys ile bana karşı kullandığı, hava durumunu kontrol eden bir silah.

O noktada, Dara ortaya çıktı, hızla yanımızdan geçti, Amber'e doğru at sürdü, Desen'i buldu ve yürüdü. Gerçekten de akraba olduğumuzu

kanıtlayan geçerli bir delil. Ama bu yürüyüş sırasında tuhaf fiziksel dönüşümler geçirdi. Desen'i tamamladığında Amber'in yok edileceğini duyurdu. Sonra da yok oldu.

Yaklaşık bir hafta sonra, beni suçlu gösterecek şekilde düzenlenmiş koşullar altında Caine öldürüldü. Onun katilini öldürmüş olduğum gerçeği masumluğumu kanıtlayacak tatminkar bir delil olamıyordu, çünkü adam doğal olarak bu konuda konuşacak durumda değildi. Ama onun benzerini, Random'ı Flora'nın evine kadar takip eden kişiler arasında daha önce gördüğümü fark ederek, sonunda Random ile oturup, Brand'i kuleden kurtarmak için yaptığı başarısız girişimin hikayesini dinledim.

Random yıllar önce, Rebma'yı terk edip Eric ile düello yapmak üzere Amber'e yollanmamdan sonra Rebma'nın kraliçesi Moire tarafından, sarayından bir kadın ile evlenmeye zorlanmıştı: Vialle: güzel, kör bir kız. Bu kısmen Random'a bir ceza olarak düşünülmüştü, çünkü yıllar önce Moire'nin merhum kızı Morganthe'yi Martin'e, şimdi Random'ın ellerinde tuttuğu yaralı Koz Kartının görünürdeki konusuna hamile iken terk etmişti. Random açısından tuhaftır ki, Vialle'ye âşık olmuş görünüyordu ve şimdi Amber'de onunla yaşıyordu.

Random'ın yanından ayrıldıktan sonra Hüküm Mücevheri'ni aldım ve Desen odasına götürdüm. Orada, kendi kullanımıma ayarlamak için, daha önce aldığım talimatları uyguladım. Süreç esnasında sıradışı duygular yaşadım ve en bilinen işlevini kontrol etmeyi başardım: meteorolojik olayları yönetebilme. Bundan sonra, sürgünüm konusunda Flora'yı sorguladım. Hikayesi mantıklı geldi ve benim bildiğim gerçekler ile uyuşuyordu, ama kaza sırasındaki olaylar konusunda bir şeyi anlatmıyor gibi geldi. Ama Caine'in katilinin Random ile benim Westchester'daki evinde savaştığımız kişilerle aynı türden olduğuna tanıklık etmeye söz verdi ve peşinde olduğum herhangi bir şey konusunda destek olacağı güvencesini verdi.

Random'ın hikayesini dinlediğim sırada, iki hizip ile düzenledikleri entrikalardan hâlâ habersizdim. O zaman, Brand hâlâ yaşıyorsa, sırf birisinin açıklanmasını istemediği bir bilgiye sahip olması yüzünden bile olsa, kurtarılmasının elzem olduğuna karar verdim. Bunu başarmak için bir plan yaptım, ama bunu denemeyi, Caine'in cesedini Gerard ile birlikte Amber'e getirene kadar erteledim. Ama bu zamanın bir kısmı Gerard'ın, bunu başarabileceğini unutmuş olmam ihtimaline karşı, Amber'in mevcut

acılarının sebebi olduğum ortaya çıkarsa beni öldüreceğini bildirirken sözlerine ağırlık kazandırmak için beni bayılana kadar dövmesine harcandı. Bu bildiğim en özel kapalı devre kavgaydı, Gerard'ın Koz Kartı aracılığı ile aile tarafından izlendi. Suçlunun ben olmam ve tehdidi yüzünden ismini listeden silmeyi düşünmem ihtimaline karşı bir sigorta. Sonra Tekboynuz Koruluğu'na gittik ve Caine'i mezardan çıkardık. O sırada, Amber'in efsanevi tekboynuzunu kısa bir süre için gördük.

O akşam Amber'deki sarayın kütüphanesinde toplandık. Random, Gerard, Benedict, Julian, Deirdre, Fiona, Flora, Llewella ve ben. Orada Brand'i kurtarmak için yaptığım planı denedik. Dokuzumuz aynı anda, Koz Kartını kullanarak ona ulaşmaya çalıştık. Ve başardık.

Onunla iletişim kurduk ve başarıyla Amber'e getirdik. Ama heyecanın ortasında, hepimiz onu taşıyan Gerard'ın çevresinde toplanmışken, birisi Brand'in yan tarafına bir hançer sapladı. Gerard hemen kendini görevli doktor seçti ve odayı boşalttırdı.

Kalanımız aşağı kattaki bir oturma odasına geçtik, orada birbirimizi çekiştirdik ve olayları tartıştık. Bu sırada Fiona beni, Hüküm Mücevheri'nin uzun süre takılması durumunda tehlike oluşturabileceği konusunda uyardı ve Eric'in ölümünün sebebinin aldığı yaralardan çok bu ihtimal olabileceğini belirtti. Ona göre ilk işaretlerden biri, zaman duygusundaki çarpılmaydı. Aslında fizyolojik olayların hızlanmasını temsil eden, zamanın akışında bir yavaşlama. Bu konuda daha ihtiyatlı olmaya karar verdim, çünkü o, bir zamanlar Dworkin'in ileri seviyeli bir öğrencisi olduğundan bu konularda geri kalanımızdan daha bilgiliydi.

Ve belki de haklıydı. Belki de o akşamın ilerleyen saatlerinde, odama döndüğümde böyle bir etki söz konusuydu. En azından, beni öldürmeye kalkışan kişi benim o koşullarda yapacağımdan biraz daha yavaş hareket ediyordu. Bu yüzden saldırısı neredeyse başarılı olacaktı. Hançer beni yan tarafımdan yakaladı ve dünya kayıp gitti.

Canım damla damla akarken, uzun süre Cari Corey olarak yaşadığım gölge dünyadaki eski evimde, eski yatağımda uyandım. Oraya nasıl döndüğüm konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Dışarıya, bir tipinin içine süründüm. Bilincime tutunarak Hüküm Mücevheri'ni eski yaprak yığınıma gömdüm, çünkü gerçekten dünya çevremde yavaşlıyor gibiydi. Sonra yola ulaşmayı başardım, geçen sürücüleri durdurmaya çalıştım.

Beni orada bulan ve en yakın kliniğe götüren dostum ve eski komşum Bill Roth oldu. Orada, yıllar önce, geçirdiğim kazadan sonra beni iyileştiren doktor tarafından tedavi edildim.

Benim psikiyatrik bir vaka olduğumdan kuşkulandı, çünkü eski kayıtlarım o sahte durumu yansıtıyordu.

Ama sonra Bill ortaya çıktı ve bazı şeyleri yoluna soktu. Bir avukat olarak, ben yok olduğumda meraklanmış, bazı araştırmalar yapmıştı. Sahte belgeleri ve ardından gelen kaçışlarımı öğrenmişti. Bu konularda ve kaza hakkında detayları bile biliyordu. Hâlâ bende tuhaf bir şeyler olduğunu hissediyordu, ama bu onu o kadar da rahatsız etmiyordu.

Daha sonra, Random Koz Kartımı kullanarak benimle iletişim kurdu ve bana Brand'in kendine geldiğini, beni sorduğunu bildirdi. Random'ın yardımı ile Amber'e döndüm. Brand'i görmeye gittim. İşte o zaman çevremde süren güç mücadelesini ve iştirakçilerin kim olduğunu öğrendim. Bill'in bana gölge Dünya'da anlattıkları ile birlikte Random'un hikayesi sonunda son birkaç yıl boyunca olan bitenlere biraz mantık ve tutarlılık getirdi. Bana aynı zamanda, karşı karşıya olduğumuz tehlikenin niteliği konusunda daha fazla şey anlattı.

Ertesi gün hiçbir şey yapmadım, görünüşte kendimi Tir-na Nog'th'a yapacağım ziyarete hazırlamak için, ama aslında yaramın iyileşmesi için fazladan zaman kazanmak için. Ama bunu planlamıştım ve uygulamalıydım. O gece gökyüzündeki şehre yolculuk ettim, belki de hiçbir anlamı olmayan, kafa karıştırıcı işaretler ve alametlerle karşılaştım ve bu sırada, kardeşim Benedict'in hayaletinden garip, mekanik bir kol aldım.

Bu geziden neşeli döndüm, Random ve Ganelon ile birlikte kahvaltı ettim, sonra eve dönmek için Kolvir üzerinden yola koyulduk. Yol yavaş yavaş, şaşırtıcı bir şekilde çevremizde değişmeye başladı. Sanki Gölge'de yürüyorduk, Amber'e bu kadar yakınken imkansıza yakın bir şey. Bu karara vardığımızda yol değiştirmeye çalıştık, ama ne Random ne de ben değişen manzarayı etkilemeyi başaramadık. O sırada tekboynuz ortaya çıktı. Onu takip etmemizi ister gibiydi. Biz de öyle yaptık.

Bizi rengarenk bir dizi değişimden geçirdi, ta ki sonunda kendi başımızın çaresine bakmak üzere bıraktığı bu yere gelene kadar. Şimdi, kafamda dönüp duran tüm bu olay dizisi ile zihnim çevrelerde dolanıyor, öne ilerliyor ve Random'ın biraz önce söylediği sözlere dönüyordu. Bir kez daha ondan bir adım ileride olduğumu hissettim. İçinde bulunduğumuz

durumun ne kadar süreceğini bilmiyordum, ama delik Koz Kartını çizen ele ait çalışmaları daha önce nerede gördüğümü hatırlamıştım.

Brand melankolik dönemlerine girerken sık sık resim yapardı ve aydınlattığı veya kararttığı tuvaller birbiri ardına aklıma düşerken kullandığı favori teknikleri hatırladım. Buna yıllarca Martin'i tanıyan herkesten anılar ve tasvirler edinmeye çalışmasını ekle. Random üslubu tanımamıştı, ama Brand'in bilgi edinme çabasının muhtemel sonuçları konusunda benim yaptığım gibi düşünmeye başlamadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum. Hançeri kullanan onun eli olmasa bile, Brand aracı sağlayarak eyleme ortak olmuştu. Random'ı, söylediğinde içten olduğunu bilecek kadar tanıyordum.

Aradaki bağlantıyı görür görmez Brand'i öldürmeye çalışacaktı. Bu rahatsız ediciden de öte olacaktı.

Bunun, Brand'in muhtemelen hayatımı kurtarmış olduğu gerçeği ile hiçbir ilgisi yoktu. Onu o lanet kuleden kurtararak hesapları eşitlediğimizi düşünüyordum. Hayır. Random'ı yanlış yönlendirmek ya da yavaşlatmak için yollar aramaya başlamama sebep olan ne borçluluktu, ne de duygusallık. Bu, çıplak, soğuk, Brand'e ihtiyacım olduğu gerçeğiydi. Bunu o sağlamıştı. Onu kurtarma sebebim, onun beni gölden çıkarma sebebinden daha fedakarca değildi. Onda şimdi ihtiyacım olan bir şey vardı: bilgi. Bunu hemen anlamıştı ve azar azar kullanıyordu. Hayatının toplu bedeli gibi.

"Benzerliği görüyorum," dedim Random'a “ve neler olduğu konusunda haklı olabilirsin."

"Elbette haklıyım."

"Delinen karttı," dedim.

"Bu açık. Benim kastettiğim..."

"Dernek Koz Kartı aracılığı ile getirilmemişti. Yani bunu yapan kişi iletişim kurdu, ama onu gelmeye ikna edemedi."

"Ee? İletişim yine de onu hançerlemesini sağlayacak sağlamlığa ve yakınlığa ulaştı. Hatta muhtemelen zihinsel bir kenetlenme sağlamayı ve o kan kaybederken onu orada tutmayı başardı. Muhtemelen çocuğun Koz Kartları ile fazla deneyimi olmamıştı."

"Belki evet, belki hayır," dedim. “Llewella ya da Moire bize Koz Kartları hakkında ne kadar şey bildiğini söyleyebilir. >Ama benim varmak istediğim nokta, o ölmeden iletişimin bozulmuş olması olasılığı. Eğer senin yenilenme yeteneklerini aldıysa, hayatta kalmış olması olası."

"Olası mı? Ben tahmin istemiyorum! Ben yanıt istiyorum!"

Kafamda dengeleyici bir eylem başlattım. Onun bilmediği bir şeyi bildiğime inanıyordum, ama kaynağım en iyisinden değildi. Aynı zamanda, bu olasılık konusunda sessiz kalmak istiyordum, çünkü henüz Benedict ile konuşma fırsatım olmamıştı. Diğer yandan, Martin Random'ın oğluydu ve dikkatini Brand'den uzaklaştırmak istiyordum.

"Random, elimde bir şey olabilir," dedim.

"Ne?"

"Brand hançerlendikten hemen sonra," dedim, "oturma odasında konuşurken, sohbetin Martin konusuna döndüğü zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet. Yeni bir şey konuşulmadı."

"O sırada ekleyebileceğim bir şey vardı, ama herkes orada olduğu için sustum. Aynı zamanda, bu konuyu ilgili taraf ile yalnızken açmak için."

"Kim?"

"Benedict."

"Benedict mi? Benedict'in Martin'le ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. İşte bu yüzden öğrenene kadar sessiz kalmak istedim. Ve bilgi kaynağım biraz hassastı."

"Devam et."

"Dara. Onun adını ne zaman telaffuz etsem Benedict çılgına dönüyor, ama bana söylediği bazı şeyler şimdiye kadar doğru çıktı. Julian ile Gerard'ın kara yoldaki yolculukları, yaralanmaları, Avalon'da kalmaları. Benedict bunların olduğunu kabul etti."

"Martin hakkında ne dedi?"

Gerçekten de. Işıkları Brand'in üzerine çevirmeden nasıl söze dökmeli...? Dara Brand'in Benedict'i Avalon'da, birkaç yıl içinde birkaç kez ziyaret ettiğini söylemişti. Amber ile Avalon arasındaki zaman farkı öyledir ki, şimdi düşündüğüm zaman, ziyaretlerin Brand'in aktif olarak Martin hakkında bilgi aradığı döneme denk gelmesi olası geliyordu. Onu devamlı oraya çekenin ne olduğunu merak etmiştim, çünkü o ve Benedict hiçbir zaman fazla samimi olmamıştı.

"Sadece Benedict'in Martin isimli bir konuğunun olduğunu ve Dara'nın onun Amber'den olduğunu düşündüğünü," diye yalan söyledim.

"Ne zaman?"

"Bir süre önce. Emin değilim."

"Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Aslında çok değil ve dahası, Martin'le özellikle ilgileniyor gibi görünmüyordun hiç."

Random bakışlarını sağ tarafımda diz çökmüş, guruldanan grifona çevirdi, sonra başını salladı.

"Artık ilgileniyorum," dedi. “Her şey değişir. Eğer hâlâ hayattaysa, onu tanımak isterim. Eğer değilse..."

"Tamam," dedim. “İkisini de yapmanın en iyi yolu eve dönmenin bir yolunu bulmak. Görmemiz gerekeni gördüğümüzü düşünüyorum ve artık gitmek istiyorum."

"Bu konuda düşünüyordum," dedi “ve aklıma Desen’i bu amaç için kullanabileceğimiz geldi. Merkeze git ve geri dön."

"Karanlık bölgeden geçerek mi?" diye sordum?

"Neden olmasın? Ganelon çoktan denedi ve sağlığı yerinde."

"Bir dakika," dedi Ganelon. “Kolay olduğunu söylemedim ve atları oradan geçiremeyeceğinizden eminim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Avalon’dan kaçarken kara yolu geçtiğimiz yeri hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Eh, kartı ve hançeri alırken yaşadığım duygular o zamanki huzursuzluğumuzdan çok farklı değildi. O kadar hızlı koşmamın sebeplerinden biri buydu. Bu noktanın Amber ile benzer olduğu teorisine dayanarak, ilk önce Koz Kartlarının denenmesini tercih ederim."

Başımı salladım.

"Tamam. Bunu elimizden geldiğince kolaylaştırmak daha iyi olabilir. İlk önce atları toparlayalım."

Bunu yaptık ve bu sırada grifonun zincirinin uzunluğunu öğrendik. Mağara ağzından otuz metre kadardı ve hemen sızlanarak şikayet etmeye başladı. Bu atları sakinleştirme işini kolaylaştırmadı, ama kendime saklamaya karar verdiğim tuhaf bir fikir uyandırdı.

Her şeyi kontrol altına aldıktan sonra Random Koz Kartlarını buldu ve ben de kendiminkileri çıkardım.

"Benedict’i deneyelim," dedi.

"Tamam. Dilediğin zaman."

Hemen kartların elime yine soğuk geldiğini hissettim, iyi bir işaret. Benedict’in kartını seçtim ve hazırlıklara başladım.

Yanımda, Random da aynısını yapıyordu.

İletişim hemen geldi.

"Sebep ne?" diye sordu Benedict, gözleri Random, Ganelon ve atlar üzerinde dolaşıp, yine benimkilere dikilerek.

"Bizi alır mısın?" dedim.

"Atları da mı?"

"Alayını."

"Gelin, o zaman."

Elini uzattı ve ona dokundum. Hepimiz ona doğru ilerledik. Birkaç saniye sonra, yüksek, kayalık bir yerde, soğuk bir rüzgar giysilerimizi hırpalarken duruyorduk. Amber'in güneşi bulutlarla dolu gökyüzünde, günortasını geçmişti. Benedict sert, deri bir ceket ve geyik derisi pantolon giymişti. Gömleği solgun bir sarıydı. Portakal rengi bir pelerin sağ kolunun kalan kısmını saklıyordu. Uzun çenesini sıktı ve bana baktı.

"İlginç bir yerden geliyorsunuz," dedi. "Arkada bir şeyler gördüm."

Başımı evet anlamında salladım.

"Bu yükseklikten manzara da ilginç," dedim, kemerine asılı dürbünü ve Eric'in onun öldüğü, benim geri döndüğüm gün savaşı yönettiği kaya çıkıntısında durduğumuzu aynı anda fark ederek. Garnath boyunca, çok aşağıda, ufka kadar uzanan karanlık şeride bakmak için ilerledim.

"Evet," dedi. "Kara yolun sınırları çok noktada sabitlenmiş gibi. Ama birkaç başka noktada hâlâ genişliyor. Sanki bir tür desene uyacak şekilde son hareketlerini yapıyor gibi... Şimdi söyle bana, hangi noktadan geldiniz?"

"Dün geceyi Tir-na Nog'th'ta geçirdim," dedim "ve bu sabah Kolvir'i geçerken yolumuzu kaybettik."

"Kolay bir şey değil," dedi. "Kendi dağında kaybolmak. Doğuya gitmeye devam ediyorsun, biliyorsun. Güneşimizin yoluna başladığı yön orası olarak bilinir."

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Bir kaza oldu," dedim, bakışlarımı kaçırarak. "Bir at kaybettik."

"Ne tür bir kaza?"

"Ciddi bir kaza, at bakımından."

"Benedict," dedi Random, delik Koz Kartı olduğunu fark ettiğim şeyden aniden başını kaldırarak, "bana oğlum Martin hakkında ne anlatabilirsin?"

Benedict konuşmadan önce onu uzun uzun süzdü. Sonra, "Bu ani ilgi neden?" diye sordu.

"Çünkü öldüğüne inanmamız için sebepler var," dedi.

"Eğer bu doğruysa, intikamını almak istiyorum. Eğer değilse eh, bunun doğru olabileceği düşüncesi beni biraz rahatsız etti. Eğer hâlâ hayattaysa, onunla tanışmak ve görüşmek isterdim."

"Neden ölmüş olabileceğini düşündün?"

Random bana baktı. Başımı salladım.

"Kahvaltıdan başla," dedim.

"O bunu yaparken, ben bize öğle yemeği bulayım," dedi Ganelon, çantalardan birini karıştırarak.

"Tekboynuz bize yolu gösterdi..." diye başladı Random.

Bölüm 3

Sessizlik içinde oturduk. Random konuşmayı bitirmişti ve Benedict gökyüzüne, Garnath'ın üzerine bakıyordu. Yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Uzun zaman önce sessizliğine saygı göstermeyi öğrenmiştim.

Sonunda başını bir kez, sertçe salladı ve dönüp Random'a baktı.

"Uzun zamandır buna benzer bir şeyden şüpheleniyordum," dedi, "babamın ve Dworkin'in yıllar içinde ağızlarından kaçırdıklarından. Ya buldukları ya da yarattıkları, güçlerinden faydalanmak için Amber'i ondan bir gölge öteye yerleştirdikleri bir birincil Desen olduğu izlenimine kapılmıştım. Ama oraya nasıl gidilebileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu." Garnath'a döndü, çenesiyle işaret etti. "Ve bana diyorsun ki bu, orada yapılana tekabül ediyor, öyle mi?"

"Öyle görünüyor," diye yanıt verdi Random.

"... Martin'in kanı dökülerek yaratılmış."

"Öyle sanıyorum."

Benedict anlatımı sırasında Random'ın ona verdiği Koz Kartını kaldırdı. O sırada Benedict hiçbir yorum yapmamıştı.

"Evet," dedi bu sefer, "bu Martin. Rebma'dan ayrıldıktan sonra bana geldi. Uzun süre benimle kaldı."

"Neden sana geldi ki?" diye sordu Random.

Benedict hafifçe gülümsedi.

"Bir yere gitmesi gerekiyordu, biliyorsun," dedi. "Rebma'daki konumundan bıkmıştı, Amber'le ilgili karışık düşünceleri vardı, gençti, özgürdü ve Desen'i kullanarak gücü yeni kazanmıştı. Uzaklaşmak, yeni şeyler görmek, Gölge'de yolculuk etmek istiyordu. Hepimizin yaptığı gibi. Henüz küçük bir çocukken onu Avalon'a götürmüş, yaz vakti kuru toprak üzerinde yürümesini sağlamış, ona at binmesini öğretmiş, ekinlerin hasat edilmesini göstermiştim. Aniden dilediği yere gitme yeteneğini kazanınca, seçenekleri hâlâ bildiği pek az yerle sınırlıydı. Evet, o anda bir yer hayal edebilir ve oraya gidebilirdi. Bir yandan yaratarak. Ama aynı zamanda, Gölge'de güvenliğini sağlamak için hâlâ öğrenmesi gereken çok şey olduğunun farkındaydı. Bu yüzden bana gelmeyi tercih etti ve benden onu eğitmemi istedi. Ben de eğittim. Bir yıla yakın yanımda kaldı. Ona

savaşmayı öğrettim, Koz Kartlarını ve Gölge'yi kullanmayı öğrettim, hayatta kalacaksa, bir Amberlinin bilmesi gereken şeyleri öğrettim."

"Neden bütün bunları yaptın?" diye sordu Random.

"Birinin yapması gerekiyordu. Bana geldi, bu yüzden yapmak bana düşüyordu," diye yanıt verdi Benedict. "Ama çocuktan hoşlanmadığımdan da değil," diye ekledi.

Random başını salladı.

"Bir yıla yakın süre seninle kaldığını söyledin. Ondan sonra ona ne oldu?"

"Senin de benim kadar iyi bildiğin o yolculuk tutkusu. Bir kez yeteneklerine güven kazanınca, onları kullanmak istedi. Ona ders verirken, onu Gölge'de yolculuklara götürmüş, değişik yerlerde tanıdıklarımla tanıştırmıştım. Ama kendi yolunu çizmek istediği bir zaman geldi. Bir gün bana veda etti ve gitti."

"O günden sonra onu gördün mü?" diye sordu Random.

"Evet. Düzenli olarak geri döndü, benimle bir süre kaldı, bana maceralarını, keşiflerini anlattı. Bunun yalnızca bir ziyaret olduğu hep açıktı. Bir süre sonra huzursuz olur, yine giderdi."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Avalon zamanıyla yıllar önce, her zamanki şartlar altında. Bir sabah geldi, belki iki hafta kaldı, bana gördüğü ve yaptığı şeyleri anlattı, yapmak istediği pek çok şeyden bahsetti.

Daha sonra, yine gitti."

"Ve sen sonra ondan hiç haber almadın, öyle mi?"

"Tam tersine. Geçerken ortak dostlarımıza bıraktığı mesajlar vardı. Zaman zaman, benimle Koz Kartım aracılığı ile iletişim kuruyordu..."

"Bir deste Koz Kartı mı vardı?" diye araya girdim.

"Evet, benim fazla destelerimden birini hediye ettim."

"Onu tasvir eden bir Koz Kartın var mıydı?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Bunu görene kadar böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi, kartı kaldırıp bakarak. Sonra yine Random'a uzattı. "Bir Koz Kartı hazırlayacak yeteneğim yok. Random, ona Koz Kartını kullanarak ulaşmayı denedin mi?"

"Evet, bunu bulduktan sonra birkaç kez. Aslında, yalnızca birkaç dakika önce. Hiçbir şey çıkmadı."

"Bu hiçbir şey kanıtlamaz, elbette. Eğer her şey senin tahmin ettiğin gibi olduysa ve hayatta kaldıysa, daha sonra gelecek her tür iletişim girişimini engellemeye karar vermiş olabilir. Bunu yapmasını biliyor."

"Tahmin ettiğim gibi mi oldu? Bu konuda daha fazla bilgin var mı?"

"Bir fikrim var," dedi Benedict. “Birkaç yıl önce Gölge’de, bir dostun yerinde, yaralı ortaya çıktı. Bir kılıcın sebep olduğu bedensel bir yara. Onlara çok kötü durumda geldiğini ve neler olduğu konusunda detaylara girmediğini söylediler. Birkaç gün kalmış -tekrar yürümeye başlayana kadar- ve tamamen iyileşmeden ayrılmış. Ondan bir daha haber alamamışlar. Ben de öyle."

"Meraklanmadın mı?'" diye sordu Random. “Onu aramaya gitmedin mi?"

"Elbette meraklandım. Hâlâ meraklanıyorum. Ama bir adam, ne kadar iyi niyetli olsalar da, akrabalar işine karışmadan kendi hayatını yaşama hakkında sahiptir. Krizden kurtuldu ve benimle iletişim kurmaya çalışmadı. Görünüşe göre ne yapmak istediğini biliyordu. Tecylere benim için bir mesaj bıraktı, neler olduğunu öğrendiğim zaman endişelenmememi, ne yapacağını bildiğini söyleyen bir mesaj."

"Tecyler mi?" dedim.

"Evet. Gölge’den dostlarım."

Söyleyebileceğim şeyleri söylemekten kaçındım. Bunları Dara’nın hikayesinin bir başka parçası olarak görmüştüm, çünkü başka konularda gerçeği çok çarpılmıştı. Tecylerden, sanki onları tanıyormuş gibi bahsetmişti, sanki onlarla kalmış gibi, Benedict’in bilgisi dahilinde. Ama ona dün gece Tir-na Nog’th’ta gördüğüm hayalden ve kızla akrabalığını ilgilendiren şeylerden bahsetmek için uygun bir zamanmış gibi görünmüyordu. Henüz konu ve işaret ettikleri hakkında düşünecek zamanım olmamıştı.

Random yürüdü, çıkıntının yakınında, sırtı bize dönük, parmakları arkasında kenetlenmiş, durdu. Bir an sonra döndü ve uzun adımlarla geri döndü.

"Tecylerle nasıl iletişime geçebiliriz?" diye sordu Benedict’e.

"Gidip görmek dışında yolu yok," dedi Benedict.

Random bana döndü.

"Corwin, bir ata ihtiyacım var. Yıldız’ın pek çok cehennem sürüşü yaptığını söylemiştin..."

"Yoğun bir sabah yaşadı."

"O kadar da zorlu değildi. Korktu ve şimdi iyi görünüyor. Onu ödünç alabilir miyim?"

Ben yanıt veremeden Benedict’e döndü.

"Beni götürürsün, değil mi?" dedi.

Benedict tereddüt etti.

"Öğrenilecek başka ne var, bilmiyorum..." diye başladı.

"Herhangi bir şey! Hatırlayabilecekleri herhangi bir şey belki zamanında önemli görünmeyen, şimdi bildiklerimizin ışığında önemli olan bir şey."

Benedict bana baktı. Başımı salladım.

"Eğer onu götürmeye gönüllüysen, Yıldız’ı alabilir."

"Tamam," dedi Benedict, ayağa kalkarak. “Atımı getireyim."

Döndü ve büyük, çizgili atın bağlı olduğu saraya yöneldi.

"Teşekkürler, Corwin," dedi Random.

"Karşılığında bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Ne?"

"Martin’in Koz Kartını ödünç ver."

"Neden?"

"Aklıma bir fikir geldi. Eğer hemen yola çıkmak istiyorsan, açıklamak için fazla karmaşık. Ama bir zararı dokunmaz."

Dudağını çiğnedi.

"Tamam. İşin bittiği zaman geri istiyorum."

"Elbette."

"Onu bulmaya yardımcı olacak mı?"

"Belki."

Kartı bana uzattı.

"Şimdi saraya mı dönüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Vialle’ye neler olduğunu ve nereye gittiğimi anlatır mısın? Endişelenir."

"Elbette. Anlatırım."

"Yıldız’a iyi bakacağım."

"Bunu biliyorum. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Ateşejderi’ni ben sürdüm. Ganelon yürüdü. O ısrar etmişti. Savaşın olduğu gün Dara’yı takip ettiğimiz yoldan gittik.

Yeni gelişmelerin yanı sıra, muhtemelen bana Dara’yı düşündüren bu olmuştu. Duygularımın tozunu aldım ve onları dikkatle inceledim. Bana

oynadığı oyunlara, kuşkusuz haberdar ya da ortak olduğu ölümlere ve alem hakkındaki planlarına rağmen, meraktan başka bir şey yüzünden beni hâlâ çektiğini fark ettim. Bunu keşfetmek beni aslında şaşırtmamıştı.

Duygusal kışlama ani bir denetim yaptığım son seferde de her şey yaklaşık olarak böyle görünüyordu. O zaman, önceki geceki son hayalimde, Benedict'in soyundan olduğunu bildirmesinde ne kadar gerçeklik olduğunu merak ettim. Gerçekten de aralarında fiziksel bir benzerlik vardı ve oldukça ikna olmuştum. Elbette o hayalet şehirde, Benedict'in gölgesi de aynı şeyi kabullenmiş, yeni, tuhaf kolunu onu korumak için kaldırmıştı...

"Komik olan ne?" diye sordu Ganelon, solumda yürüdüğü yerden.

"Kol," dedim, "bana Tir-na Nog'th'dan gelen bunun gizli bir anlamı olduğundan, o gizem ve hayal dünyasından bizim dünyamıza gelmesi ilgili bazı görünmeyen yazgı güçlerinden endişelenmiştim. Ama bir gün bile dayanmadı. Desen Iago'yu yok ettiğinde geride hiçbir şey kalmadı. Tüm gecenin hayallerinin sonu boşa çıktı."

Ganelon boğazını temizledi.

"Eh, pek de düşündüğün gibi değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"O kol aleti Iago'nun heybesinde değildi. Random onu senin çantana koymuştu. Yiyecekler de oradaydı ve biz yemeğimizi yedikten sonra kap kaçağı kendi çantasına koydu, ama kolu koymadı. Yer yoktu."

"Ah," dedim. "O zaman..."

Ganelon başını salladı.

"... Yani şimdi yanında," diye bitirdi.

"Kol ve Benedict birlikte. Lanet olsun! O şeyden hiç hoşlanmıyorum. Beni öldürmeye çalıştı. Daha önce kimse Tir-na Nog'th'ta saldırıya uğramamıştı."

"Ama Benedict sorun çıkarmaz. Şu anda bazı anlaşmazlıklarınız olsa bile, o senin yanında. Değil mi?"

Ona yanıt vermedim.

Uzandı, Ateşejderi'nin dizginlerini yakaladı, atı durdurdu.

Sonra bakışlarını kaldırdı, yüzümü inceledi.

"Corwin, orada gerçekte ne oldu? Ne öğrendin?"

Tereddüt ettim. Gerçekten de, gökyüzündeki şehirde ne öğrenmiştim? Kimse Tir-na Nog'th'un hayallerinin arkasındaki mekanizmadan emin değildi. Zaman zaman tahmin ettiğimiz gibi, orası yalnızca bizim telaffuz

etmediğimiz korkuları ve arzuları maddeleştiren, belki onları bilinçaltındaki tahminlerle karıştıran bir yer olabilir. Sonuçları ve mantığa dayalı tahminleri paylaşmak bir şey. Bilinmeyen bir şeyin doğurduğu şüphelere itimat etmektense, anlatmadan bırakmak daha iyi. Yine de, o kol yeterince güvenilirdi...

"Sana söylemiştim," dedim, “o kolu Benedict’in hayaletinden kesip aldım. Açık ki, dövüşüyorduk."

"O zaman bunu sen ve Benedict’in zaman içinde anlaşmazlığa düşeceğinin işareti olarak görüyorsun, öyle mi?"

"Belki."

"Bunun için bir sebep gördün, değil mi?"

"Tamam," dedim, denemeden bir iç çekiş bularak.

“Evet. Dara’nın gerçekten de Benedict’le akrabalığı olduğunu gösterdi. Doğru olabilecek bir şey. Aynı zamanda, bu doğruysa, onun haberi olmaması da olası. Bu yüzden bunun doğruluğunu ya da yanlışlığını kanıtlayana kadar sessiz kalıyoruz. Anlaşıldı mı?"

"Elbette. Ama böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Tıpkı Dara’nın söylediği gibi."

"Büyük-büyükbabası mı?"

Başımı salladım.

"Kimden?"

"Yalnızca ününü bildiğimiz cehennem kadını Lintra, koluna malolan hanımefendi."

"Ama o savaş yeni olmadı mı?"

"Zaman Gölge’nin farklı alemlerinde farklı akar, Ganelon.

Uzaklarda oldukça mümkün olabilir."

Başını salladı ve dizginleri gevşetti.

"Corwin, ben Benedict’in bunu bilmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi. “Eğer doğruysa, aniden öğrenmesindense kendini hazırlaması için ona şans vermelisin. Sizler öyle kısır bir topluluksunuz ki, babalık sizi başkalarından daha fazla etkiliyor gibi. Random’a bak. Yıllarca oğlunu tanımadı ve şimdi... Onun için hayatını tehlikeye atacağı fikrindeyim."

"Ben de öyle," dedim. “Şimdi ilk kısmı unut ve ikinci kısmı Benedict’in durumunda bir adım öteye götür."

"Amber’e karşı Dara’nın tarafını tutacağını mı düşünüyorsun?"

"Böyle bir seçeneğin olduğunu -eğer varsa- öğrenmesini engelleyerek ona bu bir seçenek vermekten kaçınmayı tercih ederim."

"Ona zarar verdiğini düşünüyorum. O duygusal bir çocuk değil. Onu Koz Kartıyla yakala ve şüphelerinden bahset. En azından bu şekilde, hazırlıksız karşı karşıya gelmesi tehlikesinden kurtarıp, düşünmesini sağlarsın."

"Bana inanmaz. Dara’dan bahsettiğim zaman nasıl olduğunu gördün."

"Bu da kendi içinde bir şey söylüyor olabilir. Muhtemelen neler olduğundan kuşkulanıyor ve aksini tercih ettiği için hararetle inkar ediyor."

"Şu anda kapatmaya çalıştığım bir uçurumu daha da açabilir."

"Ondan saklaman, öğrendiği zaman tamamen kopmanıza sebep olabilir."

"Hayır. Kardeşimi senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum."

Dizginleri bıraktı.

"Pekala," dedi. “Umarım haklısındır."

Yanıt vermedim, Ateşejderi’ni tekrar harekete geçirdim.

Aramızda telaffuz edilmemiş bir anlaşma vardı. Ganelon bana dilediği şeyi sorabilirdi ve ben de önerebileceği her tür tavsiyeyi dinlerdim. Bu kısmen, konumunun benzersizliği yüzündendi. Akrabalığımız yoktu. O Amberli değildi. Amber’deki mücadeleler ve sorunlar yalnızca o seçtiği için onundu. Uzun zaman önce dost ve düşman olmuştuk, sonunda da, daha sonra, benimsediği topraklarda yine dost ve müttefik olmuştuk. Bu mesele kararlaştırıldıktan sonra, benimle gelmeyi, benim ve Amber’in işlerinde bana yardım etmeyi teklif etmişti.

Benim bakış açımla, artık bana hiçbir şey borçlu değildi, ne de ben ona—eğer böyle meselelerde skor tutuluyorsa. Bu yüzden, bizi bağlayan tek şey dostluktu, geçmiş borçlardan ve onur meselelerinden daha güçlü bir şey: başka bir deyişle, bunun gibi konularda canımı sıkma hakkını veren bir şey.

Ve onun yerinde Random olsaydı, kararımı verdikten sonra cehenneme gitmesini söylerdim. Söylediği her şeyin iyi niyetlilikle önerildiğini fark ettikten sonra, o kadar sinirlenmemem gerektiğini fark ettim. Büyük ihtimalle eski bir askeri duyguydu, kökü en eski ilişkimize kadar dayanan, aynı zamanda mevcut durumla da bağlantılı olan bir şey: Kararlarımın ve emirlerimin sorgulanmasından hoşlanmam. Muhtemelen, diye karar verdim, son zamanlarda bazı kurnazca tahminler yürüttüğünden ve bunlara dayalı bazı oldukça mantıklı öneriler yaptığından, benim yakalamam gerektiğini düşündüğüm şeyler. Kimse böyle bir şeye dayalı kızgınlığını itiraf etmez.

Yine de... hepsi bu muydu? Birkaç kişisel yetersizlik olayı üzerinde basit bir hoşnutsuzluk izdüşümü mü? Kararlarımın kutsallığına ilişkin eski bir ordu refleksi mi? Yoksa beni rahatsız eden çok daha derin olan, daha yeni yeni yüzeye vurmaya başlayan bir şey miydi?

"Corwin," dedi Ganelon, “Düşünüyordum da..."

İçimi çektim.

"Evet?"

"... Random’ın oğlu hakkında. Sizinkilerin nasıl iyileştiğini düşününce, bence sağ ve hâlâ ortalarda olması olası."

"Ben de böyle olduğunu düşünmek isterim."

"O kadar acele etme."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rebma’da büyüdüğünden Amberle ve ailenin geri kalanıyla pek az iletişimi olduğunu anlıyorum."

"Ben de öyle anladım."

"Aslında, Benedict dışında -ve Rebma’da Llewella dışında- iletişim kurduğu başka tek kişi onu hançerleyen kişi olacak. Bleys, Brand veya Fiona. Aklıma, aile hakkında oldukça çarpık bir bakış edinmiş olabileceği geldi."

"Çarpık," dedim, “ama belki dayanaksız değil, eğer neye vardığını anlıyorsam."

"Sanırım anlıyorsun. Aileden yalnızca korkmakla kalmayıp, hepinize kin besliyor olması anlaşılır geliyor."

"Mümkün," dedim.

"Düşmanla birlik olmuş olabilir mi?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Eğer onu öldürmeye çalışanların piyonları olduklarını olduğunu biliyorsa, hayır."

"Ama öyle mi? Acaba...? Brand’in korktuğunu ve kara yol çetesi ile yaptıkları her ne anlaşma varsa, çekilmeye çalıştığını söyledin. Eğer o kadar güçlülerse, Fiona ya da Bleys’in de onların piyonları olup olmayacaklarını merak ediyorum. Eğer durum buysa, Martin’in onlara karşı kendine üstünlük veren bir şeyi elde etmeye çalışmasını anlayabilirim."

"Çok karmaşık bir tahmin biçimi," dedim.

"Düşman senin hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor."

"Evet, ama onlara ders verecek bir çift hain vardı."

"Onlara, Dara'nın bildiğini söylediğin her şeyi verebilirler miydi?"

"Bu iyi bir nokta," dedim, "ama bilmesi zor." Tecyler meselesi dışında, diye aklıma geldi hemen. Ama o an için bunu kendime saklamaya karar verdim, teğet geçmektense onun neye varmaya çalıştığını görmek için. Bu yüzden, "Martin onlara Amber hakkında fazla bir şey anlatacak konumda değildi," dedim.

Ganelon bir an sessiz kaldı. Sonra, "O gece mezarında sana sorduğum konuyu araştırma fırsatı buldun mu?" dedi.

"Hangi konu?"

"Koz Kartlarının dinlenip dinlenemeyeceği," dedi. "Artık Martin'in bir destesi olduğunu biliyoruz..."

Önümden tek sıra halinde küçük bir anlar ailesi, soldan yaklaşıp, bana dillerini çıkarırken sessiz kalma sırası bana geldi.

"Hayır," dedim sonra. "Fırsatım olmadı."

Uzun bir mesafe aştık, sonra konuştu, "Corwin, Brand'i geri getirdiğin gece..."

"Evet?"

"Daha sonra, seni hançerleyenin kim olduğunu çıkarmaya çalışırken, herkesin konumunu açıklayabildiğini ve gereken zamanda bunu başarabilmelerinin zor olduğunu söyledin."

"Ah," dedim, "ve ah."

Başını salladı.

"Şimdi düşünmen gereken bir akraban daha var. Sırf genç ve deneyimsiz olduğundan aile ustalığına sahip olmamış olabilir."

Orada, zihnimde otururken, Amber ile o an arasındaki anların sessiz geçit töreninin yine başlaması için işaret ettim.

Bölüm 4

Kim o, diye sordu ve ben de söyledim.

"Bir dakika."

Ayak sesleri duydum, sonra kapı içeriye doğru açıldı. Vialle bir elliden yalnızca biraz daha uzun ve çok zayıftır. Esmer, narin hatlı, çok usulca konuşan biri. Kırmızılara bürünmüştü.

Görmeyen gözleri içimden geçip gitti, bana karanlık, acı dolu bir geçmişi anımsattı.

"Random," dedim, “sana biraz gecikeceğini iletmemi istedi, ama endişelenecek bir şey yok."

"Lütfen içeri gir," dedi, yana çekilip, kapıyı açarak.

Girdim. İstemiyordum, ama girdim. Random’ın isteğini -ona ne olduğunu ve nereye gittiğini söylemeyi- tam anlamıyla gerçekleştirmeyi düşünmemiştim. Yalnızca söylediklerimi söylemeyi düşünmüştüm, o kadar. Random’ın talebinin ne olduğunu ancak kendi yollarımıza gittikten sonra tam olarak kavramıştım: Benden, yarım düzineden fazla laf etmediğim karısına, gayrımeşru oğlunu aramaya gittiğini söylememi istemişti. Annesi Morganthe intihar eden çocuk, Random’ın Vialle ile evlenmeye zorlanarak cezalandırıldığı çocuk. Evliliğin her nasılsa harika gitmesi gerçeği beni hâlâ hayretlere düşüren bir şeydi. Bir sürü rahatsızlık verici olay aktarmak istemiyordum ve odaya girerken alternatifler aradım.

Solumdaki duvarda yüksek bir rafa konmuş, Random’ın bir büstünün yanından geçtim. Aslında, büstün konusunun kardeşim olduğunu anlayana kadar yanından geçip gitmiştim bile.

Odanın karşısında tezgahı gördüm. Dönüp büstü inceledim.

"Heykel yaptığını bilmiyordum," dedim.

"Evet."

Bakışlarımı odada dolaştırdığımda, çalışmalarından başka örnekler gördüm.

"Oldukça iyi," dedim.

"Teşekkür ederim. Oturmaz mısın?"

Büyük, yüksek, göründüğünden daha rahat çıkan bir koltuğa oturdum. O da sağ tarafımda alçak bir divana oturdu ve bacaklarını altına aldı.

"Sana yiyecek ya da içecek bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kısa bir süre kalabilirim. Olan şu, Random, Ganelon ve ben gelirken biraz yoldan saptık ve bu gecikmeden sonra bir süre Benedict’le görüştük. Sonuç olarak Random ve Benedict bir başka küçük yolculuğa çıkmak zorunda kaldı."

"Ne kadar sürecek?"

"Muhtemelen yarını bulur. Belki biraz daha uzun. Eğer işi daha uzun sürerse muhtemelen birisinin Koz Kartından bizi arar ve biz de sana bildiririz."

Yan tarafım zonklamaya başladı ve elimi üzerine koyarak hafifçe masaj yaptım.

"Random bana senin hakkında çok şey anlattı," dedi.

Güldüm.

"Yiyecek bir şey istemediğinden emin misin? Sorun olmaz."

"Sana hep aç olduğumu mu anlattı?"

Güldü.

"Hayır. Ama eğer anlattığın kadar dolu bir gün yaşamışsanız, öğle yemeği yiyecek zamanınız olmadığını talimin ederim."

"Bu konuda yalnızca kısmen haklısın. Tamam. Eğer bir yerlerde duran fazla bir parça ekmeğin varsa, kemirmek bana iyi gelebilir."

"Güzel. Biraz bekle."

Ayağa kalktı ve yandaki odaya geçti. Bu fırsatı, aniden öldüresiye kaşınmaya başlamış olan yaramın çevresini kaşımak için kullandım. Kadının konukseverliğini kısmen bu yüzden, kısmen gerçekten de aç olduğumu fark ettiğimden kabul etmiştim. Biraz sonra aklıma, yan tarafıma nasıl saldırdığımı göremeyeceği geldi. Tereddütsüz hareketleri, kendinden emin olması körlüğünü unutturmuştu. Güzel. Bunu böylesine rahat taşıyabilmesi hoşuma gitmişti.

Onun bir ezgi mırıldandığını duydum: “Suyu Aşanların Türküsü," Amber’in ticaret filosunun şarkısı. Amber sanayisi ile tanınmaz ve tarım hiç uzmanlık alanımız olmamıştır. Ama gemilerimiz gölgelerde yelken açar, her yerle her yer arasında yolculuk eder, her şeyin ticaretini yapar. Asil ya da değil, hemen her Amberli filoda bir süre hizmet verir. Kanımızdan olanlar uzun zaman önce diğer gemilerin takip edeceği iki düzine dünyadaki her kaptanın kafasındaki denizlerde ticaret rotalarını açmışlardır. Geçmiş zamanlarda benim de yardımım olmuştu ve Gerard ya da Caine kadar derin

ilgim olmasa da, derinlerin güçleri ve onu geçen adamların ruhları beni çok etkilemişti.

Bir süre sonra, Vialle üzerinde ekmek; et, peynir, meyve ve bir şarap şişesi olan ağır bir tepsi ile döndü. Tepsiyi yakında ki bir masanın üzerine koydu.

"Bir alayı doyuracağını mı düşünmüştün?" diye sordum.

"Emin olmak en iyisi."

"Teşekkürler. Bana katılmaz mısın?"

"Bir parça meyve belki," dedi.

Parmakları bir an arandı, bir elma buldu. Divana döndü.

"Random o şarkıyı senin yazdığını söyledi," dedi.

"Bu çok uzun zaman önceydi, Vialle."

"Son zamanlarda yeni bir tane yazdın mı?"

Başımı sallayacak oldum, kendime hâkim oldum ve konuştum, “Hayır. İçimdeki o kısım... dinleniyor."

"Yazık. Çok güzel bir şarkı."

"Ailedeki asıl müzisyen Random."

"Evet, çok iyi. Ama icra ve besteleme farklı şeylerdir."

"Doğru. Bir gün, her şey yoluna girdiğinde... Söyle bana, burada, Amber’de mutlu musun? Her şey istediğin gibi mi? İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Gülümsedi.

"Tek ihtiyaç duyduğum Random. O iyi bir adam."

Onun Random’dan bu şekilde bahsettiğini duymak beni garip bir şekilde etkilemişti.

"O zaman senin adına mutluyum," dedim. Ve, “Random daha genç ve daha ufak tefektir... biz geri kalanlardan daha zorlu bir büyüme dönemi yaşamış olabilir," diye devam ettim.

"Zaten bir sürü prens varken yeni bir prens kadar gereksiz bir şey yoktur. Bleys ve ben bir seferinde onu iki gün boyunca buranın güneyindeki bir adacıkta mahsur bıraktık..."

"... Ve öğrendiği zaman Gerard gidip onu getirdi," dedi.

"Evet, bana anlattı. Bunca zamandan sonra hâlâ hatırlıyorsan, seni rahatsız etmiş olmalı."

"Onun üzerinde de iz bırakmış olmalı."

"Hayır, seni uzun süre önce affetmiş. Bir şaka olarak anlattı. Aynı zamanda, çizmenin topuğuna çivi yerleştirmiş. Giydiğinde ayağını delmiş."

"Demek o Random'dı! Belamı bulayım! Bunun için hep Julian'ı suçladım."

"O da Random'ı rahatsız ediyor."

"Üzerinden ne çok zaman geçti..." dedim.

Başımı salladım ve yemeye devam ettim. Açlık beni yakalamıştı ve ben onu alt edene kadar Vialle bana dakikalarca süren sessizlik verdi. Bitirdiğim zaman bir şey söylemek zorunda hissettim.

"Bu daha iyi. Çok daha iyi," diye başladım. "Gök-şehrinde tuhaf ve zorlu bir gece geçirdim."

"Faydalı alametler buldun mu?"

"Ne kadar faydalı olacaklarını bilemiyorum. Diğer yandan, sanırım bulmamaktansa, bulmuş olmayı tercih ediyorum. Buralarda ilginç olaylar oldu mu?"

"Bir hizmetkar kardeşiniz Brand'in durumunun iyileşmeye devam ettiğini söyledi. Bu sabah iyi yemiş ve bu cesaret verici."

"Doğru," dedim. "Doğru. Tehlikeden kurtulmuş gibi görünüyor."

"Muhtemelen. Hepiniz korkunç olaylar yaşadınız. Üzgünüm. Tir-na Nog'th'ta geçirdiğin gecede talihinin döneceğine ilişkin bir işaret bulacağını umuyordum."

"Fark etmez," dedim. "Kıymetinden o kadar emin değilim."

"O zaman neden -Ah."

Onu yenilenmiş bir ilgi ile inceledim. Yüzü hiçbir şey belli etmiyordu, ama sağ eli seğirdi, divanın kumaşına hafifçe vurdu, çekiştirmeye başladı. Sonra, bunun neler anlatabileceğini aniden fark ederek durdu. Görünüşe göre kendi sorusunu yanıtlayan ve şimdi bunu sessizlik içinde yapmış olmayı dileyen biriydi.

"Evet," dedim. "Oyalanıyordum. Yaramı biliyorsun."

Başını salladı.

"Sana söylediği için Random'a kızmıyorum," dedim. "Yargı yeteneği hep keskin ve savunmaya ayarlı olmuştur. Buna benim de güvenmemem için bir sebep göremiyorum. Ama hem senin güvenliğin, hem de benim iç huzurum için sana ne kadarını anlattığını bilmeliyim. Çünkü şüphelendiğim, ama henüz telaffuz etmediğim şeyler var."

"Anlıyorum. Bir eksikliği değerlendirmek güç -anlatmadığı şeyler, dernek istiyorum- ama bana çoğu şeyi anlatır. Senin ve diğerlerinin çoğunun hikayesini biliyorum. Bana olayları, kuşkularını, tahminlerini anlatır."

"Teşekkür ederim," dedim, bir yudum şarap içerek. “O zaman konuşmayı benim için kolaylaştırıyor. Sana kahvaltıdan şu ana kadar olan her şeyi anlatacağım..."

Öyle yaptım.

Ben konuşurken zaman zaman gülümsedi, ama sözümü kesmedi. Bitirdiğim zaman sordu, “Martin’den bahsetmenin beni rahatsız edeceğini mi düşündün?"

"Muhtemel görünüyordu," dedim ona.

"Hayır," dedi. “Martin’i Rebma’da, henüz küçük bir çocukken tanıyordum. Büyürken oradaydım. Onu o zaman da seviyordum. Random’ın oğlu olmasaydı bile benim için değerli olurdu. Random’ın ilgisi beni ancak memnun eder ve umarım bu ikisi için de faydalı olacak bir zamanda gelmiştir."

Başımı iki yana salladım.

"Senin gibilerle pek sık karşılaşmıyorum," dedim. “Sonunda tanıştığımız için memnunum."

Güldü ve şöyle dedi, “Uzun süre kör kaldın."

"Evet."

"Bu bir adamı hayata küstürebilir ya da sahip olduğu şeyler için daha büyük bir sevinç verebilir."

Yaşadığım koşulları hesaptan düşsek bile, benim ilk türden biri olduğumu bilmek için o körlük günlerindeki duygularımı hatırlamam gerekmiyordu. Ama ben böyleyim işte ve üzgünüm.

"Doğru," dedim. “Sen talihlisin."

"Aslında bu yalnızca bir düşünme tarzı. Gölgenin Lordları’ndan birinin kolayca anlayacağı bir şey."

Ayağa kalktı.

"Hep nasıl göründüğünü merak ediyordum," dedi. “Random bana tasvir etti, ama o farklı. İzin verir misin?"

"Elbette."

Yaklaştı ve parmak uçlarını yüzüme koydu. Nazikçe yüz hatlarımı yokladı.

"Evet," dedi, “düşündüğüm gibisin. Ve sendeki gerginliği hissediyorum. Çok uzun zamandır orada, değil mi?"

"Şöyle ya da böyle, sanırım, Amber’e döndüğümden beri."

"Merak ediyorum," dedi. “Acaba hafızanı kazanmadan önce daha mı mutluydun?"

"Bu o imkansız sorulardan biri," dedim. “Kazanmasaydım ölmüş de olabilirdim. Ama o kısmı şimdilik bir kenara bırakırsak, o günlerde hâlâ beni zorlayan, her gün rahatsız eden bir şey vardı. Devamlı gerçekte kim ve ne olduğumu bulmanın yollarını arıyordum."

"Ama şimdi olduğundan daha çok mu mutluydun, yoksa daha az mı?"

"İkisi de değil," dedim. “Her şey dengeleniyor. Senin dediğin gibi, bir düşünme tarzı. Ve öyle olmasaydı bile, artık kim olduğumu bildiğime, artık Amber’i bulduğuma göre, asla o başka yaşama dönemezdim."

"Neden olmasın?"

"Neden bana bunları soruyorsun?"

"Seni anlamak istiyorum," dedi. “Rebma’da seni duyduğumdan beri, Random bana hikayeler anlatmadan önce bile seni güdenin ne olduğunu merak ediyordum. Şimdi fırsatım olduğuna göre -hakkım yok, elbette, sırf fırsat— sırası gelmese de, konumum haklı çıkarmasa da, sormaya değeceğini düşündüm."

Yarım bir kahkahaya yakalandım.

"Güzelce anlaşıldı," dedim. "Bakalım dürüst olabilecek miyim? İlk başta beni güden nefret -kardeşim Eric’e duyduğum nefret- ve tahtı istememdi. Bana dönüşümde hangisinin daha güçlü olduğunu sorsaydın, sana tahtın çağrısının daha güçlü olduğunu söylerdim. Ama şimdi... şimdi aslında aksi olduğunu itiraf etmek zorundayım. Şu ana kadar fark etmemiştim, ama doğru. Ama Eric öldü ve o zaman hissettiklerimden eser kalmadı. Taht yerinde duruyor, ama şimdi bu konudaki duygularımın karışık olduğunu anlıyorum. Mevcut koşullarda hiçbirimizin tahta çıkmaya hak sahibi olmadığı ihtimali var ve ailenin tüm itirazları yok olsa bile, şu anda tahta oturmam. İlk önce aleme istikrar gelmesini ve bazı soruların yanıtlanmasını beklerim."

"Bütün bu şeyler aslında tahta oturamayacağını gösterecek olsa bile mi?"

"Evet, öyle."

"O zaman anlamaya başlıyorum."

"Neyi? Anlayacak ne var ki?"

"Lord Corwin, bu meselelerin felsefi temeli hakkındaki bilgim sınırlıdır, ama Gölge'de dilediğin her şeyi bulabileceğini anlıyorum. Bu beni uzun zaman düşündürdü ve Random'ın açıklamalarını hiç tam olarak anlayamadım. Dileseniz, her biriniz Gölge'de yürüyebilir ve kendinize bir başka Amber bulabilirsiniz, değil mi? Her açıdan buradaki gibi, yalnız orada hüküm süren siz olursunuz ya da dilediğiniz herhangi bir konumun zevkini çıkarırsınız."

"Evet, böyle yerler bulabiliriz," dedim.

"O zaman neden mücadeleyi sona erdirmek için bunu yapmıyorsunuz?"

"Çünkü aynı görünen bir yer bulunabilir ama o kadar. Biz bu Amber'in parçasıyız, o da bizim bir parçamız. İşe yaraması için Amber'in herhangi bir gölgesine, bizim gölgelerimiz yaşıyor olur. Hazır bir aleme gitmeyi tercih edersek, kendilerimizin gölgelerini bile kabullenebiliriz. Ama gölge halk tam olarak buradaki halk gibi olmayacaktır. Bir gölge asla onu düşüren nesne gibi değildir. Küçük farklılıklar birikir. Bunlar aslında büyük farklılıklardan daha kötüdür. Yabancılardan oluşan bir ulusa girmek gibidir. Aklıma gelen en sıradan karşılaştırma, tanıdığın birine çok benzeyen biri ile karşılaşmak. Onun tanıdığın kişi gibi davranmasını beklersin; daha da kötüsü, ona diğerine davrandığın gibi davranmaya eğilimli olursun. Yüzünde belirli bir maske ile yaklaşırsın ona ve onun tepkileri doğru olmaz. Bu huzursuz edici bir duygudur. Bana başkalarını anımsatan kişilerle karşılaşmayı hiç sevmem. Gölge'yi kullanırken kontrol edemediğimiz bir şey kişiliktir. Aslında, bu birbirimizi gölgelerimizden ayırt etmemizi sağlayan tek şeydir. İşte bu yüzden Flora, gölge Dünya'da uzun süre boyunca benim hakkımda kararsız kaldı; yeni kişiliğim buna yetecek kadar farklıydı."

"Anlamaya başlıyorum," dedi. "Sizin için önemli olan yalnızca Amber değil. Mekan ile diğer her şey."

"Mekan ile diğer her şey... Amber bu işte," diye kabul ettim,

"Nefretinin Eric ile birlikte öldüğünü, tahta çıkma arzunun ise öğrendiğin yeni şeylerle köreldiğini söyledin."

"Evet, öyle."

"O zaman seni harekete geçiren şeyin ne olduğunu anlıyorum, sanırım."

"İstikrar arzusu harekete geçiriyor beni," dedim, "biraz da merak ve düşmanlarımızdan intikam alma isteği..."

"Görev duygusu," dedi. "Elbette."

Bir homurtu çıkardım.

"Buna böyle bir kılıf uydurmak rahatlatıcı olurdu," dedim. "Ama şu anda ikiyüzlü olmayacağım. Ben Amber'in ya da Oberon'un görev aşkıyla yanan bir oğlu değilim."

"Sesin böyle sayılmak istemediğini açıkça ifade ediyor."

Gözlerimi kapattım, karanlıkta ona katılmak, kısa bir süre için ışık dalgalarından başka mesajların öncelik kazandığı dünyayı hatırlamak için gözlerimi kapattım. O zaman sesim hakkında haklı olduğunu anladım. Neden görev duygusu fikrini, önerildiği anda iyice çiğnemiştim? Hak ettiğimi bildiğim zaman, hatta bazen hak etmediğimi bildiğim zaman, herkes gibi iyi, temiz, asil ve yüce gönüllü sayılmayı severim. Amber'e karşı görev fikrinde beni rahatsız eden neydi? Hiçbir şey. Bu neydi o zaman?

Babam.

Artık ona hiçbir şey borçlu değildim, özellikle de görev duygusu. Son tahlilde, mevcut durumdan o sorumluydu. Bizden bir sürü yapmıştı, halef belirlememişti, hiçbirimizin annesine nazik davranmamıştı ve sonra bizden destek ve sadakat beklemişti. “Kim gözde" oynamıştı ve aslında, bizi birbirimize karşı kullanmış gibi görünüyordu. Sonra hâkim olamadığı bir şeyin içine çekilmiş, krallığı kargaşa içinde bırakmıştı. Sigmund Freud uzun zaman önce beni, aile birimi içinde işe yarayacak normal, genel kızgınlık duygularına sahip olacak kadar tedavi etmişti. Bu zeminde hiçbir kavgam yok. Ama gerçekler başka mesele. Babamı sırf bana onu sevmek için hiçbir sebep vermediği için sevmiyor değildim; aslında, tam aksi yönde uğraşmış gibiydi. Beni görev fikrinde neyin rahatsız ettiğini fark etmiştim: hedefi.

"Haklısın," dedim, gözlerimi açıp ona bakarak “ve bana bundan bahsettiğin için minnettarım"

Ayağa kalktım.

"Elini ver," dedim.

Sağ elini uzattı ve ben onu dudaklarıma kaldırdım.

"Teşekkür ederim," dedim. “İyi bir öğle yemeği oldu."

Döndüm ve kapıya yöneldim. Geriye baktığımda kızarmış, gülümsüyordu. Eli hâlâ biraz havadaydı ve Random'daki değişimi anlamaya başladım.

"Sana iyi şanslar," dedi, ayak seslerim durduğu an.

"... Sana da," dedim ve hızla dışarı çıktım.

Şimdi Brand'i görmeyi planlıyordum, ama bir türlü ayağım varmadı. İlk olarak, beynim yorgunluktan uyuşmuşken onunla karşılaşmak istemiyordum. Sonra, Vialle ile konuşmak bir süredir başıma gelen ilk hoş şey olmuştu ve bu seferlik henüz ben öndeyken bırakacaktım.

Merdivenleri çıktım ve koridorda, kendi odama odama yürüdüm. Yeni anahtarımı yeni kilidime sokarken, elbette hançerleme olaylarının olduğu geceyi düşünüyordum. Yatak odamda, akşam ışığına karşı perdeleri çektim, soyundum ve yatağa girdim. Stresten sonra dinlendiğiniz ve sizi daha fazla stresin beklediği başka durumlarda olduğu gibi, bir süre uyku benden kaçtı. Uzun süre döndüm, kıvrandım, geçmiş bazı günlerin, hatta bazı daha eski günlerin olaylarını tekrar yaşadım. Sonunda uyuduğumda, rüyalarım aynı malzemeden oluşuyordu, eski hücremde, kapıyı yontma nöbetlerinden biri dahil.

Uyandığım zaman hava kararmıştı ve kendimi dinlenmiş hissediyordum. İçimdeki gerginlik gitmişti, düşüncelerim daha huzurluydu. Aslında, kafamın arkasında minik, hoş bir heyecan pırıltısı dans ediyordu. Dilimin ucunda gibi bir şeydi, gömülmüş bir fikir...

Evet!

Doğrulup oturdum, giysilerime uzandım, giyinmeye başladım. Grayswandir'i taktım. Bir battaniye katladım ve kolumun altına tıkıştırdım. Elbette...

Zihnim berrak geliyordu ve yan tarafım zonklamayı bırakmıştı. Ne kadar uyuduğum konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu ve o anda kontrol etmeme değmezdi. Araştırmam gereken çok daha önemli bir şey vardı, uzun zaman önce aklıma gelmesi gereken bir şey, aslında gelmişti de. Bir sefer tam yüzüne bakmıştım, ama zaman ile olayların etkisi onu zihnimden çıkarmıştı. Şimdiye dek.

Arkamdan kapıyı kilitledim ve merdivenlere yöneldim.

Mumlar titreşti, sağ tarafımdaki, yüzyıllardır ölmekte olan solgun geyik, arkasına dönüp, onu yaklaşık olarak aynı süre boyunca kovalamakta olan solgun köpeklere baktı. Bazen geyiğe sempati duyardım; ama genellikle, tamamen köpektim. Bir ara duvar halısını onartmak gerekiyordu.

Merdivenler ve aşağısı. Aşağıdan gelen ses yok. Demek geç olmuş. Güzel. Bir gün daha ve hâlâ hayattayız. Hatta belki azıcık daha akıllı. Hâlâ öğrenmemiz gereken çok şey olduğunu fark edecek kadar akıllı. Ama umut. Bu var. O lanet hücrede çömeldiğim, ellerimi mahvolmuş gözlerime

bastırarak uluduğum zamanlarda sahip olmadığım bir şey. Vialle... keşke o günlerde seninle birkaç dakika konuşabilseydim. Ama öğrendiklerimi çirkin bir okulda öğrendim ve daha ılımlı bir müfredat bile muhtemelen bana senin zarafetini veremezdi.

Yine de... bilmek güç. Hep geyikten çok köpek, kurbandan çok avcı gibi hissettim kendimi. Bana kızgınlığımı körleştirecek, nefretimi dizginleyecek bir şeyler öğretebilirdin. Ama en iyisi bu mu olurdu? Nefret hedefi ile birlikte öldü ve kızgınlık da geçti ama geriye dönüp baktığımda, onlar olmadan hayatta kalıp kalamayacağımı merak ediyorum. Tekrar tekrar beni hayata ve aklı başındalığa çeken çirkin yoldaşlarım olmadan stajımı canlı tamamlayabileceğimden emin değildim. Artık arada bir geyik gibi düşünme lüksünü karşılayabilirdim, ama o zaman ölümcül olurdu. Gerçekten de bilmiyorum, iyi yürekli kadın ve bir gün anlayacağımdan şüpheliyim.

İkinci katta kıpırtısızlık. Aşağıda birkaç ses. İyi uykular, iyi kadın. Dön, tekrar aşağı. Random’ın önemli bir şey bulup bulamadığını merak ettim. Muhtemelen hayır, aksi halde o ya da Benedict şimdiye dek benimle iletişim kurarlardı. Sorun çıkmamışsa. Ama hayır. Endişe aramak saçma. Gerçek zamanı gelince kendini hissettirir ve benim de bana yetecek kadar vardı.

Zemin kat.

"Will," dedim ve “Rolf."

"Lord Corwin."

İki muhafız ayak seslerimi duyunca profesyonel duruşlarını almışlardı. Yüzleri bana her şeyin yolunda olduğunu anlattı, ama formalite icabı, yine de sordum.

"Sessiz, Lordum. Sessiz," diye yanıt verdi daha tecrübeli olanı.

"Çok güzel," dedim ve devam ettim, mermer yemek salona girdim, odayı aştım.

İşe yarayacaktı, bundan emindim, eğer zaman ve nem onu tamamen silmemişse. Ve sonra...

Tozlu duvarların iki yandan üzerime üzerime geldiği uzun koridora girdim. Karanlık, gölgeler, ayak seslerim...

En sondaki kapıya geldim, açtım, platforma çıktım. Sonra bir kez daha aşağı, o sarmallar çizen yol, orada bir ışık, burada bir ışık, Kolvir’in mağaralarının içine. Random haklıydı, diye karar verdim o zaman. Eğer, en alttaki zemine kadar her şeyi oyup çıkarsan, geri kalan ile bu sabah ziyaret

ettiğimiz birincil Desen'in olduğu yer arasında çok yakın bir benzerlik bulursun.

... Aşağıya devam. Kasvet içinde dönüp durarak. Meşale ve lamba ile aydınlanan muhafız yeri abartılı bir biçimde çıplaktı. Zemine ulaştım ve o tarafa yöneldim.

"İyi geceler, Lord Corwin," dedi zayıf, ceset gibi şekil, bir rafa yaslanıp, piposunu çekip, çevresinden sırıtırken.

"İyi geceler, Roger. Aşağı dünyada her şey nasıl?"

"Bir sıçan, bir yarasa, bir örümcek. Kıpırdanan başka bir şey yok. Huzurlu."

"Bu görev hoşuna gidiyor mu?"

Başıyla evetledi.

"Korku ve dehşet öğeleri içeren felsefi bir aşk romanı yazıyorum. Burada korkunç kısımları üzerinde çalışıyorum."

"Yakışır, yakışır," dedim. “Bir lambaya ihtiyacım olacak."

Raftan bir lamba aldı, mumuyla yaktı.

"Sonu mutlu olacak mı?" diye sordum.

Omuzlarını silkti.

"Ben mutlu olacağım."

"Demek istediğim, iyi galip gelecek, erkek kahraman kadın kahramanı yatağa atacak mı? Yoksa herkesi öldürecek misin?"

"Bu hiç adil değil," dedi.

"Boş ver. Belki bir gün okurum."

"Belki," dedi.

Lambayı aldım, döndüm, uzun süredir gitmediğim bir tarafa yöneldim. Yankıları hâlâ aklımda ölçebildiğimi fark ettim.

Fazla zaman geçmeden duvara yaklaştım, doğru koridoru gördüm, girdim. O zaman adımlarımı saymam yeterliydi.

Ayaklarım yolu biliyordu. Eski hücremin kapısı aralık duruyordu. Lambayı yere koydum ve iki elimi kullanarak onu açtım. Zorla, inleyerek açıldı. Sonra lambayı aldım, yükseğe kaldırdım, içeri girdim.

Etim karıncalandı, midem içimde kasıldı. Titremeye başladım. Dönüp kaçmamak için kendimle mücadele etmek zorunda kaldım. Böyle bir tepki beklememiştim. Arkamdan çarpılarak kapanıp kilitlenmesinden korktuğumdan, o ağır, pirinçle tutturulmuş kapıdan uzaklaşmak istemiyordum. Küçük, pis hücre bir anlığına içimde safa yakın bir dehşet

uyandırmıştı. Kendimi özellikleri incelemeye zorladım. Tuvaletim olan delik, son gün ateş yaktığım kararmış yer. Sol elimi kapının iç tarafında gezdirdim, kaşıkla kazırken yaptığım oyukları aradım ve izledim. Bunun ellerime neler yaptığını hatırladım. Durup oyuğu inceledim. Kapının toplam kalınlığı ile karşılaştırıldığında, o zaman göründüğü kadar derin değildi. Özgürlük için giriştiğim bu zayıf çabalarımı ne kadar abarttığımı hatırladım. Yanında ki kapıdan geçip duvarı inceledim. Hırlayarak bir küfür ettim ve elimi indirdim. Sonra yavaşça gezdirdim, kaşığımla kazırken yaptığım oyukları aradım ve izledim. Bunun ellerime neler yaptığını hatırladım. Durup oyuğu inceledim. Kapının toplam kalınlığı ile karşılaştırıldığında, o zaman göründüğü kadar derin değildi. Özgürlük için giriştiğim bu zayıf çabanın etkilerini ne kadar abarttığımı hatırladım. Yanından geçtim, duvarı inceledim. Solgun. Toz ve nem onu silmek için çalışmıştı. Ama hâlâ, eski kaşık sapımın dört darbesi ile çerçevelenmiş, Cabra fenerinin dış hatlarını seçebiliyordum. Büyü, sonunda beni özgürlüğe götüren o güç hâlâ oradaydı. Onu çağırmadan hissettim.

Döndüm ve diğer duvara baktım.

Şimdi incelediğim çizim fenerden çok daha kötü durumdaydı, ama zaten son birkaç kibritimin ışığı altında, son derece büyük bir telaşla çizilmişti. Tüm detayları çıkaramıyordum bile, ama hafızam bana gizli olan birkaç şeyi sağladı: Bu bir dinlenme odası ya da kütüphaneydi, duvarlarda kitap rafları diziliydi, ön planda bir çalışma masası, masanın yanında bir küre. Onu silip temizleme riskine girip girmemeyi düşündüm.

Lambamı yere koydum, diğer duvardaki çizime döndüm. Battaniyemin bir köşesi ile fenerin tabanına yakın bir yerdeki tozu sildim. Çizgi daha belirgin oldu. Yine, biraz daha bastırarak sildim. Yazık. Çerçevenin iki santim kadarını yok ettim.

Bir adım geriledim ve battaniyenin kenarından daha geniş bir şerit yırttım. Kalanı katlayıp yastık yaptım ve üzerine oturdum. Sonra yavaş yavaş, dikkatle fener üzerinde çalışmaya başladım. Diğerini temizlemeye kalkışmadan önce işin doğası konusunda kesin bir duygu edinmeliydim.

Yarım saat sonra ayağa kalktım, gerindim, eğildim ve bacaklarımı ovaladım. Fenerden kalanlar temizlenmişti. Ne yazık ki, duvarın dokusu ve ne kadar bastırılması gerektiği konusunda bir his geliştirene kadar çizimin yaklaşık yüzde yirmisini yok etmiştim. Bundan daha iyi olacağından kuşkuluydum.

Lamba, hareket ettirirken cızırdadı. Battaniyeyi açtım, silkeledim, yeni bir şerit yırttım. Yeni bir yastık yaptım, diğer çizimin önünde diz çöktüm ve çalışmaya başladım.

Bir süre sonra, çizimden kalanı ortaya çıkarmıştım. Dikkatli bir siliş bir kez daha ortaya çıkarana kadar masanın üzerinde duran kafatasını unutmuştum -ve uzak duvarın açısı ile yüksek bir şamdan... Geriledim. Daha fazla ovalamak riskli olurdu. Muhtemelen gereksiz de. Eskiden olduğu kadar bütün görünüyordu.

Lamba yine titreşti. Gazyağı seviyesini kontrol etmediği için Roger’a küfrederek ayağa kalktım ve ışığı solumda, omuz seviyesinde tuttum. Önümdeki sahneden başka her şeyi aklımdan çıkardım.

Ben bakarken biraz perspektif kazandı. Bir an sonra tamamen üç boyutlu bir hal aldı ve tüm görüş alanımı kaplayacak kadar genişledi. O zaman öne bir adım attım ve lambayı masanın kenarına koydum.

Gözlerimi odada dolaştırdım. Dört duvarda kitap rafları vardı. Pencere yoktu. Odanın uzak ucunda, sağda ve solda, birbirinin karşısında iki kapı, biri kapalı, biri aralık. Açık kapının yanında kitaplar ve kağıtlarla kaplı uzun, alçak bir masa vardı. Tuhaf, ilgi çekici şeyler rafları, garip nişleri ve duvardaki girintileri doldurmuştu -kemikler, taşlar, kap kaçak, tablet yazmalar, lensler, çubuklar, işlevini bilmediğim aletler. Kocaman halı bir Ardebil’e benziyordu. Odanın o ucuna doğru bir adım attım ve lamba yine cızırdadı. Döndüm, ona uzandım. O anda söndü.

Hırlayarak bir küfür ettim ve elimi indirdim. Sonra yavaşça, başka bir ışık kaynağı aramak için döndüm. Odanın karşısında mercan dalına benzer bir şey hafifçe parlıyordu ve kapalı kapının dibinde solgun bir aydınlık çizgisi oluştu. Lambayı bıraktım ve odayı aştım.

Kapıyı elimden geldiğince sessizce açtım. Açıldığı oda boş, küçük, penceresiz, tek bir şöminede hâlâ için için yanan közlerin hafifçe aydınlattığı bir yaşam mekanı idi. Odanın duvarları taştandı ve üzerimde kubbe oluşturuyordu. Ocak sorumdaki duvarda, muhtemelen doğal bir girinti idi. Uzak duvarda büyük, zırhlı bir kapı vardı ve kilidinde anahtar kısmen çevrilmişti.

Yakındaki masadan bir mum alarak içeri girdim ve mumu yakmak için şömineye gittim. Diz çökmüş, közler arasında alev ararken kapının yakınlarında yumuşak ayak sesleri duydum.

Döndüm ve eşiğin hemen ötesinde onu gördüm. Yaklaşık bir elli boyunda, kambur. Saçları ve sakalı hatırladığımdan da uzundu. Dworkin ayak bileklerine gelen bir gecelik giyiyordu.

Elinde bir yağ lambası, karanlık gözleri isli şişesinden karşıya bakıyordu.

"Oberon," dedi, “artık zamanı geldi mi?"

"Ne zamanı bu?" diye sordum yumuşak sesle.

Kıs kıs güldü.

"Ne zamanı olacak? Dünyayı yok etme zamanı, elbette."

Bölüm 5

Işığı yüzümden uzak, sesimi alçak tuttum.

"Pek değil," dedim. “Pek değil."

İçini çekti.

"Hâlâ ikna olmadın."

İleriye baktı ve başını eğerek beni süzdü.

"Neden her şeyi berbat etmek zorundasın?" dedi.

"Ben hiçbir şeyi berbat etmedim."

Lambayı indirdi. Yine başımı çevirdim, ama sonunda yüzüme iyi bir bakış fırlattı. Kahkaha attı.

"Komik. Komik, komik, komik," dedi. “Ailevi duygusallıklarla beni etkileyeceğini düşünerek genç Lord Corwin kılığında geliyorsun. Neden Brand’i ya da Bleys’i seçmedin? Bize en çok hizmeti olan Clarissa’nınkiler oldu."

Omuzlarımı silktim ve durdum.

"Evet ve hayır," dedim, kabullendiği ve tepki verdiği sürece belirsiz cümleler sarf etmeye karar vererek. Değeri olan bir şey söyleyebilirdi ve suyuna gitmek için kolay bir yol gibi görünüyordu. “Ya sen?" diye sordum. “Sen bütün bunlara ne kılıf bulurdun?"

"Eh, iyi niyetini kazanmak için sana ayak uydururum," dedi ve sonra kahkahalar atmaya başladı.

Başını geriye attı ve kahkahası çevremde çınlarken üzerine bir değişim geldi. Boyu artar gibi oldu ve yüzü rüzgara yakalanmış yelken gibi gerildi. Sırtındaki kambur, o dikilirken küçüldü. Yüz hatları kendilerini düzenledi ve sakalı karardı. O zamana kadar, beden kütlesini yeniden dağıttığı iyice anlaşılır olmuştu, çünkü daha önce ayak bileklerine gelen gecelik şimdi incik kemiğinin üstündeydi. Derin bir nefes aldı ve omuzları genişledi. Kolları uzadı, şişkin karnı daraldı, inceldi. Önce omuzlarıma ulaştı, sonra daha da yükseldi. Bana kendi göz hizamdan baktı. Geceliği şimdi dizlerine geliyordu. Kamburu tamamen yok olmuştu. Yüzü son bir kez büküldü, hatları düzeldi ve sabitlendi. Kahkahası söndü, kendinden hoşnut bir sırıtma ile bitti.

Kendimin biraz daha zayıf bir versiyonuna baktım.

"Yeterli mi?" diye sordu.
"Hiç fena değil," dedim. “Ateşe bir iki odun atana kadar bekle."
"Sana yardım edeyim."
"Önemli değil."
Sağ taraftaki raftan biraz odun aldım. Herhangi bir oyalanma tarzı işime geliyordu, bana üzerinde çalışılacak tepkiler kazandırıyordu. Ben çalışırken o odayı aşıp bir sandalyeye oturdu. Ona baktığımda, beni değil gölgeleri izlediğini gördüm.
Bir şey, herhangi bir şey söyleyeceğini umarak işime devam ettim. Biraz sonra söyledi.
"Büyük plana ne oldu?" diye sordu.
Desen’den mi, yoksa yalnızca onun bildiği, babamın önemli bir planından mı bahsettiğini bilmiyordum. Bu yüzden, "Sen söyle," dedim.
Yine güldü.
"Neden olmasın? Fikrini değiştirdin, olan bu," dedi.
"Senin bakışınla, eskiden neydi, şimdi ne?"
"Benimle alay etme. Senin bile benimle alay etmeye hakkın yok," dedi. “Hele senin, hiç."
Ayağa kalktım.
"Seninle alay etmiyordum," dedim.
Odayı aşıp bir başka sandalye aldım ve ateşin yanında, Dworkin’in karşısına koydum. Oturdum.
"Beni nasıl tanıdın?" diye sordum. "Nerede olduğum herkesin bildiği bir şey sayılmaz."
"Bu doğru."
"Amber’de çoğu kişi benim öldüğümü mü sanıyor?"
"Evet, başkaları da senin Gölge’ye yolculuk ettiğini düşünüyor."
"Anlıyorum."
"Kendini nasıl hissediyorsun?"
Bana kötücül bir sırıtış bahşetti.
"Hâlâ deli olup olmadığımı mı kastediyorsun?"
"Sözünü benim yapacağımdan daha az sakınıyorsun."
"Zaman zaman soluyor, zaman zaman yoğunlaşıyor," dedi. "Gelip gidiyor. Şu an, neredeyse kendimdeyim... neredeyse, diyorum. Ziyaretinin şoku belki... Beynimde bozuk bir şey var. Bunu biliyorsun. Ama aksi olamaz. Bunu da biliyorsun."

"Sanırım biliyorum," dedim. "Neden baştan itibaren anlatmıyorsun? Sırf konuşmak bile kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir ve bana kaçırdığım bir şey verebilir. Bana bir hikaye anlat."

Bir başka kahkaha.

"Nasıl istersen. Tercihin var mı? Kaos'tan, gece denizi içindeki bu küçük, ani adaya kaçışım mı? Boşluğun içindeki düşüncelerim mi? Bir tekboynuzun boynuna asılı bir mücevherin içindeki Desen'in keşfi mi? Ateş şiiri beynimdeki o ilk yoldan akarken, bana yaratma iradesi bulaştırırken beni çağırmak için çok geç kalmış atalarımız şaşkın bir öfke içinde köpürürken, benim Desen'i şimşek, kan ve lir ile çizmem mi? Çok geç! Çok geç... Hastalıktan doğan iğrençliklere teslim olmuş, yardım yeteneklerinin, güçlerinin ötesinde, yeni benliğimin tutsağı olarak planladım ve inşa ettim. Tekrar dinlemek istediğin hikaye bu mu? Yoksa tedavisini anlatmamı mı tercih edersin?"

Avuç avuç fırlattığı kavramlar kafamda dönüyordu. Söyledikleri gerçek miydi, yoksa metafor muydu, yoksa yalnızca paranoyak yanılsamalarını mı paylaşıyordu, anlayamıyordum, ama dinlemek istediğim, dinlemek zorunda olduğum şeyler o anda daha yakın şeylerdi. Bu yüzden, kadim bir sesin çıktığı kendimin gölgeli imgesini incelerken, "Bana tedavisinden bahset," dedim.

Parmakuçlarını bir araya getirdi ve aralarından konuştu.

"Ben Desen'im," dedi, "çok gerçek bir anlamda. Şimdi sahip olduğu şekli kazanmak, Amber'in temelini oluşturmak üzere zihnimden geçerken, benim onun üzerinde iz bıraktığım kadar o da benim üzerimde iz bıraktı. Bir gün benim hem Desen, hem de kendim olduğumu fark ettim ve o da kendi varoluş sürecinde Dworkin olmak zorunda kaldı. Bu yer ve bu zamanın doğumunda ortak değişiklikler oldu ve gücümüz kadar zayıflığımız da bunda yatıyor. Çünkü aklıma, Desen'e zarar verilmesinin bana da zarar verilmesi olduğu geldi ve bana verilecek bir zarar da Desen'e yansırdı. Ama ben gerçekten zarar göremem, çünkü Desen beni koruyor ve benden başka kim Desen'e zarar verebilir? Güzel bir kapalı sistem gibi görünüyordu, zayıflıkları güçlü taraflarınca tamamen koruman."

Sustu. Ateşi dinledim. Onun neyi dinlediğini bilmiyorum.

Sonra, "Yanılmışım," dedi. "Hem de bu kadar basit bir konuda... Onu çizmek için kullandığım kanım, onu silebilir de. Ama kanımdan gelen kanın

da bunu yapabileceğini anlamam yüzyıllarımı aldı. Onu kullanabilir, değiştirebilirdin. Evet, ta üçüncü nesle kadar."

Onun hepimizin atası olduğunu öğrenmek beni şaşırtmadı.

Her nasılsa, baştan beri biliyormuşum gibi gelmişti. Biliyordum, ama hiç telaffuz etmemiştim. Yine de... bu yanıtladığından daha çok soru doğuruyordu. Kandan gelen bir nesil al. Kargaşa yarat. Dworkin'in gerçekte ne olduğunu şimdi öncekinden de az biliyordum. Buna onun bile kabullendiği bir gerçeği ekle: Bunun deli bir adamın anlattığı hikaye olduğu gerçeğini.

"Ama onu onarmak için...?" dedim.

Sırıttı, kendi yüzüm önümde çarpıldı.

"Yaşayan boşluğun lordu, kaosun kralı olmak artık hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu.

"Belki," dedim.

"Annen Tekboynuz adına, işin buna geleceğini biliyordum! Desen sende büyük alem kadar güçlü. O zaman arzun nedir?"

"Ailemi korumak."

Başını salladı.

"Her şeyi yok edip baştan başlamayı denemek daha kolay. Sana daha önce de sık sık söylediğim gibi."

"Ama ben inatçıyım. Bu yüzden yine söyle," dedim, babamın aksiliğini taklit etmeye çalışarak.

Omuzlarını silkti.

"Desen'i yok edersen Amber'i yok edersin ve onunla aynı kutupsal dizilişte olan bütün gölgeleri. Desen'in ortasında kendimi yok etmeme izin verirsen, onu silebiliriz. İzin ver ve sonra düzenimizin özünü içeren Mücevher'i alacağına, kaosun alayları her taraftan dikkatini dağıtmaya çalışırken kendi benliğinin maddesini kullanarak onu yeni, parlak ve saf, lekesiz bir Desen yaratmak için kullanacağına söz ver. Bana bu sözü ver ve bırak sona erdireyim, çünkü bu sayrılı halimle, düzen için yaşamaktansa düzen için ölmeyi yeğlerim. Şimdi ne diyorsun?"

"Çağların emeğini yok etmektense elimizdekini onarmaya çalışmak daha iyi olmaz mıydı?"

"Korkak!" diye haykırdı, ayağa fırlayarak. "Yine bunu söyleyeceğini biliyordum!"

"Eh, olmaz mıydı?"

Odayı adımlamaya başladı.

"Kaç kez konuştuk bunu?" diye sordu.

"Hiçbir şey değişmedi! Denemeye korkuyorsun!"

"Belki," dedim. “Ama eğer onu kurtarma olasılığı bile varsa, bunca şeyini verdiğin bir varlığın biraz çaba -fazladan bir fedakarlık- hak ettiğini hissetmiyor musun?"

"Hâlâ anlamıyorsun," dedi. “Zarar görmüş bir şeyin yok edilmesi -ve yerine yeni bir tane yaratılması- gerektiğinden başka bir şey düşünemiyorum. Kişisel yaramın doğası öyle ki, onarmayı hayal bile edemiyorum. Ben de aynı şekilde zarar gördüm. Duygularım önceden belirlenmiş."

"Eğer Mücevher yeni bir Desen yaratabiliyorsa, neden eskisinin onarılması, dertlerimizin sona ermesi, senin ruhunun iyileşmesi için kullanılmasın?"

Yaklaştı, önümde durdu.

"Hafızan nerede?" dedi. “Zararı onarmanın baştan başlamaktan sonsuz kat daha zor olacağını biliyorsun. Mücevher bile onarmaktan daha kolay yok edebilir onu. Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttun mu?" Arkasındaki duvara işaret etti. “Gidip yine bakmak ister misin?"

"Evet" dedim. “Bunu isterim. Gidelim."

Ayağa kalktım ve ona tepeden baktım. Şekli üzerindeki kontrolü öfkelendiğinde biraz yok olmuştu. Çoktan boyundan yedi-sekiz santim kaybetmişti, yüzümün görünüşü kendi cücemsi hatlarına dönüşüyordu ve omuzlarının arasında dikkat çekici bir şişkinlik oluşmuştu, işaret ettiği zaman bile fark ediliyordu.

Gözleri irileşti, yüzümü inceledi.

"Bunu gerçekten istiyorsun," dedi bir an sonra. “Tamam, o zaman. Gidelim."

Döndü ve büyük, metal kapıya doğru yürüdü. Onu takip ettim. Anahtarı çevirmek için iki elini birden kullandı. Sonra ağırlığını bindirdi. Ona yardım etmek için ilerledim, ama sıra dışı bir güçle beni yana süpürdükten sonra kapıyı son bir kez ittirdi. Kapı gıcırdayarak ardına kadar açıldı. Tuhaf, ama bir şekilde tanıdık bir koku aldım.

Dworkin kapıdan geçti ve durdu. Sağ tarafında, duvara dayanmış duran, uzun bir asaya benzeyen bir şey aldı. Yere birkaç defa vurdu ve asanın yukarı ucu parlamaya başladı. Oldukça iyi ışık veriyordu, Dworkin’in şimdi

ilerlemeye başladığı dar bir tüneli açığa çıkardı. Onu takip ettim ve tünel fazla ilerlemeden genişledi, öyle ki, onunla yan yana yürüyebiliyordum. Koku güçlendi, neredeyse tanıyacaktım. Son zamanlarda olan bir şey...

Yaklaşık seksen adım sonra sola ve yukarı döndük. Sonra bir tür çıkıntıdan geçtik. Yere kırık kemikler saçılmıştı ve yerden altmış santim kadar yukarıdaki bir kayaya iri, metal bir halka gömülmüştü. Halkaya parlak bir zincir asılıydı, zincir yere düşüyor, loşluğun içinde soğuyan eriyik damlalar gibi ileriye doğru uzanıyordu.

Bundan sonra yolumuz yine daraldı ve Dworkin bir kez daha öne geçti. Kısa bir süre sonra keskin bir köşeyi döndü.

Mırıldandığını duyabiliyordum. Köşeyi döndüğüm zaman neredeyse ona bindirecektim. Diz çökmüş, gölgeli bir çatlağın içini sol eli ile yokluyordu. Yumuşak bir gaklama duyduğum ve zincirin açıklıkta kaybolduğunu gördüğüm zaman sesin kaynağının ne olduğunu ve nerede olduğumuzu anladım.

"Uslu Wixer," dediğini duydum. “Uzağa gitmeyeceğim. Sorun yok, Uslu Wixer. Al sana çiğneyecek bir şey."

Durduğu yerden aldığı her neyse, hayvana fırlattı. Şimdi yuvasının içinde kıpırdandığını görecek kadar ilerlediğim mor grifon sunulan şeyi kafasını sallayarak ve bir dizi çatırtı çıkararak kabul etti.

Dworkin sırıtarak bana baktı.

"Şaşırdın mı?" diye sordu.

"Neye?"

"Ondan korktuğumu sanıyordun. Asla onunla dost olamayacağımı sandın. Onu buraya beni içeride -Desen’den uzakta- tutmak için koydun."

"Hiç böyle dedim mi?"

"Demek zorunda değildin. Ben aptal değilim."

"Sen nasıl istersen," dedim.

Güldü, ayağa kalktı ve tünelde ilerlemeye devam etti.

Onu takip ettim ve bir kez daha zemin düzleşti. Tavan yükseldi, yol genişledi. Sonunda mağara ağzına geldik. Dworkin bir aydınlığın önünde silueti görünür biçimde, asasını önünde kaldırarak durdu. Dışarısı geceydi ve temiz bir tuz kokusu burun deliklerimdeki pis kokuyu süpürdü.

Bir an daha geçtikten sonra tekrar ilerlemeye başladı, gök kandilleri ve mavi kadifeden bir dünyaya geçti. Arkasından gittiğimde, şaşkınlık verici manzara karşısında kısa bir an nefesim kesildi. Bunun nedeni sadece aysız,

bulutsuz gökyüzündeki yıldızların doğaüstü parlaklığı ya da gökyüzü ile deniz arasındaki ayrımın bir kez daha tamamen silinmiş olması değildi. Desen’in o gök-denizin altında neredeyse asetilen mavisi renkte parlaması ve yukarıdaki, yanlardaki ve aşağıdaki tüm yıldızların geometrik bir hassasiyet ile dizilmiş olmasıydı. Her şeyden fazla, Desen’in gerçek merkez olduğu, parlak düzenin geri kalanının bu varlığın, dizilimin, konumun kesin bir sonucu olduğu kozmik bir ağın ortasında asılıymışız izlenimi veren fantastik, oval bir kafes oluşturuyordu.

Dworkin Desen’e, kararmış bölgenin tam kenarına doğru yoluna devam etti. Asasını tam o tarafa doğru salladı ve ben yaklaşırken bakmak için döndü.

"İşte," diye bildirdi, “aklımdaki delik. Artık bunun içinden düşünemiyorum, yalnızca çevresinden düşünebiliyorum. Artık sahip olmadığım bir şeyi onarmak için ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyorsan, kırık kısmı aşmak için Desen’i her terk ettiğinde kendini ani yok oluşa açık bırakmaya razı olmalısın. Karanlık kısmın seni yok etmesinden bahsetmiyorum. Devreyi kırdığın zaman Desen’in seni yok etmesinden bahsediyorum. Mücevher seni hayatta tutabilir de, tutmayabilir de. Bilmiyorum. Ama daha kolay olmayacak. Her devrede daha da güçleşecek ve tüm bu süre boyunca gücün azalıyor olacak. Son konuştuğumuzda korkmuştun. O zamandan bu yana cesurlaştığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Belki," dedim. “Başka çıkar yol görmüyor musun?"

"Temiz bir sayfayla başlayarak yapabileceğini biliyorum, çünkü bir zamanlar ben böyle yapmıştım. Bunun ötesinde, başka çıkar yol göremiyorum. Ne kadar beklersen, durum o kadar kötüleşecek. Neden Mücevher’i getirmiyor ve bana kılıcını ödünç vermiyorsun, oğlum? Ben daha iyi bir yol göremiyorum."

"Hayır," dedim. “Daha fazlasını bilmeliyim. Bana zararın nasıl olduğunu yine anlat."

"Hâlâ bu noktada çocuklarından hangisinin kanımızı akıttığını bilmiyorum, eğer kastettiğin buysa. Yapılmış ama. İşi burada bırak. Onlarda bizim karanlık doğalarımız daha çok öne çıkıyor. İçinden doğduğumuz kaosa çok yakın olduklarından, kaosu alt etmek için bizim tahammül ettiğimiz deneyimleri yaşamadan büyüdüklerinden olmalı. Desen’de yürüme ayininin onlar için yeterli olacağını düşünmüştüm. Daha güçlü bir

şey düşünemiyorum. Ama işe yaramadı. Her şeye saldırıyorlar. Desen’in kendisini yok etmeye çalışıyorlar."

"Eğer taze bir başlangıç yapmayı başarırsak, bütün bu olaylar kendilerini tekrarlamaz mı?"

"Bilmiyorum. Ama başarısızlık ve kaosa dönüşten başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Eğer yeni başlangıç yapmayı denersek onlara ne olacak?"

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra omuzlarını silkti.

"Bilemem."

"Yeni bir nesil nasıl olurdu?"

Güldü.

"Böyle bir soru nasıl yanıtlanabilir? Hiçbir fikrim yok."

Delik Koz Kartını çıkardım ve ona uzattım. Asasının ışığı altında inceledi onu.

"Sanırım bu Random’ın oğlu Martin," dedim. “Kanı burada dökülen. Hâlâ hayatta olup olmadığı konusunda en ufak bir fikrim yok. O nasıl biri olurdu sence?"

Desen’e doğru baktı yine.

"Dernek bununla süslenmiş," dedi. “Nasıl aldın?"

"Alındı," dedim. “Senin işin değil dernek?"

"Elbette hayır. Oğlanı hiç görmedim. Ama bu senin sorunu yanıtlıyor, değil mi? Eğer yeni bir nesil olursa, senin çocukların onu yok edecek."

"Tıpkı bizim onları yok edeceğimiz gibi mi?"

Gözlerini gözlerime dikti ve baktı.

"Aniden sevgi dolu bir baba mı oldun?" diye sordu.

"Eğer o Koz Kartını sen hazırlamadıysan, kim hazırladı?"

Bakışlarını indirdi, karta tırnağı ile vurdu.

"En iyi öğrencim. Oğlun Brand. Bu onun stili. Birazcık güç edinir edinmez ne yaptıklarını görüyor musun? İçlerinden herhangi biri alemi korumak, Desen’i onarmak için hayatını verir miydi?"

"Muhtemelen," dedim. “Muhtemelen Benedict, Gerard, Random, Corwin..."

"Benedict’in üzerinde kıyamet işareti var, Gerard iradeye sahip ama zekadan yoksun, Random’ın cesareti ve kararlılığı yok. Corwin... O gözden ırak, gönülden ırak değil mi?"

Düşüncelerim, hücremden Cabra'ya kaçmama yardım ettiği son karşılaşmamıza döndü. Aklıma, beni oraya götüren koşulları bilmediğinden o konuda farklı düşünceleri olabileceği geldi.

"Bu şekle bürünmenin sebebi bu mu?" diye devam etti. "Bu bir tür paylama mı? Yine beni sınıyor musun?"

"Corwin ne gözden, ne de gönülden ırak," dedim, "ama aile içinde ve başka yerlerde düşmanları var. Alemi korumak için her şeyi yapar. Şansı var mı sence?"

"Uzun süredir uzakta değil miydi?"

"Evet."

"O zaman değişmiş olabilir. Bilmiyorum."

"Değiştiğine inanıyorum. Denemeye gönüllü olduğunu biliyorum."

Bana yine dik dik baktı, bakmaya devam etti.

"Sen Oberon değilsin," dedi sonunda.

"Hayır."

"Sen önümde gördüğüm kişisin."

"Ne eksik, ne fazla."

"Anlıyorum... Burayı bildiğini bilmiyordum."

"Son zamanlara kadar bilmiyordum. Buraya ilk defa, tekboynuzun rehberliğinde geldim."

Gözleri irileşti.

"Bu çok ilginç," dedi. "Çok uzun zaman oldu..."

"Ya sorum?"

"Hı? Soru mu? Hangi soru?"

"Şansım var mı? Sence Desen'i onarabilir miyim?"

Yavaş yavaş ilerledi ve uzanarak sağ elini omzuma koydu.

Bunu yaparken diğer elindeki asa eğildi; mavi ışığı yüzümün otuz santim ötesinde alevlendi, ama ısı hissetmedim. Gözlerime baktı.

"Değişmişsin," dedi bir süre sonra.

"İşi yapmama yetecek kadar mı?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırdı.

"Belki denemeye değer kılacak kadar," dedi, "başarısızlığa mahkum olsak da."

"Bana yardım edecek misin?"

"Bu yapabileceğimden emin değilim," dedi. "Ruh hallerim, düşüncelerim hakkındaki bu şey gelip gidiyor. Şimdi bile, kontrolümün bir kısmının kayıp

gittiğini hissedebiliyorum. Heyecan, belki... İçeri girsek iyi olacak."

Arkamda bir tıngırtı duydum. Döndüğüm zaman, grifon oradaydı, başı yavaşça soldan sağa, kuyruğu sağdan sola sallanıyordu, dilini fırlatıp çekiyordu. Çevremizden dolanmaya başladı, Dworkin ile Desen arasında bir yerde durdu.

"Biliyor," dedi Dworkin. “Değişmeye başladığımda hissedebiliyor. O zaman beni Desen’in yanında bırakmıyor... Uslu Wixer. Artık dönüyoruz. Sorun yok... Gel, Corwin."

Mağara ağzına yöneldik ve Wixer takip etti, her adım için bir tınlama.

"Mücevher," dedim, “Hüküm Mücevheri... Desen’in onarılması için gerekli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi. “Desen’de yürürken yol boyunca takılmalı, kırıldığı yerlerde asıl deseni yeniden çizmeli. Ama bu ancak mücevheri kullanmak için ayarlanmış biri tarafından yapılabilir."

"Ben Mücevher’i kullanmayı biliyorum," dedim.

"Nasıl?" diye sordu, durarak.

Wixer arkamızda bir gıdaklama çıkardı ve yürümeye devam ettik.

"Senin yazılı talimatlarını izledim ve Eric’in sözel talimatlarını," dedim. “Onu yanımda Desen’in merkezine götürdüm ve izdüşümümü içine yansıttım."

"Anlıyorum," dedi. “Nasıl ele geçirdin onu?"

"Eric’ten, ölüm döşeğinde."

Mağaraya girdik.

"Yanında mı?"

"Onu Gölge’de bir yere saklamak zorunda kaldım."

"Onu bir an önce almanı ve buraya ya da saraya getirmeni öneririm. Her şeyin merkezine yakın tutulması en iyisi."

"O neden?"

"Orada çok fazla kalırsa, gölgeleri çarpıtma etkisi var."

"Çarpıtma mı? Ne şekilde?"

"Önceden bilmenin yolu yok. Tamamen mekana bağlı."

Bir köşeyi döndük, loşluğun içinde ilerlemeye devam ettik.

"Mücevher’i takarken çevrendeki her şeyin yavaşlaması ne anlama geliyor? Fiona bana bunun tehlikeli olduğunu söyledi, ama neden olduğu konusunda emin değildi."

"Kendi varlığının sınırlarına ulaştığın ve enerjilerinin kısa süre sonra tükeneceği, hemen bir şey yapmazsan öleceğin anlamına geliyor."

"Ne yapmak gerekiyor?"

"Desen'in kendisinden güç çekmeye başla. Mücevher'in içindeki birincil Desen'den."

"Bu nasıl yapılıyor?"

"Ona teslim olmalı, kendini salıvermeli, kimliğini yok etmeli, seni başka her şeyden ayıran sınırları silmelisin."

"Söylemek yapmaktan daha kolay geliyor."

"Ama yapılabilir ve tek yolu bu."

Başımı salladım. Devam ettik, sonunda büyük kapıya geldik. Dworkin asasını söndürdü ve duvara yasladı. İçeri girdik,

Dworkin kapıyı kilitledi. Wixer dışarıda pozisyon aldı.

"Şimdi gitmen gerek," dedi Dworkin.

"Ama sana sormak ve anlatmak istediğim daha çok şey var."

"Düşüncelerim anlamsızlaşmaya başlıyor ve sözlerin boşa gidecektir. Yarın gece ya da ondan sonrakinde ya da ondan sonrakinde. Acele et! Git!"

"Bu acele niye?"

"Değişim üzerime çöktüğü zaman sana zarar verebilirim. Şimdi bile kendimi ancak irade gücüyle alıkoyabiliyorum. Git!"

"Nasıl gideceğimi bilmiyorum. Buraya nasıl gelineceğini biliyorum, ama..."

"Yandaki odadaki masada her tür Koz Kartı var. Işığı al! Herhangi bir yere git! Çık buradan!"

Onun elinden gelen hiçbir tür fiziksel şiddetten korkmadığımı söyleyerek itiraz etmeye hazırlanıyordum ki, yüz hatları erimiş mum gibi akmaya başladı. Bir şekilde olduğundan daha iri, daha uzun kol ve bacaklı görünmeye başladı. Işığı kaparak odaya kaçtım. Aniden içimi bir ürperti basmıştı.

Masaya. Çekmeceyi koparırcasına açtım ve içinde dağınık duran bazı Koz Kartlarını kaptım. O zaman ayak sesleri duydum. Bir şey biraz önce çıktığım odadan, arkamdan odaya giriyordu. Bu bir adamın ayak seslerine benzemiyordu. Arkama bakmadım. Bunu yerine, kartları önümde kaldırdım ve en üsttekini inceledim. Tanımadığım bir sahneydi, ama hemen zihnimi açtım ve uzandım. Bir kayalık, ötesinde belirsiz bir şey, tuhaf bir şekilde benek benek bir gökyüzü, solda saçılmış yıldızlar... Kart elime bir soğuk,

bir sıcak geliyordu, ben bakarken şiddetli bir rüzgar içinde esmiş, bir şekilde manzarayı değiştirmiş gibi görünüyordu.

Sonra arkamdan, sağdan, Dworkin’in son derece değişmiş, ama hâlâ tanınabilen sesi konuştu. “Aptal! Sonunun geleceği ülkeyi seçtin!"

Büyük pençemsi bir el -siyah, derimsi, boğum boğum- kartı kapacakmış gibi omzumun üzerinden uzandı. Ama görüntü hazır görünüyordu ve ona doğru fırladım ve kaçtığımı anlar anlamaz kartı çevirdim. Sonra, duyularımın yeni mekana alışmasına izin vererek kıpırdamadan durdum.

Anladım. Efsane parçacıklarından, aile dedikodularından ve üzerime çöken genel duygudan, nereye geldiğimi anladım.

Bakmak için gözlerimi kaldırdığımda, buranın neresi olduğundan kesinlikle emindim. Kaos Sarayları.

Bölüm 6

Neresi? Duyular o kadar güvenilmez şeylerdir ki! Ve şimdi benimkiler sınırlarının ötesinde zorlanıyordu. Üzerinde durduğum kaya... Eğer bakışlarımı ona dikmeye kalkarsam, sıcak bir akşamüstündeki kaldırım görünüşü alıyordu. Kayıp dalgalanıyor gibiydi, ama ayak bastığım yer değişmiyordu. Ve ışık tayfının kendine ait, evi diyebileceği kısmı konusunda da kararsızdı. Bir iguananın derisi gibi zonkluyor, çakıyordu. Yukarıya baktığımda, daha önce hiç görmediğim gibi bir gökyüzü buldum. O anda, ortadan ikiye ayrılmıştı. Yarısı derin bir gece-karanlığı idi ve içinde yıldızlar dans ediyordu. Dans etmek derken, titreşmekten bahsetmiyorum; sıçrıyorlar, büyüklükleri değişiyordu; fırlıyor, çemberler çiziyorlardı; nova parlaklığına erişiyor, sonra yok olana kadar soluyorlardı. Korkutucu bir manzaraydı ve derin bir akrofobi hissederken midem içimde kasıldı. Yine de, bakışlarımı kaçırmam durumu pek az düzeltti. Gökyüzünün diğer yarısı, devamlı sallanan renkli kumlardan bir şişe gibiydi; portakal rengi, sarı, kırmızı, mavi, kahverengi ve mor kuşaklar dönüyor, bükülüyordu; yeşil, leylak rengi, gri ve ölü beyaz lekeler gelip gidiyor, bazen uzanarak kuşaklaşıyorlar, diğer kıvranan şeylerle birleşiyor ya da onların yerini alıyorlardı. Ve bunlar da ışıldayıp dalgalanıyor, imkansız uzaklık ve yakınlık duyguları yaratıyorlardı. Zaman zaman, bazıları ya da hepsi, kelimenin tam anlamıyla gökyüzü kadar yüksek görünüyor, sonra bir araya gelip, buharlı, saydam sislerle, yarı şeffaf şeritler ya da katı renk dokunaçları halinde önümdeki havayı dolduruyorlardı. Siyahlığı renklerden ayıran çizginin sağ tarafımdan yaklaşıp, soluma çekildiğini anlayana kadar biraz zaman geçti. Sanki tüm semavi mandala tam tepemdeki bir noktanın çevresinde dönüyor gibiydi. Parlak yarının ışık kaynağına gelince, belirlenemiyordu. Orada durup başta sayısız renk patlamaları ile dolu bir vadi gibi görünen şeye baktım; ama ilerleyen karanlık bu manzarayı uzaklaştırdığı zaman, yıldızlar yükseklikleri kadar derinliklerinde de dans edip yandı ve dipsiz bir uçurum izlenimi bıraktı. Sanki dünyanın, evrenin, her şeyin sonunda duruyordum. Ama durduğum yerden çok, çok uzakta, en derin karanlıktan bir dağın üzerinde bir şey süzülüyorduç Kendi içinde bir siyahlık, ama zar zor algılanabilen ışık çakmaları ile çevrelenmiş,

yumuşamış. Burada mesafe, derinlik ve perspektif olmadığından büyüklüğünü tahmin edemiyordum. Tek bir yapı mı? Bir yapı topluluğu mu? Bir şehir mi? Yoksa yalnızca bir yer mi? Dış hatları, retinama her düşüşüyle değişiyordu. Şimdi aramızda solgun, sisli tabakalar süzülüyor, sanki uzun gaz iplikçikleri sıcak havayla uçuşuyormuş gibi bükülüyordu. Mandala, kendini tam tersine çevirdiği anda dönmeyi bıraktı. Renkler şimdi arkamdaydı ve başımı çevirmediğim sürece algım dışındaydılar; yapmayı hiç istemediğim bir eylem. Orada durup, her şeyi doğuran şekilsizliği izlemek hoştu... Bu şey, Desen'den önce bile vardı. Bunu biliyordum, belirsizce ama kesin, bilincimin tam merkezinde. Bunu biliyordum, çünkü daha önce buraya geldiğimden emindim. Henüz babamın çocuğu iken, uzak bir günde buraya getirilmişim gibi geliyordu -ya babam ya da Dworkin tarafından, şimdi hatırlayamıyordum- ve burada ya da buna çok benzeyen bir yerde ayakta durmuş veya kucakta tutulmuş, aynı manzara olduğuna emin olduğum bir manzaraya bakmıştım; benzer bir anlayamazlıkla, benzer bir kavrayışla. Aldığım zevk endişe dolu bir heyecanla lekelenmişti, bir yasaklanmışlık duygusu, şüpheli bir beklenti hissi. Tuhaf bir şekilde, o anda içimde, gölge Dünya'daki yaprak yığınımda terk etmek zorunda kaldığım Mücevher'i özledim, Dworkin'in çok şey yapmak için kullandığı o şeyi. İçimden bir parça orada olan her ne varsa ona karşı bir savunma ya da en azından bir direnç simgesi mi arıyordu? Muhtemelen.

Büyülenmiş bir biçimde uçuruma bakarken, sanki gözlerim alıştı ya da manzara belirsiz bir şekilde yine değişti. Çünkü artık o yerde minik, hayalete benzer şekillerin, sisli bulutların içinde ağır çekilişi meteorlar gibi hareket ettiğini ayırt edebiliyordum. Onlara dikkatle bakarak bekledim, dalmış oldukları eylemleri anlamaya çalıştım. Sonunda, bulutlardan biri çok yakına süzüldü. Kısa süre sonra aradığım yanıtı buldum.

Bir hareket oldu. Hızla ilerleyen şekillerden biri irileşti ve bana doğru gelen kıvrımlı yolu takip ettiğini gördüm. Yalnızca birkaç saniye içinde, bir atlının boyutlarına ulaştı. Yaklaşırken, önümde uzanan her şeye yapışmış gibi görünen o hayaletimsi niteliğini kaybetmeden katılık suretine büründü. Bir an sonra, tüysüz bir at ile üzerinde çıplak bir sürücü gördüm, ikisi de ölü gibi solgundu ve hızla bana doğru geliyordu. Sürücü kemik beyazı kılıcını salladı; onun ve atın gözleri kırmızı kırmızı çaktı. Beni görüp görmediğini, aynı gerçeklik düzleminde olup olmadığımızı bilmiyordum,

yüzü o kadar tuhaftı ki. Yine de Grayswandir'i çektim ve o yaklaşırken bir adım geriledim.

Uzun, beyaz saçları minik, kıvılcımlı zerreler saçtı ve başını çevirdiği zaman benim için geldiğini biliyordum, zira bakışlarını bedenimin ön yüzünde soğuk bir basınç gibi hissettim.

Yan döndüm ve kılıcımı kaldırdım.

Devam etti ve hem binicinin, hem de atın büyük, düşündüğümden de büyük olduğunu fark ettim. Gelmeye devam ettiler. Bana en yakın noktaya ulaştıklarında -yaklaşık on metre belki- binici onu durdururken at şahlandı. Sonra, hafifçe kabaran bir denizin üzerindeki bir sal gibi salınarak bana baktılar.

"İsmin!" dedi binici. “Buraya gelen, bana ismini söyle!"

Sesi kulaklarımda bir çatırtı çıkardı. Hepsi tek bir ses düzeyindeydi, yüksek ve tekdüze.

Başımı iki yana salladım.

"Ben istediğim zaman ismimi söylerim, emredildiği zaman değil," dedim. “Sen kimsin?"

Üç kısa havlama çıkardı, bunların kahkaha olduğu sonucuna vardım.

"Seni yere indirip fena benzeteceğim, o zaman sonsuza dek haykırırsın."

Grayswandir'le gözlerine işaret ettim.

"Laf bedava," dedim. “Viski ise parayla."

O zaman, sanki birisi Koz Kartımla oynuyor, beni düşünüyormuş gibi hafif bir serinlik hissettim. Ama solgun ve zayıftı ve dikkatimi ona çeviremezdim, çünkü sürücü atına bir tür işaret vermiş olmalıydı ki at şahlandı. Aramızdaki mesafenin çok fazla olduğuna karar verdim. Ama bu düşünce bir başka gölgeye aitti. Hayvan bana doğru sıçradı, takip ettiği belirsiz yolu terk etti.

Sıçrayışı onu fazla yakına getirmedi. Ama umduğum gibi düşüp yok da olmadı. Dörtnala gitmeye devam etti ve ilerleyişi eylemleri ile tam olarak orantılı olmasa da, yaklaşık yarı hızla boşluğu aşmaya devam etti.

Bu gerçekleşirken, atlının geldiği yönden bir başka şeklin bana doğru yöneldiğini gördüm. Konumumu koruyup savaşmaktan ve bu saldırganı diğeri yaklaşmadan alt etmeyi ummaktan başka yapacak şey yoktu.

Binici yaklaşırken, kırmızı gözleriyle beni süzdü ve Grayswandir'i görünce durdu. Arkamdaki çılgın aydınlık neye dönmüşse, kılıcımdaki karmaşık oymaları bir kez daha hayata döndürmüştü, öyle ki, Desen'in

kılıcın üzerindeki parçası uzunluğu boyunca yüzüyor, kıvılcımlanıyordu. Atlı o sırada çok yaklaşmıştı, ama dizginleri çekti ve bakışları yukarıya sıçrayarak benimkilerle karşılaştı. Pis sırıtışı silindi.

"Seni tanıyorum!" dedi. “Sen Corwin denilensin!"

Ama ben ve müttefikim momentum onu yakalamıştık.

Atın ön toynakları çıkıntının üzerine düştü ve ben öne atıldım. Hayvanın refleksleri, dizginlere rağmen arka ayaklarına da basacak yer aramasına sebep oldu. Ben yaklaşırken binici kılıcı ile gard aldı, ama ben çapraz bir adım attım ve solundan saldırdım. Adam kılıcını çevirirken, ben çoktan atılmıştım.

Grayswandir solgun derisini yırttı, göğüs kemiğinin altından, bağırsaklarının üzerinden saplandı.

Kılıcımı çekip kurtardım ve yarasından kan gibi ateş damlaları fışkırdı. Kılıcı tutan eli sarktı, alazlı sıvı ensesine dökülürken atı, ıslık gibi bir çığlık kopardı. Binici öne yığılırken ve şimdi dört ayağını basmış olan hayvan tekmeleyerek bana doğru atılırken geriledim. Düşünmeden, kendimi savunmak için yine kılıcımı savurdum. Kılıcım sol ön ayağını çentti ve o da yanmaya başladı.

Hayvan dönerken ve ikinci kez bana doğru atılırken yine yana kaydım. O anda binici bir ışık sütunu halinde patladı.

Hayvan böğürdü, döndü, fırlayıp gitti. Durmadan kenara atladı ve boşlukta yok olarak, beni uzun zaman önce benimle konuşan kedinin yanan kafasının anıları ve ona eşlik eden ürpertilerle ile başbaşa bıraktı.

Nefes nefese, kayaya doğru çekildim. Bulutsu yol daha yakına süzülmüştü. Çıkıntıdan belki üç metre öteye. Soluma kramp girmişti. İkinci atlı hızla yaklaşıyordu. İlki gibi solgun değildi. Saçları koyuydu ve yüzünde renk vardı. Atı doğru dürüst bir doru renge sahip ve yeleliydi. Elinde kurulmuş bir arbalet taşıyordu. Arkama baktım, ama kaçış yolu yoktu, içine girebileceğim bir çatlak yoktu.

Avucumu pantolonuma sildim ve Grayswandir’i kavradım.

Hedefi mümkün olduğunca küçültmek için yan döndüm. Kılıcı, kabzası kafamın hizasında, ucu yere dönük, aramızda kaldırdım: Sahip olduğum tek kalkan buydu.

Binici karşıma geldi ve dumansı yoldaki en yakın noktada durdu. Arbaleti yavaşça, beni bir vuruşta deviremezse kılıcımı mızrak gibi fırlatabileceğimi bilerek kaldırdı. Göz göze geldik.

Sakalsız ve inceydi. Kıstığı gözleri muhtemelen açık renkliydi. Atını iyi idare ediyordu, sırf bacaklarının yaptığı basınç ile. Elleri iriydi ve titremiyordu. Becerikli. Ona bakarken içimden tuhaf bir duygu geçti.

An eylem noktasının ötesine uzandı. Adam geriye kaykıldı, silahı hafifçe indirdi, ama duruşundaki gerginlik değişmedi.

"Sen," diye seslendi. “O kılıç Grayswandir mi?"

"Evet," diye yanıt verdim, “öyle."

Beni incelemeye devam etti, içimdeki bir şey giyinecek sözler aradı, bulamadı, gecenin içinde çıplak kaçtı.

"Burada ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Gitmek," dedim.

Bir çıngırtı geldi ve oku solumda, öteye çarptı.

"Git o zaman," dedi. “Burası senin için tehlikeli bir yer."

Atını geldiği yere çevirdi.

Grayswandir’i indirdim.

"Seni unutmayacağım," dedim.

"Hayır," dedi. “Unutma."

Sonra atını dörtnala sürüp gitti, birkaç dakika sonra bulut da süzülerek uzaklaştı.

Grayswandir’i kınına soktum ve öne bir adım attım. Dünya çevremde yine dönmeye başlamıştı, ışık sağ tarafımdan yaklaşıyor, karanlık solda çekiliyordu. Arkamdaki kaya çıkıntısına tırmanmanın bir yolunu aradım. Yaklaşık dokuz, on metre yüksekliğinde görünüyordu ve zirveden görülebilecek manzarayı istiyordum. Üzerinde durduğum çıkıntı hem sağıma, hem de soluma doğru uzanıyordu. Ama inceleyince, sağ tarafımdaki yolun, uygun bir tırmanma noktası sunmadan hızla daraldığını gördüm. Döndüm ve sola ilerledim.

Bir taşın ötesindeki dar yerde kaba bir nokta buldum. Bakışlarımı gezdirince, tırmanmak mümkün geldi. Geleneksel tehditlerin yaklaşmasına karşılık arkamı kontrol ettim. Hayalet yol uzaklara süzülmüştü; yaklaşan başka biniciler yoktu. Tırmanmaya başladım.

Tırmanmak güç değildi, ama yükseklik aşağıda göründüğünden fazla çıktı. Bu yerde gördüğüm her şeyi etkileyen uzamsal çarpıklığın bir belirtisiydi büyük ihtimalle. Bir süre sonra, kendimi yukarı çektim ve boşluğun öte yanını daha iyi gören bir noktada ayakta durdum.

Bir kez daha, kaos dolu renkleri gördüm. Sağımdan, karanlık onları güdüyordu. Üzerinde dans ettikleri topraklar kaya ve krater doluydu, üzerinde yaşam işareti yoktu. Ama ortasından, uzak ufuktan sağda, dağlardaki bir noktaya, mürekkep gibi ve yılansı, ancak siyah yol olabilecek şey geçiyordu.

Yeni bir on dakikalık tırmanış ve manevralar sonunda kara yolun bitişini görebileceğim bir noktada mevzilenmiştim.

Yol dağlardaki geniş bir geçidi süpürüyor, boşluğun tam kenarına kadar geliyordu. Orada, siyahlığı mekanı dolduran karanlıkla birleşiyordu, aralarındaki fark ancak yolun karanlığında yıldızların parlamaması ile ayırt edilebiliyordu. Onu ölçmek için bu dışlama yöntemini kullandım ve sisli iplikçiklerin çevresinde süzüldüğü karanlık tepenin üzerinde devam ettiği izlenimini edindim.

Hangi görünmeyen gözler üzerinde geziniyorsa, alçak tepenin kontürünü olabildiğince az bozmak için karnımın üzerinde uzandım. Orada yatarken, bu yolun nasıl açıldığını düşündüm. Desen'deki zarar Amber'i bu şekilde ulaşılmaya açık kılmıştı ve lanetimin itici unsur olduğuna inanıyordum. Şimdi ben olmadan da açılabileceğini hissediyordum, ama benim de kendi rolümü oynadığımdan emindim. Eskiden inandığım gibi tamamen olmasa da, suç hâlâ kısmen benimdi. O zaman Eric'i, Kolvir'de uzanmış ölürken düşündüm. Benden ne kadar nefret etse de, ölüm lanetini Amber'in düşmanlarına saklayacağını söylemişti. Başka bir deyişle buna ve bunlara. Talihin tuhaf bir cilvesi. Artık çabalarım tamamen en az sevdiğim kardeşimin ölüm dileğini gerçekleştirmeye yönelmişti. Benim lanetimi geçersiz kılacak onun laneti ve aracı olarak ben. Ama belki de, daha geniş bir açıdan, uygun.

Aradım ve yolda ilerlemeye başlayan ya da toplanan parlak binici toplulukları bulamayınca memnun oldum. Başka bir saldırı topluluğu çoktan yola çıkmadıysa, Amber geçici olarak güvendeydi hâlâ. Ama bazı şeyler beni endişelendiriyordu. En önemlisi, eğer zaman orada Dara'nın olası kökeninin işaret ettiği gibi garip davranıyorsa, neden başka bir saldırı olmamıştı?

Kendilerini toplayıp yeni bir saldırı hazırlamalarına yetecek kadar zamanları olduğu kesindi. Amber zamanına göre yakınlarda, stratejilerini değiştirecek bir şey mi olmuştu? Eğer öyleyse ne? Silahlarım mı? Brand'in geri dönmesi mi? Yoksa başka bir şey mi? Aynı zamanda, Benedict'in ileri

karakollarının nereye kadar uzandığını merak ediyordum. Kuşkusuz bu kadar uzağa değil, aksi halde bilgim olurdu. Buraya hiç gelmiş miydi? Diğerlerinden herhangi biri, son zamanlarda benim durduğum yerde durup, benim bilmediğim bir şey bilerek Kaos Sarayları'na bakmış mıydı? Geri döner dönmez Brand ile Benedict'i bu konuda sorgulamaya karar verdim.

Tüm bunlar beni, o anda zamanın bana nasıl davrandığını merak etmeye itti. Burada gerektiğinden daha fazla zaman harcamamak en iyisi, diye karar verdim. Dworkin'in masasından aldığım diğer Koz Kartlarını taradım. Hepsi ilgi çekici görünüyor olsa da, tasvir edilen manzaraların hiçbirini tanımıyordum. Bunun üzerine kendi kutumu açtım ve karıştırarak Random'ın Koz Kartını buldum. Belki daha önce benimle iletişim kurmaya çalışan oydu.

Yavaş yavaş, görüntü gözlerimin önünde yüzdü ve bulanık, kaleydeskop imgelerine baktım, Random'ın resmi de ortalarında. Hareket ve bükülen perspektifler...

"Random," dedim. "Ben Corwin."

Zihnini hissettim, ama yanıt gelmedi. O zaman aklıma bir cehennem sürüşünün ortasında olduğu, tüm konsantrasyonunun çevresindeki Gölge malzemesini bükme işine adandığı geldi. Kontrolünü kaybetmeden yanıt veremezdi. Elimde Koz Kartını kapadım ve iletişimi kestim.

Gerard'ın kartını buldum. Biraz sonra, iletişim sağlandı.

Ayağa kalktım.

"Corwin, neredesin?" diye sordu.

"Dünyanın sonunda," dedim. "Eve dönmek istiyorum."

"Gel o zaman."

Elini uzattı. Uzandım ve elini tuttum, ileriye bir adım attım.

Amber'deki sarayın zemin katında, Brand'in geri döndüğü gece toplandığımız oturma odasındaydım. Sabahın erken saatleri gibi görünüyordu. Şömineden ateş vardı. Başka kimse yoktu.

"Sana daha önce ulaşmaya çalıştım," dedi. "Sanırım Brand de denedi. Ama emin olamıyorum."

"Ne kadardır yoktum?"

"Sekiz gün," dedi.

"Acele ettiğime memnun oldum. Neler oluyor?"

"Tatsız bir şey yok," dedi. "Brand'in ne istediğini bilmiyorum. Seni sorup duruyordu ve ben sana ulaşamadım. Sonunda ona bir deste verdim ve o

daha iyi iş çıkarabilecek mi, bakmasını istedim. Görünüşe göre çıkaramamış."

"Meşguldüm," dedim “ve zaman-akış diferansiyeli fenaydı."

Başını salladı.

"Durumu düzeldiğinden beri ondan kaçınıyorum. Yine o karanlık ruh hallerinden birine girdi ve kendine bakabileceği konusunda ısrar ediyor. Bu konuda haklı ve böylesi daha iyi."

"Şimdi nerede?"

"Kendi odasında. Yaklaşık bir saat önce oradaydı. Kara kara düşünüyordu."

"Hiç dışarı çıktı mı?"

"Birkaç kısa yürüyüş. Ama son günlerde çıkmadı."

"Sanırım gidip onu görsem iyi olacak o zaman. Random’dan haber var mı?"

"Evet," dedi. “Birkaç gün önce Benedict döndü. Random’ın oğlu ile ilgili bazı ipuçları bulduklarını söyledi. Bir iki tanesini kontrol etmesine yardım etmiş. Bir tanesi daha öteye gidiyormuş, ama Benedict, her şey belirsiz olduğu için Amber’den fazla ayrı kalmamasının daha iyi olacağını hissetmiş. Bu yüzden Random’ı arayışını yalnız sürdürmesi için bırakmış. Ama macerası sırasında bir şey edinmiş. Yapay bir kol takarak döndü. Güzel bir parça. Onunla, daha önce yapabildiği her şeyi yapabiliyor."

"Gerçekten mi?" dedim. “Tuhaf bir şekilde tanıdık geldi."

Gülümsedi, başını salladı.

"Kolu onun için Tir-na Nog’th’tan getirdiğini söyledi. Aslında, en kısa sürede seninle bunu konuşmak istiyor."

"Eminim istiyordur," dedim. “Şimdi nerede?"

"Kara yol boyunca kurduğu ileri karakollardan birinde. Ona Koz Kartını kullanarak ulaşmak zorunda kalacaksın."

"Teşekkürler," dedim. “Julian ya da Fiona hakkında yeni bir şey?"

Başını salladı.

"Tamam," dedim, kapıya dönerek. “Sanırım ilk önce gidip Brand’i göreceğim."

"Ne istediğini merak ediyorum," dedi.

"Bunu hatırlayacağım," dedim ona.

Odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim.

Bölüm 7

Brand’in kapısını çaldım.

"İçeri gir, Corwin," dedi.

Girdim ve eşiği aşarken gelenin ben olduğumu nasıl anladığını sormamaya karar verdim. Odası kasvetli bir yerdi ve gündüz olmasına ve dört penceresi olmasına rağmen mumlar yanıyordu. Pencerelerin üçündeki kepenkler kapatılmıştı. Dördüncüsü kısmen açıktı. Brand bu pencerenin yanında durmuş, denize bakıyordu. Baştan aşağı siyah kadifelere bürünmüştü, boynunda gümüş bir zincir asılıydı. Kemeri de gümüştü. Güzel, halkalı bir şey. Küçük bir hançerle oynuyordu ve ben içeri girerken bakmadı. Hâlâ solgundu, ama sakalı düzgün bir şekilde kırpılmıştı, iyice temizlenmişti ve onu en son gördüğüm zamandan biraz daha kiloluydu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedim. “Nasıl hissediyorsun?"

Döndü ve ifadesiz bir yüzle, gözleri yarı kapalı, beni süzdü.

"Ne cehennemdeydin?" dedi.

"Orada burada. Beni neden görmek istedin?"

"Sana neredeydin, diye sordum."

"Ben de seni duydum," dedim, arkamdaki kapıyı yine açarak. “Şimdi dışarı çıkacağım ve tekrar içeri gireceğim. Bu sohbete baştan başlamaya ne dersin?"

İçini çekti.

"Bir dakika. Özür dilerim," dedi. “Neden hepimiz bu kadar alınganız? Bilmiyorum... Tamam. Baştan başlamamız daha iyi olabilir."

Hançerini kınına soktu ve odayı aşıp siyah ahşap ve deriden ağır bir sandalyeye oturdu.

"Konuştuğumuz her şey hakkında endişelenmeye başladım," dedi, “konuşmadığımız bazı şeyler hakkında da. Senin Tir-na Nog’th’taki işini tamamlayıp geri dönmen için uygun görünen bir süre bekledim. Sonra seni sordum ve henüz dönmediğin söylendi. Biraz daha bekledim. Başta sabırsızdım, sonra da düşmanların pususuna düşmüş olmandan endişelenmeye başladım. Daha sonra sorduğumda, döndüğünü, Random’ın karısı ile konuşacak -harika bir sohbet olmalı ve biraz kestirecek kadar kaldığını öğrendim. Sonra yine gitmişsin. Beni olaylardan haberdar

etmediğin için sinirlendim, ama biraz daha beklemeye karar verdim. Sonunda Gerard'dan sana Koz Kartın aracılığı ile ulaşmasını istedim. O başarısız olunca, hayli endişelendim. O zaman kendim denedim ve sana defalarca dokundum gibi geldi, ama sana ulaşamadım. Senin için korktum ve şimdi baştan beri korkacak bir şey olmadığını görüyorum. Bu yüzden, ters davrandım."

"Anlıyorum," dedim, onun sağ tarafındaki bir sandalyeye oturarak. "Aslında, zaman benim için sizin için olduğundan daha hızlı akıyordu, bu yüzden oturduğum yerden kıpırdamamışım bile sayılabilir. Muhtemelen senin yaran benimkinden daha fazla iyileşmiştir."

Hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

"Bu da bir şey," dedi. "Çektiğim acılara karşılık."

"Ben de birkaç acı yaşadım," dedi, "bu yüzden bana daha fazlasını yaşatma. Beni bir şey için görmek istiyordun. Neymiş bakalım."

"Seni rahatsız eden bir şey var," dedi. "Belki ilk önce onu konuşmalıyız."

"Tamam," dedim. "Konuşalım."

Döndüm ve kapının yanındaki duvarın üzerindeki resme baktım. Bir yağlıboya, Mirata'daki kuyunun oldukça kasvetli bir tasviri, atlarının yanında durmuş konuşan iki adam.

"Kolayca ayırt edilir bir stilin var," dedim.

"Her konuda," diye yanıt verdi.

"Bir sonraki cümlemi çaldın," dedim, Martin'in Koz Kartını çıkarıp ona uzatarak.

Kartı incelerken yüzü ifadesiz kaldı, bana kısa, yan bir bakış fırlattı ve başını salladı.

"Kendi el işimi inkar edemem," dedi.

"O el bu kartı çizmekten daha fazlasını yaptı, değil mi?"

Dilinin ucunu üst dudağında gezdirdi.

"Nerede buldun?" diye sordu.

"Tam olarak bıraktığın yerde, her şeyin yüreğinde, gerçek Amber'de."

"Demek..." dedi, sandalyeden kalkıp pencereye dönerek ve daha iyi ışık altında incelemek için kartı kaldırarak. "Demek," diye tekrarladı, "tahmin ettiğimden de fazlasını biliyorsun. Birincil Desen'i nasıl öğrendin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"İlk önce sen sorumu yanıtla: Martin'i sen mi hançerledin?"

Bir kez daha bana döndü, bir an baktı, sonra başını kısaca salladı. Gözleri yüzümü aramaya devam etti.

"Neden?" diye sordum.

"Birisinin yapması gerekiyordu," diye açıkladı, “ihtiyaç duyduğumuz güçlerin yolunu açmak için. Çöp çektik."

"Ve sen kazandın."

"Kazandım mı? Kayıp mı ettim?" Omuzlarını silkti. “Bütün bunlar neden şimdi önemli olsun? Olaylar beklediğimiz gibi gelişmedi. Artık o zamankinden farklı biriyim."

"Onu öldürdün mü?"

"Ne?"

"Martin, Random’ın oğlu. Verdiğin yaradan dolayı öldü mü?"

Avuçlarını yukarı çevirdi.

"Bilmiyorum," dedi. “Ölmediyse, denemediğimden değil. Daha fazla aramana gerek yok. Suçluyu buldun. Şimdi ne yapacaksın?"

Başımı salladım.

"Ben mi? Hiçbir şey. Tek bildiğim, oğlanın hâlâ yaşıyor olabileceği."

"O zaman daha önemli konulara geçelim. Gerçek Desen’in varlığını ne zamandır biliyorsun?"

"Yeterince uzun," dedim. “Kökeni, işlevleri, Amber kanının etkisi, yeterince uzun. Dworkin’e senin düşündüğünden daha fazla dikkat ettim. Ama varlığın kumaşına zarar vermekte fayda görmedim. Bu yüzden bırak Rover daha uzun, çok uzun süre uyusun. Seninle konuşana kadar kara yolun böyle bir aptallıkla ilgili olabileceği aklıma bile gelmedi. Desen’i incelemeye gittiğimde Martin’in Koz Kartını buldum ve geri kalanı öğrendim."

"Martin’i tanıdığını bilmiyordum."

"Onu hiç görmedim."

"O zaman Koz Kartındaki resmin onun olduğunu nasıl anladin?"

"Orada yalnız değildim."

"Yanında kim vardı?"

Gülümsedim.

"Hayır, Brand. Şimdi senin sıran. Son konuştuğumuzda bana Amber’in düşmanlarının ta Kaos Sarayları’ndan geldiğini, sen, Bleys ve Fiona tahtı ele geçirmenin en iyi yolu konusunda hemfikir iken yaptığınız bir şey yüzünden kara yolu kullanarak aleme girebildiklerini söylemiştin. Artık ne

yaptığınızı biliyorum. Yine de Benedict kara yola gözkulak oluyor; ben de Kaos Sarayları'ın yeni gördüm. Toplanan güçler yok, o yol üzerinde bize doğru herhangi bir hareket yok. Orada zamanın farklı aktığını biliyorum. Onları tutanın ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Neden harekete geçmediler? Ne bekliyorlar, Brand?"

"Sahip olduğumdan daha fazla bilgi atfediyorsun bana."

"Sanmıyorum. Burada, konu üzerinde uzman olan yalnızca sen varsın. Onlarla anlaşma yaptın. O Koz Kartı, konuşmadığın başka konular olduğunu kanıtlıyor. Kıvranma, konuş."

"Saraylar..." dedi. "Sen meşguldün. Eric seni hemen öldürmediği için aptalın biriydi. Eğer bütün bunları bildiğinden haberi varsa."

"Eric aptalın biriydi," diye kabullendim. "Ama sen değilsin. Şimdi konuş."

"Ama ben aptalın biriyim," dedi, "hem de duygusal bir aptal. Uzun zaman önce burada, Amber'de yaptığımız son tartışmayı hatırlıyor musun?"

"Biraz."

"Yatağımın kenarında oturuyordum. Sen yazı masamın yanında duruyordun. Sen dönüp kapıya yöneldiğinde, seni öldürmeye karar verdim. Kurulmuş bir arbalet bulunan yatağımın altına uzandım. Elimi üzerine koymuş, kaldıracaktım ki, beni durduran bir şey fark ettim."

Durdu.

"Neydi o?" diye sordum.

"Kapının yanma bak."

Baktım. Özel bir şey görmedim. Başımı salladım, ama o, "Yerde," dedi.

Sonra ne olduğunu fark ettim -koyu kırmızı, zeytin rengi, kahverengi ve yeşil- küçük geometrik desenleri vardı.

Başını salladı.

"En sevdiğim halımın üzerinde duruyordun. Kanla lekelenmesini istemedim. Daha sonra öfkem geçti. Demek ben de duyguların ve koşulların kurbanıyım."

"Harika bir hikaye..." diye başladım.

"... ama artık gevezeliği bırakmamı istiyorsun. Ama gevezelik etmiyordum. Bir şey anlatmaya çalışıyordum. Hepimiz birbirimizin müsamahası, yer yer de talihli kazalar sayesinde hayattayız. Çok önemli iki olayda o müsamahayı askıya almayı ve kaza olasılığını çıkarmayı öneriyorum. Ama ilk önce, sorunu yanıtlamak için, onları neyin tuttuğunu

bilmesem de, çok iyi bir tahminde bulunabilirim. Bleys Amber’e saldırmak için büyük bir kuvvet topladı. Ama senin eşlik ettiğin ordunun büyüklüğüne denk bir şey olmayacak. Bu saldırıya verilecek koşullu tepki için son saldırının anılarına güveniyor olacak. Muhtemelen saldırıdan önce Benedict’e ve sana suikast düzenlenecek. Ama bütün bunlar yanıltmaca olacak. Fiona’nın Kaos Sarayları ile iletişime geçtiğini -belki şimdi oradadır- ve onları Bleys’in yanıltmaca baskınından sonra her an beklenebilecek asıl saldırı için hazırlandığını tahmin ediyorum. Bu yüzden..."

"Bunun çok iyi bir tahmin olduğunu söyledin," diye sözünü kestim. “Ama Bleys’in hâlâ hayatta olduğunu kesin olarak bilmiyoruz bile."

"Bleys hayatta," dedi. “Koz Kartı aracılığı ile yaşadığını belirledim. Hatta eylemlerinin kısa bir özetini aldım- ama varlığımı fark etti ve iletişimi kesti. Bu tür gözetlemelere karşı çok hassastır. Onu Amber’e karşı kullanmayı planladığı birliklerle sahada buldum."

"Ya Fiona?"

"Hayır," dedi. “Onun Koz Kartı ile deney yapmaya kalkışmadım ve senin de kalkışmamanı tavsiye ederim. O son derece tehlikelidir ve etkisine kendimi açmak istemedim. Onun mevcut konumu hakkındaki tahminleri doğrudan bilgi yerine çıkarımlara dayalı. Ama buna güvenmeyi tercih ederim."

"Anlıyorum," dedim.

"Bir planım var."

"Söyle."

"Beni tutsaklıktan kurtarma şekliniz, herkesin konsantrasyonunu sizin yaptığınız gibi birleştirmek oldukça ilham vericiydi. Aynı prensip bir kez daha, farklı bir amaç için kullanılabilir. Böyle bir güç birinin savunmasını kolayca kırabilir -hatta çaba doğru yönlendirilirse Fiona gibi birinin bile."

"Yani, sen yönlendirirsen, öyle mi?"

"Elbette. Aileyi toplamamızı ve her neredelerse, Bleys ve Fiona’yla zorla iletişime geçmeyi, onları bedensel olarak tamamen kilitlemeyi öneriyorum. Bir dakika kadar. Benim saldırmama yetecek kadar."

"Martin’e yaptığın gibi mi?"

"Daha iyi, umarım. Martin son anda kurtulmayı başardı. Sizin yardımınızla, bu sefer bu olmamalı. Üç ya da dört kişi bile muhtemelen yeterli olacaktır."

"Bu kadar kolayca başarılabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Denememizin iyi olacağını biliyorum. Zaman daralıyor. Amber'i aldıklarında idam edileceklerden biri sen olacaksın. Biri de ben. Ne diyorsun?"

"Eğer gerekli olduğuna ikna olursam. O zaman sana uymaktan başka seçeneğim kalmaz."

"Gerekli, inan bana. İhtiyaç duyacağım diğer bir şey Hüküm Mücevheri."

"Ne için?"

"Eğer Fiona gerçekten Kaos Sarayları'ndaysa, Koz Kartı tek başına ona ulaşmak ve onu yakalamak için yeterli olmaz. Arkasında hepimiz birden olsak bile. Bu durumda, enerjimizi odaklamak için Mücevher'e ihtiyacım olur."

"Sanırım bu ayarlanabilir."

"O zaman ne kadar acele etsek o kadar iyi. Her şeyi bu gece için ayarlayabilir misin? Bana düşen kısmını halledebilecek kadar iyileştim."

"Lanet olsun, hayır," dedim, ayağa kalkarak.

"Ne demek istiyorsun?" Sandalyenin kollarını kavrayarak yarı doğruldu. "Neden olmasın?"

"Sana, gerekli olduğuna ikna olursam uyarım, dedim. Bunların çoğunun tahmin olduğunu itiraf ettin. Yalnız bu bile beni ikna olmaktan alıkoyuyor."

"O zaman ikna olmayı unut. Risk almaya razı mısın? Bir sonraki saldırı son saldırıdan çok daha güçlü olacak, Corwin. Yeni silahlarını biliyorlar. Planlarında bunu da hesaba katacaklar."

"Sana katılsam bile, Brand, öldürmenin gerekli olduğuna diğerlerini ikna edemeyeceğimden eminim."

"Onları ikna etmek mi? Söyle, yeter! Hepsini gırtlaklarından yakaladın, Corwin! Şimdi sen tepedesin. Orada kalmak istiyorsun, değil mi?"

Gülümsedim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Kalacağım da," dedim, "her şeyi kendi tarzımla yaparak. Önerini kayda geçeceğim."

"Senin tarzın ölümüne yok açacak. Düşündüğünden daha çabuk."

"Yine halının üzerinde duruyorum," dedim.

Kahkaha attı.

"Çok iyi. Ama seni tehdit etmiyordum. Ne demek istediğimi biliyorsun. Artık Amber'in tamamından sorumlusun. Doğru olanı yapmalısın."

"Sen de benim Ne demek istediğimi biliyorsun. Sırf senin tahminlerin yüzünden aramızdan iki kişiyi daha öldürmeyeceğim. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Elde ettiğim zaman, çok geç olacak."

Omuzlarımı silktim.

"Göreceğiz."

Kapıya ulaştım.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Başımı salladım

"Herkese her bildiğimi anlatmıyorum, Brand. Bir tür sigorta bu."

"Bunu takdir ederim. Yalnızca yeterince çok şey bildiğini umuyorum."

"Ya da belki çok fazla şey bildiğimden korkuyorsundur," dedim.

Bir an, gözlerinin altındaki kaslarda ihtiyatlı bir bakış dans etti. Sonra gülümsedi.

"Senden korkmuyorum, kardeşim," dedi.

"Korkacak hiçbir şeyinin olmaması iyi," dedim.

Kapıyı açtım.

"Dur," dedi.

"Evet?"

"Martin'in Koz Kartını benim bıraktığım yerde bulduğunda yanında kim olduğunu söylemedin."

"Random'dı," dedim.

"Ah. Detaylardan haberdar mı?"

"Oğlunu senin hançerlediğini bilip bilmediğini kastediyorsan," dedim, “yanıt hayır, henüz değil."

"Anlıyorum. Ya Benedict'in yeni kolu? Onun için bir şekilde Tir-na Nog'th'tan aldığını anlıyorum. Bu konuda daha fazlasını öğrenmek isterim."

"Şimdi değil," dedim. “Bir sonraki buluşmamıza bir şeyler saklayalım. O kadar uzak olmayacak."

Dışarı çıktım ve halıya sessiz teşekkürlerimle kapıyı kapattım.

Bölüm 8

Mutfağa gidip, muazzam bir yemek derleyip mideye indirdikten sonra, ahırlara gittim ve bir Zamanlar Eric’e ait olan güzel, genç, al donlu bir at buldum. Eric’in olmasına rağmen dost olduk ve çok geçmeden bizi Gölge güçlerimin kampına götürecek, Kolvir’den aşağı dolanan yolda ilerliyorduk. At sürer ve yediklerimi sindirirken, benim için son birkaç saate karşılık gelen sürede yaşadığım olayları ve yaptığım keşifleri düşündüm. Eğer Amber gerçekten de Dworkin’in Kaos Sarayları’na karşı isyan hareketinden doğduysa, o zaman hepimizin şimdi bizi tehdit eden güçlerle akraba olmamız olasıydı. Elbette, Dworkin’in söylediklerine ne kadar güvenilebileceğini bilmek zordu. Yine de kara yol, görünüşte Brand’in ayininin Dworkin’den öğrendiği prensiplere dayandırdığı bir şey doğrudan sonucu olarak gerçekten Kaos Sarayları’na kadar uzanıyordu. Neyse ki, şimdilik Dworkin’in anlatımının en çok inanç gerektiren kısımları, acil ve pratik açılardan, hali hazırda çok önemli görünmeyen şeylerdi. Yine de, bir tekboynuzun soyundan olmak konusunda duygularım karışıktı.

"Corwin!"

Dizginleri çektim. Zihnimi mesaja açtım ve Ganelon’un imgesi belirdi.

"Buradayım," dedim. “Nereden bir deste Koz Kartı buldun? Ve onları kullanmayı nasıl öğrendin?"

"Bir süre önce kütüphanedeki dolaptan bir deste aldım. Seninle acele iletişime geçmek gerekirse bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm. Onları kullanmaya gelince, sen ve diğerlerinin yapıyor göründüğü şeyi yaptım. Koz Kartını incelemek, onu düşünmek, kişi ile iletişime geçmek üzerinde yoğunlaşmak."

"Uzun zaman önce sana bir deste vermeliydim," dedim.

"Benim atladığım ve telafi ettiğin için memnun olduğum bir nokta. Şimdi yalnızca kartları sınıyor musun, yoksa bir şey mi oldu?"

"Bir şey oldu," dedi. “Neredesin?"

"Ne tesadüftür ki, ben de seni görmeye geliyordum."

"İyi misin?"

"Evet."

"Güzel. Gel, o zaman. Seni, sizlerin yaptığı gibi, bu şeyden getirmeye çalışmasam daha iyi. O kadar da acil değil. Seni birazdan görürüm."

"Peki."

İletişimi kesti ve ben dizginleri silkeleyerek devam ettim.

Bir an, benden bir deste istemediği için sinirlenmiştim. Sonra, Amber zamanı ile bir haftadan fazla zamandır yok olduğumu hatırladım. Muhtemelen endişelenmiş, diğerlerine, birinin benimle iletişime geçmesini isteyecek kadar güvenmemişti. Belki haklıydı da.

İniş ve kampa giden yolculuğun kalanı hızlı geçti. At –adı Davul'du, bu arada- bir yerlere gitmekten memnun görünüyordu ve en ufak bir bahanede başını alıp gitmeye eğilimliydi. Bir noktada, onu yormak için dizginleri bıraktım ve uzun zaman geçmeden kampı gördüm. O anda Yıldız'ı özlediğimi fark ettim.

Kampın içinde ilerlerken bakışların ve selamların hedefi oldum. Beni bir sessizlik takip etti ve ben geçerken tüm eylemler durdu. Savaş emri vermeye geldiğime inanıp inanmadıklarını merak ettim.

Ben attan inmeden Ganelon çadırından çıktı.

"Hızlı," diye yorum yaptı, ben inerken elimi sıkarken. "Güzel bir at."

"Evet," diye kabul ettim, dizginleri emir erine vererek. "Ne haberler var?"

"Eh..." dedi. "Benedict'le konuşuyordum..."

"Kara yolda hareket mi var?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Bahsettiği dostlarının -Tecylerin- yanından döndükten sonra, Random'ın iyi olduğunu, Martin'in nerede olduğuna ilişkin bir ipucunu takip ettiğini söylemek için beni görmeye geldi. Ondan sonra başka şeyleri konuşmaya başladık ve sonunda benden Dara hakkında bildiğim her şeyi anlatmamı istedi. Random onun Desen'i yürüdüğünü anlatmış ve Benedict kendinden başka herkesin onun varlığından haberdar olduğuna karar vermiş."

"Ona ne anlattın?"

"Her şeyi."

"Tahminler ve spekülasyonlar dahil mi Tir-na Nog'th'tan sonra?"

"Öyle."

"Anlıyorum. Nasıl karşıladı?"

"Heyecanlı görünüyordu. Mutlu, bile diyebilirim. Gel kendin konuş onunla."

Başımı salladım ve çadırına doğru döndü. Kapı kanadını arkaya itti ve yana çekildi. İçeri girdim.

Benedict, üzerinde bir harita serili olan küçük bir sandığın yanındaki alçak bir tabureye oturmuştu. Gökyüzündeki şehirden getirdiğim ölümcül, gümüş kablolu, ateş çivili mekanik kola monte edilmiş parlak, iskelet elin uzun, metal parmağı ile harita üzerinde bir şeyi takip ediyordu. Alet şimdi sağ koluna, kahverengi gömleğinin yeninin kesik olduğu yerin biraz altına bağlanmıştı. Beni bir anlığına ürpererek durduran bir değişiklikti bu, karşılaştığım hayalete o kadar benziyordu ki. Gözleri gözlerimle karşılaştı ve selam vererek elini kaldırdı, kayıtsız, mükemmel bir hareketti ve yüzünü kırıştırdığını gördüğüm en geniş gülümseme ile gülümsedi.

"Corwin!" dedi ve sonra ayağa kalkıp o elini uzattı.

Beni neredeyse öldüren aleti tutmak zorunda kaldım. Ama Benedict bana karşı, uzun zaman olmadığı kadar iyi niyetli görünüyordu. Yeni eli sıktım ve basıncı mükemmeldi. Soğukluğunu, köşeli oluşunu görmezden gelmeye çalıştım ve bu kadar kısa süre içinde onu bu kadar iyi kontrol etmeyi öğrenmesi karşısındaki şaşkınlığım içinde neredeyse başarılı oldum.

"Sana bir özür borçluyum," dedi. “Sana haksızlık ettim. Çok üzgünüm."

"Tamam," dedim. “Anlıyorum."

Bir anlığına beni kucakladı ve aramızdaki her şeyin düzeldiğine ilişkin inancım, ancak o hassas ve ölümcül parmakların omzumu kavraması ile karardı.

Ganelon güldü, bir başka tabure getirdi ve sandığın diğer tarafına koydu. Koşullar ne olursa olsun bahsedilmesini istemediğim bir konuyu açmış olması karşısında hissettiğim öfke, etkilerini görünce yok olmuştu: Benedict’i daha iyi bir ruh halinde gördüğümü hatırlamıyordum; Ganelon’un anlaşmazlıklarımızı çözmeyi başarmaktan memnun olduğu açıktı.

Kendi kendime gülümsedim, tabureyi kabul ettim, kılıç kemerimin tokasını çözdüm ve Grayswandir’i çadır direğine astım. Ganelon üç kadeh ile bir şişe şarap çıkardı. Kadehleri önümüze koyup doldururken yorum yaptı, “Avalon’daki o gece çadırında bize gösterdiğin konukseverliğin karşılığı olarak."

Benedict kadehini pek az çınlatarak kaldırdı.

"Bu çadırda daha fazla rahatlık var," dedi. "Öyle değil mi Corwin?"

Başımı salladım ve kadehimi kaldırdım.

"Bu rahatlığa. Hep sürmesi dileğiyle."

"Nicedir," dedi, “Random ile uzun uzun konuşmak için ilk kez fırsat buldum. Oldukça değişmiş."

"Evet," diye onayladım.

"Artık ona eskiden olduğundan daha fazla güveniyorum. Tecylerin yanından ayrıldıktan sonra konuşmak için zamanımız oldu."

"Nereye gidiyordunuz?"

"Martin’in ev sahibine söylediği bazı şeyler Gölge’de daha uzakta, benim bildiğim bir yere gittiğini işaret ediyor gibiydi. Heerat isimli büyük şehre. Oraya gittik ve bunun doğru olduğunu gördük. O taraftan geçmiş."

"Heerat’ı bilmiyorum."

"Bir kerpiç ve taş şehri, pek çok yolun kesiştiği bir ticaret merkezi. Orada, Random onu doğuya ve muhtemelen Gölge’nin derinliklerine götüren haberler aldı. Heerat’ta ayrıldık, çünkü Amber’den fazla ayrı kalmak istemiyordum. Aynı zamanda, peşine düşmek için acele ettiğim kişisel bir konu vardı. Random bana savaş günü Dara’nın Desen’i yürüdüğünü gördüğünü anlattı."

"Bu doğru," dedim. “Yürüdü. Ben de oradaydım."

Başını salladı.

"Dediğim gibi, Random beni etkiledi. Doğruyu söylediğine inandım. Eğer öyleyse, o zaman muhtemelen sen de doğruyu söylüyordun. Bunu kabul edince, kızın iddialarını araştırmam gerekiyordu. Sen yoktun, bu yüzden Ganelon’a geldim -bu günler önceydi- ve Dara hakkında bildiği her şeyi anlattırdım."

Ganelon’a baktım, başını hafifçe eğmişti.

"Demek yeni bir akraba keşfettiğine inanıyorsun," dedim, "yalancı bir akraba, kuşkusuz ve büyük ihtimalle bir düşman ama yine de bir akraba. Bir sonraki hareketin ne olacak?"

Bir yudum şarap aldı.

"Akrabalığa inanmak istiyorum," dedi. “Bu fikir her nedense beni memnun ediyor. Bu yüzden bunun doğruluğunu ya da yanlışlığını kesin olarak kanıtlamak istiyorum. Eğer gerçekten akraba olduğumuz kanıtlanırsa, o zaman eylemlerinin arkasındaki itici güçleri anlamak istiyorum. Ve neden varlığını doğrudan bana bildirmediğini öğrenmek istiyorum." Kadehini indirdi, yeni elini kaldırdı ve parmaklarını gerdi. “Bu yüzden," diye devam etti, “Tir-na Nog’th’ta yaşadığın, Dara ve benimle

ilgili şeyleri öğrenmekle başlamak istiyorum. Bu eli de çok merak ediyorum. Sanki benim için yapılmış gibi davranıyor. Gökyüzündeki şehirde fiziksel bir nesne elde edildiğini hiç duymamıştım." Yumruğunu sıktı, açtı, bileğini çevirdi, kolunu uzattı, kaldırdı, yavaşça dizine indirdi. “Random oldukça etkili bir operasyon yaptı, sence de öyle değil mi?" diye bitirdi.

"Çok," diye kabul ettim.

"Ee, hikayeni anlatacak mısın?"

Başımı salladım ve bir yudum şarap aldım.

"Gökyüzündeki sarayda oldu," dedim. “Mekan mürekkep gibi, devamlı kayan gölgelerle doluydu. Kendimi taht odasını ziyaret etmek zorunda hissettim. Bunu yaptım ve gölgeler yana kaydığında, seni bu kolu takmış, tahtın sağında dururken gördüm. Görüntü biraz daha berraklaşınca, Dara’nın taht oturmuş olduğunu gördüm. İlerledim ve ona Grayswandir ile dokundum. Bu beni onun için görünür kıldı. Benim yüzyıllar önce öldüğümü bildirdi ve mezarıma dönmemi istedi. Soyunu sorduğum zaman, senden ve cehennem kadını Lintra’nın soyundan geldiğini söyledi."

Benedict derin bir nefes aldı, ama hiçbir şey söylemedi.

Devam ettim:

"Zaman, dedi, doğduğu yerde o kadar farklı bir hızda akıyormuş ki, orada nesiller geçmiş. Normal insan özelliklerine sahip olan ilk oymuş. Yine gitmemi istedi. Bu sırada, sen Grayswandir’i inceliyordun. Sonra onu tehlikeden kurtarmak için bir hamle yaptın ve dövüştük. Benim kılıcım sana, senin elin bana ulaşabiliyordu. Hepsi bu. Bunu dışında, hayaletlerin karşılaşmasıydı. Güneş doğmaya, şehir solmaya başladığında, o elle beni yakaladın. Grayswandir’i savurup onu koldan kesip ayırdım ve kaçtım. Hâlâ omzumu tutuyor olduğu için benimle geldi."

"Merak uyandırıcı," dedi Benedict. “O yerin sahte kehanetler verdiğini bilirdim. Ne olacağı hakkında gerçek bir resimden çok ziyaretçinin korkularını ve gizli arzularını. Ama sık sık bilinmeyen gerçekler gösterdiği de oldu. Ve başka çok şeyde olduğu gibi, gerçeği sahteden ayırmak güç. Sen nasıl yorumluyorsun?"

"Benedict," dedim. “Kökenine ilişkin hikayeye inanmaya eğilimliyim. Sen onu hiç görmedin, ama ben gördüm. Bazı açılardan sana benziyor. Kalanına gelince... kuşkusuz senin söylediğin gibi gerçek ayıklandıktan sonra ne kalıyorsa o."

Yavaşça başını evet anlamında salladı. İkna olmadığını görebiliyordum, ama ısrar etmek istemedim. Geri kalanın neye işaret ettiğini o da benim kadar iyi biliyordu. Eğer taht üzerinde hak iddia ederse ve tahtı ele geçirirse, bir gün tek varisi tahta geçsin diye çekilmesi mümkündü.

"Ne yapacaksın?" diye sordum ona.

"Yapmak mı?" dedi. “Random Martin hakkında ne yapıyor? Onu arayacağım, bulacağım, hikayeyi kendi dudaklarından dinleyeceğim ve sonra kendim karar vereceğim. Ama bu, kara yol meselesi hallolana kadar beklemek zorunda kalacak. Bu, seninle konuşmak istediğim bir başka konu."

"Evet?"

"Eğer zaman onların kalesinde bu kadar farklı ilerliyorsa, yeni bir saldırı hazırlamak için gerektiğinden de çok zamanları oldu. Onları sonucu belirsiz çatışmalar için beklemeye devam etmek istemiyorum. Kara yolu kaynağına kadar takip edip, onlara kendi topraklarında saldırmayı düşünüyorum. Senin de bu karara katılmanı istiyorum."

"Benedict," dedim, “hiç Kaos Sarayları’nı gördün mü?"

Başını kaldırdı ve çadırın boş duvarına baktı.

"Yüzyıllar önce, gençken," dedi, “gidebildiğim kadar, her şeyin sonuna kadar cehennem sürüşü yaptım. Orada, bölünmüş gökyüzünün altında, korkunç bir boşluk gördüm. Oranın hâlâ var olup olmadığı ya da yolun o kadar uzağa gidip gitmediği hakkında bir fikrim yok, ama durum buysa o yolu tekrar gitmeye hazırlıklıyım."

"Durum bu," dedim.

"Nasıl emin olabilirsin?"

"O ülkeden yeni döndüm. İçinde karanlık bir kale süzülüyor. Yol oraya gidiyor."

"Yol ne kadar zor?"

"İşte," dedim, Koz Kartını çıkarıp ona uzatarak. “Bu Dworkin’e aitti. Eşyaları arasında buldum. Yeni denedim. Beni oraya götürdü. O noktada zaman hızlı. Kartta görülmeyen türden, süzülen bir yolda, bir atlının saldırısına uğradım. Orada Koz Kartı iletişimi güç, belki zaman farkı yüzünden. Beni Gerard geri getirdi."

Kartı inceledi.

"O zaman gördüğüm yere benziyor," dedi sonunda. “Bu lojistik sorunlarımızı çözüyor. Koz Kartı iletişiminin iki ucunda iki kişi varken

birlikleri, Kolvir’den Garnath’a naklettiğimiz gibi nakledebiliriz."

Başımla evetledim.

"Sana göstermemin sebeplerinden biri bu. İyi niyetimi kanıtlamak için. Güçlerimizi bilinmeyen bir yere götürmekten daha az risk içeren başka bir yol olabilir. Ben biraz daha keşif yapana kadar bu girişimi ertelemeni istiyorum."

"Orası hakkında bilgi edinene kadar, her durumda biraz erteleyeceğim. Otomatik silahlarının orada çalışıp çalışmayacağını bilmiyoruz, değil mi?" ,

"Hayır, yanımda bir tane götürmemiştim."

Dudaklarını büzdü.

"Gerçekten de yanına bir tane alıp, sınamayı düşünmeliydin."

"Buradan ayrıldığım koşullar buna izin vermiyordu."

"Koşullar mı?"

"Başka zaman. Şimdi konumuzla ilgili değil. Kara yolu kaynağına kadar takip etmekten bahsettin..."

"Evet?"

"Gerçek kaynağı orası değil. Asıl kaynağı gerçek Amber’de yatıyor, birincil Desen’deki bir kusurda."

"Evet, bunu anlıyorum. Hem Random, hem de Ganelon gerçek Desen’in olduğu yere yaptığınız yolculuğu ve orada bulduğunuz zararı anlattı. Paralelliği görüyorum, olası bağlantıyı..."

"Avalon’dan kaçtığım, senin de beni takip ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Yanıt olarak, yalnızca hafifçe gülümsedi.

"Kara yolu geçtiğimiz bir nokta vardı," dedim. “Hatırlıyor musun?"

Gözlerini kıstı.

"Evet," dedi. “İçinde bir yol kestin. O noktada dünya normal haline dönmüştü. Unutmuşum."

"Desen’in etkisiydi," dedim, “sanırım daha büyük ölçekte kullanılabilir."

"Ne kadar büyük?"

"Tamamını silmek için."

Arkasına yaslandı, yüzümü inceledi.

"O zaman neden yapmıyorsun?"

"Yapmam gereken bazı hazırlıklar var."

"Ne kadar zaman alır?"

"Fazla değil. Muhtemelen birkaç gün kadar. Belki birkaç hafta."

"Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Yeni öğrendim."

"Nasıl yapıyorsun?"

"Temel olarak, Desen’i onarmak anlamına geliyor."

"Tamam," dedi. “Diyelim ki, başardın. Düşman hâlâ orada olacak." Garnath’a ve kara yola doğru işaret etti. “Birisi onlara bir kez geçit verdi."

"Düşman hep oradaydı," dedim. “Ve bir daha geçit verilmemesini sağlamak bize kalacak. Başta geçidi verenlere gereken muameleyi yaparak."

"Bu konuda sana uyarım," dedi, “ama benim kastettiğim bu değildi. Bir derse ihtiyaçları var, Corwin. Onlara Amber’e saygı göstermeyi öğretmek istiyorum, öyle bir saygı olsun ki, yol yine açılsa bile, onu kullanmaya korksunlar. Kastettiğim buydu. Bu gerekli."

"Orada savaşmanın nasıl bir şey olacağını bilmiyorsun, Benedict. Bu, lafın tam anlamıyla, tasvir edilemez."

Gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"O zaman sanırım gidip kendim görsem en iyisi olacak," dedi. “Senin için sorun olmazsa bu kartı şimdilik alıkoyacağım."

"Sorun olmaz."

"Güzel. O zaman sen Desen'le ilgili işine bak, Corwin, ben de kendi işime bakayım. Bu benim de biraz zamanımı alacak.

Gidip komutanlara yokluğumda ne yapacaklarına ilişkin emirler vermeliyim. Birbirimizle konuşmadan nihai öneme sahip bir şey yapmamak konusunda da anlaşalım."

"Kabul," dedim.

Şaraplarımız bitirdik.

"Ben de kısa süre sonra yola çıkacağım," dedim. “Bu yüzden, iyi şanslar."

"Sana da." Yine gülümsedi. “Her şey daha iyi," dedi ve girişe geçerken omzumu kavradı.

Onu takip ederek dışarıya çıktık.

"Benedict’in atını getir," diye yakındaki bir ağacın dibinde bekleyen emir erine emretti Ganelon; sonra dönerek, Benedict’e elini uzattı. “Ben de sana şans dilemek istiyorum."

Benedict başını salladı ve elini sıktı.

"Teşekkür ederim, Ganelon. Pek çok şey için."

Benedict Koz Kartlarını çıkardı.

"Atım gelmeden önce Gerard’a gelişmeleri aktarabilirim," dedi.

Kartları karıştırdı, bir tanesini çekti ve inceledi.

"Desen’i nasıl onaracaksın?" diye sordu Ganelon bana.

"Hüküm Mücevheri’ni yine almam gerekiyor," dedim. "Onunla zarar görmüş bölgeyi yeniden çizebilirim."

"Bu tehlikeli mi?"

"Evet."

"Mücevher nerede?"

"Gölge Yeryüzü’nde, bıraktığım yerde."

"Neden bıraktın?"

"Beni öldürüyor olmasından korktum."

Yüz hatlarını, imkansız görünen bir yüz buruşturma ile çarpıttı.

"Bundan hoşlanmadım, Corwin. Başka bir yolu olmalı."

"Daha iyi bir yol bilseydim, onu tercih ederdim."

"Ya Benedict’in planını uygulasak ve saldırsak? Gölge’de sonsuz ordular oluşturabileceğini kendin söyledin. Aynı zamanda, savaş meydanında en iyi adamın o olduğunu da kendin söyledin."

"Ama Desen’deki zarar kalır ve başka bir şey gelir. Daima. Şu andaki düşman bizim kendi zayıflığımızdan daha önemli değil. Eğer zarar onarılmazsa, duvarlarımızın içinde hiçbir yabancı fatih olmasa bile baştan yenilmiş sayılırız."

Sırtını döndü.

"Seninle tartışamam. Kendi alemini sen daha iyi bilirsin," dedi. “Ama sana çok ihtiyaç duyulduğu bir zamanda kendini riske atarak çok ciddi bir hata yapıyor olabileceğini hissediyorum hâlâ."

Güldüm, çünkü bu Vialle’nin kullandığı sözcüktü ve o söylemişken bunu kendimin saymak istemiyordum.

"Bu benim görevim," dedim ona.

Yanıt vermedi.

On adım uzaktaki Benedict anlaşılan Gerard’a ulaşmıştı, zira bir şeyler mırıldanıyor, sonra susup dinliyordu. Orada durup konuşmasını bitirmesini bekledik, böylece onu uğurlayabilecektik.

"... Evet, şimdi burada," dediğini duydum. “Hayır, bundan kuşkuluyum. Ama..."

Benedict birkaç kez bana baktı ve başını salladı.

"Hayır, sanmıyorum," dedi. Sonra, “Tamam, gel."

Yeni elini uzattı ve Gerard eli elinde, adım atarak belirdi.

Başını çevirdi, beni gördü ve hemen bana doğru geldi.

Gözlerini aşağıdan yukarı, sağdan sola tüm bedenim boyunca, sanki bir şey ararmış gibi gezdirdi.

"Sorun ne?" dedim.

"Brand," diye yanıt verdi. “Odasında değil. En azından, çoğunluğu orada değil. Geride biraz kan bırakmış. Aynı zamanda oda, bir dövüş olduğunu belli edecek kadar kırılıp dökülmüş."

Gömleğimin ve pantolonumun önüne baktım.

"Ve sen kan lekesi arıyorsun, öyle mi? Gördüğün gibi, bunlar daha önce de üzerimde olan şeyler. Kirli ve kırışık olabilirler, ama o kadar."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi.

"Bakmak senin fikrindi. Benim değil. Sana bunu düşündüren..."

"Onu gören son kişi sendin," dedi.

"Dövüştüğü kişi hariç eğer gerçekten öyle olduysa."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Mizacını, ruh hallerini bilirsin. Küçük bir tartışma yaşadık. Ben ayrıldıktan sonra eşyaları kırıp dökmeye başlamış olabilir, belki kendini yaraladı, sıkıldı, manzara değişimi için çıkıp gitti. Bekle! Halısı! Kapısının önündeki küçük, süslü halının üzerinde kan var mıydı?"

"Emin değilim. Hayır, sanmıyorum. Neden?"

"Kendi kanını döktüğünü gösteren ikinci dereceden kanıt. O halıyı çok seviyordu. Onu kirletmekten kaçınıyordu."

"Buna inanmıyorum," dedi Gerard “ve Caine’in ölümü hâlâ tuhaf görünüyor ve barut tozu istediğini öğrenmiş olabilecek Benedict’in hizmetkarları. Şimdi de Brand..."

"Bu suçu benim üzerime yıkmak için başka bir girişim olabilir," dedim “ve Benedict ile ben artık birbirimizi daha iyi anlıyoruz."

On adım uzakta, durduğu yerden kıpırdamamış olan, bizi ifadesiz bir yüzle dinleyen Benedict’e döndü.

"O ölümleri açıkladı mı?" diye sordu Gerard ona.

"Doğrudan değil," diye yanıt verdi Benedict, “ama hikayesinin kalanı artık daha açık görünüyor. Bu yüzden tamamına inanmaya eğilimliyim."

Gerard başını salladı ve dik dik bana baktı yine. "Hâlâ belirsiz," dedi. “Sen ve Brand ne hakkında tartışıyordunuz?"

"Gerard," dedim, “bu bizi ilgilendirir, ta ki Brand ve ben aksine karar verene kadar."

"Onu hayata döndürdüm ve ona baktım, Corwin. Sırf bir arbedede öldürülsün diye yapmadım bunu."

"Beynini kullan," dedim ona. “Onu o şekilde aramak kimin fikriydi? Geri getirmek?"

"Ondan bir şey istiyordun," dedi. “Sonunda elde ettin. Sonra senin için engel olmaya başladı."

"Hayır. Ama durum bu olsa bile, sence böyle açıkça mı yapardım? Eğer öldürüldüyse, o zaman Caine’inkiyle aynı sebeptendir. Suçu bana yıkmak için."

"Caine’de de durumun fazlasıyla bariz olduğu bahanesini gösterdin. Bu bana ince bir plan gibi geliyor. Senin iyi olduğun bir şey."

"Bunu daha önce konuştuk, Gerard..."

"... Ve o zaman sana ne söylediğimi biliyorsun."

"Unutmak zor olurdu."

Öne uzandı ve sağ omzumu yakaladı. Hemen sol yumruğumu karnına savurdum ve geriledim. O zaman aklıma, belki de ona Brand ile ne konuştuğumu anlatmam gerektiği geldi.

Ama sorma tarzından hoşlanmamıştım.

Yine üzerime geldi. Yana kaydım ve sağ gözünün yanına hafif bir sol salladım. Bundan sonra, daha çok başını uzak tutmak için hızlı yumruklar savdırmaya devam ettim. Onunla gerçekten dövüşecek durumda değildim ve Grayswandir çadırda kalmıştı. Yanımda başka silah yoktu.

Çevresinde dönmeye devam ettim. Sol bacağımla tekme attığım zaman yan tarafım acıyordu. Bir kez sağ bacağımla kalçasını buldum, ama yavaştım, dengesizdim ve devamını getiremezdim. Yumruklar savurmaya devam ettim.

Sonunda, solumu bloke etti ve elini pazıma indirmeyi başardı. O zaman gerilemem gerekirdi, ama savunması açıktı.

Tüm gücümle midesine ağır bir sağ indirerek yaklaştım. İnleyerek öne eğilmesine sebep oldu, ama kolumdaki kavrayışı sıkılaştı. Soluyla aparkatımı engelledi, elinin tabanı ile ileri hareketine devam etti ve göğsüme vurdu, aynı zamanda sol kolumu arkaya ve yana öyle bir güçle büktü ki, yere yuvarlandım. Üzerime gelirse, işim biterdi.

Bir dizinin üzerine çöktü ve boğazıma uzandı.

Bölüm 9

Elini bloke etmek için harekete geçtim, ama yarı yolda durdu. Başımı çevirdiğimde, bir başka elin Gerard'ın koluna uzandığını, şimdi onu tutmuş, engellemekte olduğunu gördüm.

Yuvarlanarak uzaklaştım. Başımı yine kaldırdığımda onu Ganelon'un yakalamış olduğunu gördüm. Gerard elini öne çekti, ama kurtaramadı.

"Bu işe karışma, Ganelon," dedi.

"Yola çık, Corwin!" dedi Ganelon. “Mücevher! al!"

O seslenirken Gerard doğrulmaya başladı. Ganelon sol koluyla uzandı ve Gerard'ın çenesine yumruğunu indirdi. Gerard ayaklarının dibinde yayılıp kaldı. Ganelon yaklaştı ve böbreğine doğru bir tekme salladı, ama Gerard ayağını yakalayarak onu arkaya devirdi. Ben tek elime dayanarak doğruldum.

Gerard yerden kalktı, doğrulmakta olan Ganelon'un üzerine atıldı. Tam tepesindeyken Ganelon iki yumruğunu birden Gerard'ın karnına vurarak doğruldu ve bu onu durdurdu. Ganelon'un yumrukları Gerard'ın karnında iki piston gibi çalışıyordu. Gerard dakikalarca kendini savunamayacak kadar sersemlemiş göründü. Sonunda eğilip kollarını araya soktuğunda, Ganelon çenesine indirdiği bir sağ ile geriye sendelemesini sağladı. Ganelon zaman geçirmeden ileri atıldı, ona çarparken kollarını Gerard'a doladı ve sağ bacağını Gerard'ınkine taktı.

Gerard devrildi ve Ganelon üstüne düştü. Sonra Gerard'ın üzerine bindi ve sağ yumruğunu çenesine savurdu. Gerard'ın kafası arkaya yuvarlandığında, Ganelon solunu indirdi.

Benedict aniden araya girmek için harekete geçti, ama Ganelon ayağa kalkmak için o anı seçti. Gerard bilinçsiz, ağzı ve burnu kan içinde, yatıyordu.

Titreyerek ayağa kalktım ve üzerimdeki tozları silkeledim.

Ganelon bana sırıttı.

"Buralarda oyalanma," dedi. “Rövanşta neler yapabilirim, bilmiyorum. Git oyuncağını bul."

Benedict'e baktım, başını salladı. Grayswandir'i almak için çadıra döndüm. Çıktığımda, Gerard hâlâ kıpırdamamıştı, ama Benedict önümde

duruyordu.

"Unutma," dedi, “sende benim, bende senin Koz Kartlarımız var. Konuşmadan nihai bir hareket yok."

Başımı salladım. Ona neden bana değil Gerard’a yardım etmeye gönüllü göründüğünü soracak oldum. Ama başka düşüncelere kapıldım ve taze dostluğumuzu bozmamaya karar verdim.

"Tamam."

Atlara yöneldim. Yaklaştığımda, Ganelon omzuma bir şaplak attı.

"İyi şanslar," dedi. “Ben de seninle gelirdim, ama bana burada ihtiyaç var. Özellikle de Benedict Koz Kartıyla Kaos’a giderken."

"İyi gösteriydi," dedim. “Bana sorun olmaz. Endişelenme."

Çayıra gittim. Kısa süre sonra ata binmiş, harekete geçmiştim. Ganelon geçerken bana bir selam salladı ve yanıt verdim.

Benedict Gerard’ın yanına diz çökmüştü.

Arden’e giden en yakın yola yöneldim. Deniz arkamda kalmıştı, Garnath ve kara yol solumda, Kolvir sağımdaydı. Gölge’nin malzemesi ile oynamaya başlamadan önce biraz uzaklaşmalıydım. Garnath gözden kaybolduktan sonra, pek çok tepe ve vadinin ardında güneşli bir gün vardı. Yola koyuldum ve ormana girdim. Nemli gölgeler ve uzak kuş ötüşleri aklıma eskiden bildiğim uzun huzur dönemlerini ve tekboynuz ananın ipek, parlak varlığını hatırlattı.

Acılarım yolculuğun temposu ile solup gitti ve bir kez daha arkamda bıraktığım karşılaşmayı düşündüm. Gerard’ın tavrını anlamak güç değildi, çünkü bana kuşkularından zaten bahsetmiş, beni uyarmıştı. Yine de, Brand’e her ne olduysa, öyle kötü bir zamanlaması vardı ki, bunu beni yavaşlatmak ya da tamamen durdurmak için yeni bir eylem olarak görmekten kendimi alamıyordum. Ganelon’un yakında, formda olması ve yumruklarını uygun zamanda doğru yere koyabilmesi iyi olmuştu. Yalnızca üçümüz olsaydık Benedict’in ne yapacağını merak ettim. Bekleyeceğini ve yalnızca Gerard’ın beni öldürmesine engel olmak için araya gireceğini hissediyordum. Hâlâ anlaşmamız konusunda mutlu değildim, ama ilişkimizin eski durumu ile karşılaştırılınca bir gelişme sayılması gerektiği şüphesizdi.

Bütün bunlar yine Brand’in başına ne geldiğini merak etmeme sebep oldu. Fiona ve Bleys sonunda onu ele mi geçirmişlerdi? Önerdiği suikasta yalnız başına teşebbüs etmiş, karşı saldırı ile karşı karşıya kalmış, sonra

kurbanının Koz Kartından oraya mı çekilmişti? Kaos Sarayları'ndan eski müttefikleri bir şekilde onu ele geçirmeyi başarmışlar mıydı? Kuledeki diken-elli muhafızlarından biri sonunda ona ulaşmış mıydı? Yoksa Gerard'a söylediğim gibi mi olmuştu. Bir öfke krizi sırasında kazayla kendisini yaralaması, ardından başka yerde kara kara düşünmek ve plan yapmak için Amber'den kaçması.

Tek bir olaydan bu kadar çok soru çıktığında, yanıt nadiren saf mantıkla elde edilebilir. Ama daha fazla gerçek ortaya çıktığında elimi atacak bir şeyim olması için olasılıkları elemek zorundaydım. Bu arada, bana söylediği her şeyi dikkatle düşündüm, şimdi bildiğim şeylerin ışığı altında iddialarını değerlendirdim. Biri dışında, gerçeklerin çoğundan kuşku duymuyordum. Yapısının kolayca yıkılmasına izin vermeyecek kadar akıllıca inşa etmişti ama zaten, bütün bunları düşünmek için çok zamanı olmuştu. Hayır, olayları sunma tarzında beni yanıltmayı hedefleyen bir şey gizliydi. En son önerisi bundan emin olmamı sağlamıştı.

Eski patika döndü, genişledi, tekrar daraldı, kuzeye ve aşağı, sıklaşan ağaçlığa döndü. Orman pek az değişmişti. Yüzyıllar önce genç bir adamın, sırf keyfini yaşamak için, Gölge'ye sapmasa bile kıtanın çoğunu kaplayan engin yeşil alemi keşfetmek için at sürdüğü aynı patika gibi görünüyordu. Sırf bu sebepten aynısını yapmak yine güzel olacaktı.

Belki bir saat sonra ormanda epey ilerlemiştim. Ağaçlar dev, karanlık kulelerdi. Görebildiğim güneş ışınları anka yuvaları gibi en yüksek dallara takılıyordu, daima nemli, alacakaranlık yumuşaklığı ağaç gövdelerinin, dalların, kütüklerin ve yosunlu kayaların dış hatlarını yumuşatıyordu. Bir geyik, patikanın sağındaki çalılığın mükemmel korumasına güvenmeyerek, sıçrayıp yoldan geçti. Çevremde, asla yakın olmayan kuş sesleri yükseldi. Zaman zaman başka atlıların izlerini kesiyordum. Bunların bazıları oldukça tazeydi, ama patikada fazla kalmıyorlardı. Kolvir bir süredir görünürde değildi.

Patika yine yükseldi ve kısa süre sonra küçük bir sırtın tepesine ulaşacağımı, kayaların arasından geçeceğimi ve bir kez daha inmeye başlayacağımı biliyordum. Tırmanırken ağaçlar biraz azaldı, ta ki nihayet gökyüzünden bir parça görebilmeye başlayana kadar. Devam ettikçe genişledi ve zirveye geldiğimde bir av kuşunun uzak haykırışını duydum.

Başımı kaldırdığımda, çok yukarıda çemberler çizen büyük, karanlık şekli gördüm. Kayaların yanından geçtim ve yol açılır açılmaz hız için

dizginleri salladım. İleriye atıldık, bir kez daha büyük ağaçların koruması altına girmek için koştuk.

Biz bunu yaparken kuş haykırdı, ama gölgeye, loşluğa olaysız ulaştık. Bundan sonra yavaşladım ve dinlemeye devam ettim, ama havada tatsız sesler yoktu. Ormanın bu kısmı sırtın öte tarafında bıraktığımız kısmına çok benziyordu. Yalnız karşılaştığımız ve bir süre paralel ilerlediğimiz, sonunda sığ bir yerinden geçtiğimiz küçük bir çay vardı. Ötede, patika genişledi, ağaçların arasından biraz ışık sızmaya başladı ve yarım fersah boyunca bizi takip etti. Beni eski sürgün yerim, gölge Dünya'ya götürecek yola ulaştıracak küçük Gölge ayarlamalarına başlamama yetecek kadar uzaklaşmıştık. Yine de, burada başlamak güç, ileride başlamak kolay olacaktı. Daha iyi bir başlangıç için bekleyerek kendimi ve atımı zorlanmaktan korumaya karar verdim. Aslında tehdit edici bir şey olmamıştı.

Kuş vahşi bir avcı olabilirdi, muhtemelen öyleydi de.

At sürerken yalnızca tek bir düşünce beni rahatsız ediyordu.

Julian...

Arden Julian'ın bölgesiydi, korucular devriye geziyor, daima birliklerinin pek çok kampını barındırıyordu. Doğal saldırılara ve Gölge'nin sınırında belirebilecek başka şeylere karşı

Amberin kara sınırı muhafızları.

Brand'in hançerlendiği gece saraydan aniden ayrıldığında Julian nereye gitmişti? Yalnızca saklanmak istemişse, bundan daha uzağa kaçmasına gerek yoktu. Burada güçlüydü, kendi adamlarının desteği vardı, bizden çok daha iyi bildiği bir alemdeydi. Şu anda çok uzakta olmaması oldukça mümkündü. Aynı zamanda, avlanmaktan hoşlanıyordu. Cehennem tazıları vardı, kuşları vardı...

Sekiz yüz metre, bir buçuk kilometre...

Tam o sırada, en çok korktuğum sesi duydum. Bir av borusunun notaları yeşilliği ve gölgeliği delip geçti. Arkamdan, uzaktan geliyordu, sanırım yolun sağından.

Atımı dörtnala kaldırdım ve her iki yanımdaki ağaçlar bulanık bir leke halinde akmaya başladı. Burada yol düz ve düzgündü. Bundan faydalandık.

Sonra arkadan bir kükreme duydum. Derin bir göğüsten gelen, geniş ciğerlerce desteklenen bir hırlama. Bu sesi neyin çıkardığını bilmiyordum, ama köpek değildi. Bir cehennem tazısı bile böyle ses çıkarmazdı. Arkama

baktım, ama beni kovalayan bir şey yoktu. Bu yüzden eğildim ve Davul'la biraz konuştum.

Bir süre sonra, sağ tarafımdaki ağaçlıkta bir çatırtı duydum, ama kükreme o sırada tekrarlanmadı. Defalarca baktım, ama sorun yaratanın ne olduğunu çıkaramadım. Bundan kısa süre sonra, boruyu yine, çok daha yakında duydum ve bu sefer havlamalar ve ulumalar tarafından yanıtlandı. Yanlış anlamak imkansızdı. Cehennem tazıları geliyordu. Julian'ın bir gölgede bulduğu ve av için eğittiği hızlı, güçlü, vahşi hayvanlar.

Kaydırmaya başlamanın zamanının geldiğine karar verdim.

Amber çevremde hâlâ güçlüydü, ama Gölge'yi elimden geldiğince kavradım ve harekete başladım.

Patika sola kıvrılmaya başladı ve biz yol boyunca koşarken iki yandaki ağaçlar gittikçe küçüldü ve geride kaldı. Bir başka dönemeç sonra yol bizi, belki iki yüz metre uzunluğunda bir açıklığa götürdü. O zaman bakışlarımı kaldırdım ve lanet kuşun hâlâ çemberler çizmekte olduğunu gördüm. Şimdi çok daha yakındı, benimle beraber Gölge'ye sürüklenecek kadar yakın.

Bu benin niyetlendiğimden çok daha karmaşıktı. Gerekirse atımı çevirip, kılıcımı serbestçe sallayabileceğim açık bir alan istemiştim. Ama böyle bir yerin oluşması konumumu, atlatmakta güçlük çektiğim kuşa açıkça belli etmişti.

Tamam. Alçak bir tepeye geldik, tırmandık, aşağıya inmeye başladık, bunu yaparken yalnız, yıldırımla kavrulmuş bir ağacın yanından geçtik. Bize en yakın dalında gri, gümüş rengi ve siyah bir şahin oturuyordu. Geçerken ıslık çaldım, havaya sıçradı, vahşi bir savaş çığlığı attı.

Devam ederken, artık köpeklerin seslerini ve at toynaklarının gümlemelerini açıkça duyuyordum. Bunlara bir başka ses karışmıştı, daha çok bir titreşim, yerdeki bir ürperti. Yine arkama baktım, ama peşimdekilerin hiçbiri tepeyi aşmamıştı.

Zihnimi yola çevirdim ve bulutlar güneşi örttü. Patika boyunca tuhaf çiçekler belirdi -yeşil, sarı ve mor- ve uzaktan gök gürültüsünün sesi geldi. Açıklık genişledi, uzadı. Tamamen düzleşti.

Bir kez daha boru sesi duydum. Yeniden bakmak için döndüm.

O sırada sıçrayarak belirdi ve o anda avın hedefinin ben olmadığımı, atlıların, köpeklerin, kuşun arkamdan koşan şeyi kovaladığını fark ettim. Elbette, bu oldukça spekülasyona açık bir ayrımdı, çünkü ben önündeydim ve büyük olasılıkla onun avının hedefiydim. Öne eğilerek Davul'a

haykırdım ve dizlerimi böğrüne sapladım. Bunu yaparken bile iğrenç şeyin bizden çok daha hızlı ilerlediğini fark ettim. Bu yalnızca paniğin doğurduğu bir tepkiydi.

Beni izleyen bir mantikor idi.

Benzerini en son, Eric'in öldüğü gün görmüştüm. Ben birliklerimi Kolvir'in yan eteklerinden çıkarırken belirmiş, Rall isimli adamı ikiye biçmişti. Onu otomatik silahlarla öldürmüştük. Yaratığın boyu üç buçuk metre çıkmıştı ve şimdiki gibi bir aslanın başı ve omuzlarının üzerinde bir adam yüzü taşıyordu; bunun da yanlarında katlanmış bir çift kartal kanadı ve tepesinde, havada kıvrılan uzun, sivri bir akrep kuyruğu vardı. Biz savaşa giderken aralarından bazıları bir şekilde Gölge'den adımlarımızı takip etmişlerdi. Her birinin nerede olduğunun bilindiğine inanmak için sebep yoktu, ama o zamandan sonra hiç görülmemişlerdi ve Amber'in yakınlarında bulunduklarına dair herhangi bir kanıta rastlanmamıştı. Görünüşe göre bu Arden'e girmiş, o zamandan beri ormanda yaşıyordu.

Son bir bakış, eğer durup direnmezsem saniyeler içinde yakalanacağımı gösterdi. Aynı zamanda, tepeden aşağı koşan köpeklerden karanlık bir çığ da gösterdi.

Mantikorların zekasını ya da psikolojisini bilmiyordum.

Kaçmakta olan çoğu hayvan, onları rahatsız etmeyen bir şeye saldırmak için durmaz. Genellikle kendini korumak zihinlerinde en ön sıradadır. Diğer yandan, mantikorun kovalandığının farkında olup olmadığından emin değildim. Benim izimi takip etmeye başlamış, ama sonra takip edilen olmuş olabilirdi. Aklında yalnızca tek şey olabilirdi. Durup tüm olasılıklar üzerinde düşünmenin zamanı değildi.

Grayswandir'i çektim ve atımı sola çevirdim. At döner dönmez dizginleri yine çektim.

Davul kişnedi ve arka bacaklarının üzerinde şahlandı. Arkaya kaydığımı hissettim, bu yüzden yere atladım ve yana sıçradım.

Ama bir anlığına, fırtına tazılarının hızını unutmuştum, Flora'nın Mercedes'inde giderken Random ile beni nasıl yakaladıklarını, araba kovalayan normal köpeklerin aksine aracı paramparça etmeye başladıklarını unutmuştum.

Aniden, hepsi birden mantikorun üzerine çullandı, sıçrayan ve ısıran bir düzine köpek. Hayvan başını arkaya attı ve köpekler saldırırken bir haykırış daha kopardı. Korkunç kuyruğunu onlara doğru salladı, birini havaya

fırlattı, iki tanesini sersemletti ve öldürdü. Sonra şahlandı, döndü ve inerken ön ayakları ile saldırdı.

Ama o bunu yaparken bile bir köpek ön sol bacağını yakaladı, iki tanesi sağrısına tutundu ve biri sırtına tırmanıp omzunu ve boynunu ısırdı. Şimdi diğerleri çevresinde dönüyordu. Bir tanesine saldırdığı anda, diğerleri atılıp ısıracaktı.

Sonunda sırtındaki köpeği akrep iğnesi ile yakaladı ve bacağını kemireni silkeleyip attı. Ama o sırada iki düzine yaradan kan akıyordu. Çok geçirmeden, bacağının sorun yarattığı anlaşıldı, hem saldırı açısından, hem de diğer bacaklarını savururken ağırlığını bindirmek açısından. Bu arada, bir başka köpek sırtına çıkmış, boynunu parçalıyordu. Bu köpeğe ulaşmakta güçlük çekiyor gibiydi. Bir başkası sağdan yaklaştı ve kulağını parçaladı. İki tanesi daha sağrılarına yapıştı ve yaratık yeniden şahlandığında, biri atılıp karnını parçaladı. Köpeklerin havlaması ve hırlamaları kafasını karıştırıyor gibiydi ve devamlı hareket eden gri şekillere çılgınca saldırmaya başladı.

Davul’un gemini yakalamış, onu üzerine binip cehennem olup gitmeme yetecek kadar sakinleştirmeye çalışıyordum.

Ama o şahlanmaya, çekiştirmeye devam ediyordu ve onu yerinde tutmak için bile büyük ikna gücü gerekiyordu.

Bu arada, mantikor acı bir feryat koparmıştı. Sırtındaki köpeğe vahşice saldırmış, iğnesini kendi omzuna saplamıştı. Köpekler bundan faydalanarak, açık buldukları her yana saldırmış, ısırmış, koparmışlardı.

Köpeklerin yaratığın işini bitirebileceklerinden emindim, ama o anda biniciler tepeyi aştı ve inmeye başladı. Beş kişiydiler, Julian da başlarında. Üzerinde pullu, beyaz zırhı vardı, av borusu boynunda asılıydı. Dev atı Morgenstern’i sürüyordu, benden hep nefret etmiş bir hayvan. Taşıdığı uzun mızrağı kaldırdı, bana doğru bir selam verdi. Sonra indirdi ve köpeklere emirler verdi. Köpekler istemeye istemeye avlarını bıraktılar. Mantikorun sırtındaki köpek bile kavrayışını gevşetti ve yere atladı. Julian nişan alır ve Morgenstern’in böğrünü mahmuzlarken hepsi geriledi.

Hayvan ona döndü, son bir meydan okuma haykırışı kopardı ve dişlerini çıkararak öne atıldı. Bir araya geldiler ve bir an Morgenstern’in omzu görüntüyü kapattı. Ama bir sonraki an, atın davranışından darbenin etkili olduğunu anladım.

At döndüğü zaman hayvanın yerde yattığını gördüm. Göğsünde, mızrağın sapından fışkıran kanlar akıyordu.

Julian atından indi. Diğer binicilere, benim duymadığım bir şeyler söyledi. Adamlar atlarından inmediler. Hâlâ seğiren mantikora baktı, sonra bana bakıp gülümsedi. İlerledi, ayağını hayvanın üzerine dayadı, mızrağı tek eliyle çekti ve leşten kurtardı. Sonra mızrağı yere sapladı ve Morgenstern'i sapına bağladı. Uzandı, atın omzunu okşadı, bana baktı, döndü ve bana doğru yöneldi.

Yanıma geldiği zaman, "Keşke Bela'yı öldürmeseydin," dedi.

"Bela mı?" diye tekrarladım.

Gökyüzüne baktı. Bakışlarını takip ettim. İki kuş da görünürlerde yoktu.

"En sevdiklerimden biriydi."

"Üzgünüm," dedim. "Olan biteni yanlış anladım."

Başını salladı.

"Tamam. Senin için bir şey yaptım. Şimdi bana ben saraydan ayrıldıktan sonra ne olduğunu anlatabilirsin. Brand kurtuldu mu?"

"Evet," dedim "ve sen o konuda yırttın. Onu Fiona'nın hançerlediğini söyledi. Ve o da sorgulanmayı beklemedi. Geceleyin gitti. Birbirinize rastlamamış olmanız tuhaf."

Gülümsedi.

"Bu kadarını tahmin etmiştim," dedi.

"Neden böylesine kuşku uyandırıcı koşullar altında kaçtın?" diye sordum. "Durumun aleyhinde görünmesine sebep oldu."

Omuzlarını silkti.

"Benden yanlış yere şüphe duyulduğu, suçlandığım ilk sefer olmayacaktı. Ve bu yünden, eğer niyet haklı gösteriyorsa, ben de küçük kız kardeşimiz kadar suçluyum. Elimden gelse ben yapacaktım. Aslında, onu geri getirdiğimiz gece benim de hazırda bir hançerim vardı. Ama yana itildim."

"Ama neden?" diye sordum.

Güldü.

"Neden mi? Piçten korkuyorum da ondan. Uzun süre, ölmüş olduğunu sandım ve umdum. Sonunda anlaşma yaptığı karanlık güçler tarafından ele geçirildiğini düşündüm. Onun hakkında gerçekte ne kadar çok şey biliyorsun, Corwin?"

"Uzun uzun sohbet ettik."

"Ve...?"

"O, Bleys ve Fiona'nın tahtı ele geçirmek için plan yaptıklarını itiraf etti. Bleys'e taç giydireceklermiş, ama gerçek gücü üçü paylaşacakmış. Senin bahsettiğin güçleri babamın ortadan kaybolmasını sağlamak için kullanmışlar. Brand Caine'i de kendi taraflarına kazanmaya çalıştığını, ama Caine'in bunun yerine sen ve Eric'e geldiğini söyledi. Sonra üçünüz, onlardan önce gücü ele geçirmek ve tahta Eric'i oturtmak için benzer bir grup oluşturmuşsunuz."

Başını salladı.

"Olayların sırası doğru, ama nedeni değil. Tahtı istemiyorduk, en azından bu kadar çabuk ya da o zamanda değil. Onların grubuna karşı çıkmak için grubumuzu kurduk, çünkü tahtı korumak için karşı çıkmak gerekiyordu. Başta, Eric'i en fazla koruyuculuğa ikna edebildik. Bu şartlar altında taç giyerse kısa sürede kendini ölü bulmaktan korkuyordu. Sonra, son derece geçerli talebin ile sen ortaya çıktın. O sırada ısrar etmene izin veremezdik, çünkü Brand'in grubu açık açık savaş tehditleri savuruyordu. Tahtta oturan biri olursa bu hamleyi yapmaya daha az eğilim duyacaklarını düşündük. Tahta seni oturtamazdık, çünkü kukla olmayı reddederdin; oyun çoktan ilerlediğinden ve sen çok konuda bilgisiz olduğundan bu rolü oynamak zorunda kalacaktın. Bu yüzden Eric'i risk almaya ve taç giymeye ikna ettik. İşte böyle oldu."

"Demek ben geldiğimde, sırf eğlence olsun diye gözlerimi çıkarttırdı ve beni zindana attırdı."

Julian sırtını döndü, ölü mantikora baktı.

"Sen aptalın birisin," dedi sonunda. "Baştan beri bir piyondun. Seni bizim elimizi zorlamak için kullandılar ve her durumda kaybedecektin. Eğer Bleys'in o aptalca saldırısı bir şekilde başarılı olsaydı, derin bir nefes alacak kadar yaşamayacaktın. Başarısız olsaydı ki oldu, Bleys ortadan kaybolacak, tahtı zorla ele geçirme girişimi yüzünden hayatını kaybedecektin. Amacına hizmet etmiştin ve ölmeliydin. Bize bu konuda pek az seçenek bıraktılar. Seni öldürmek hakkımızdı. Bunu biliyorsun."

Dudağımı ısırdım. Söyleyebileceğim çok şey vardı. Ama eğer bana gerçeğe yakın bir şey anlatıyorsa, mantıklı geliyordu. Ve ben daha fazlasını dinlemek istiyordum.

"Eric," dedi, "nasıl iyileştiğimiz düşünülünce, gözlerinin zaman içinde onarılacağını düşündü. Son derece hassas bir durumdu. Babam dönse, Eric tahttan iner ve tüm eylemlerini herkesi tatmin edecek şekilde

açıklayabilirdi. Seni öldürmek dışında. Bu, o anın sorunlarının ötesinde, kendi hükümdarlığını sürdürmek için açık bir hareket olurdu. Ve sana dürüstçe söylemeliyim, o yalnızca seni zindana attırmak ve seni unutmak istiyordu."

"O zaman kör edilmem kimin fikriydi?"

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra yumuşak sesle, neredeyse fısıldayarak konuştu. “Lütfen anlatacaklarımın tamamını dinle. Fikir benimdi ve hayatını kurtarmış olabilir. Sana karşı girişilen herhangi bir eylem ölüme bedel olmak zorundaydı, aksi halde karşı taraf seni gerçekten öldürürdü. Artık işlerine yaramıyordun, ama canlıyken gelecekte bir zaman tehlike oluşturma potansiyeli taşıyordun. Seninle iletişim kurmak için Koz Kartını kullanabilir, sonra seni öldürebilirlerdi. Ya da seni kurtarıp, daha sonra Eric’e karşı bir başka hamlede feda edebilirlerdi. Ama körken seni öldürmelerine gerek yoktu ve kafalarındaki herhangi bir şey için faydan da yoktu. Seni bir süreliğine manzaradan çıkararak hayatını kurtardı ve bizi de bir gün hesabını vermemiz istenebilecek çok yanlış bir eyleme girişmekten kurtardı. Bizim bakış açımızdan, başka seçenek yoktu. Yapabileceğimiz tek şeydi. Yumuşak davranmak da olmazdı, aksi halde seni bizim kullanacağımızdan şüphelenilirdi. Kıymet kazandığın an ölürdün. Yapabileceğimiz en iyi şey, Lord Rein seni teselli etmeye çalıştığı zamanlarda başımızı öte yana çevirmekti. Yapılabilecek tek şey buydu."

"Görüyorum," dedim.

"Evet," diye onayladı. “Çok çabuk gördün. Kimse bu kadar çabuk iyileşeceğini ya da kaçabileceğini talimin etmiyordu.

Nasıl başardın?"

"Macy’ninki Gimbel’ınkine söylüyor mu?" dedim.

"Pardon?"

"Dedim ki, boş ver. O zaman Brand’in tutsak edilmesi konusunda ne biliyorsun?"

Beni bir kez daha süzdü.

"Tek bildiğim kendi içlerinde bir tür anlaşmazlık doğduğu. Detaylardan haberim yok. Bir sebepten, Bleys ve Fiona onu öldürmekten ya da serbest bırakmaktan korkmuşlar. Onu onların vardığı uzlaşmadan -tutsaklıktan- kurtardığımız zaman, Fiona’nın onun serbest kalmasından daha fazla korktuğu belliydi."

"Ve sen de, onu öldürecek kadar korktuğunu söyledin. Bunca zamandan sonra, tüm bunlar tarih olmuşken ve güç dengeleri yine değişmişken, neden? Zayıf ve hemen hemen savunmasızdı. Artık ne zararı olurdu ki?"

İçini çekti.

"Sahip olduğu gücü anlamıyorum," dedi, “ama oldukça büyüktür. Aklını kullanarak Gölge’de yolculuk yapabileceğini, sandalyesinde oturup, Gölge’de aradığı şeyi bulabileceğini ve sandalyesinden kıpırdamadan sırf iradeyle onu kendine çağırabileceğim biliyorum; benzer şekilde Gölge’de yolculuk edebiliyor. Aklına ziyaret etmek istediği yeri getiriyor, bir tür zihinsel kapı oluşturuyor ve basitçe içinden geçiyor. Bu şekilde, zaman zaman başkalarının ne düşündüğünü bilebildiğini düşünüyorum. Sanki kendisi de bir tür canlı Koz Kartı olmuş gibi. Bütün bunları biliyorum, çünkü yaptıklarını gördüm. Sona doğru, onu sarayda gözetim altında tuttuğumuz zaman, bir kez daha bizi bu şekilde atlattı. Bu, gölge Dünya’ya gittiği ve seni Bedlam’a yatırdığı zamandı. Yakalandıktan sonra, içimizden biri hep yanında kaldı. Ama henüz Gölge’den ne tür şeyler çağırabileceğim bilmiyorduk. Senin kaçtığını öğrendiği zaman, Caine’e saldıran, o zaman muhafızı olan korkunç yaratığı çağırdı. Sonra bir kez daha peşinden gitti. Görünüşe bakılırsa Bleys ve Fiona onu bundan kısa süre sonra, bizden önce yakalamışlar. Onu geri getirdiğimiz, kütüphanedeki geceye kadar bir daha görmedim. Ondan korkuyorum, çünkü anlamadığım ölümcül güçleri var."

"Bu durumda onu nasıl esir tuttuklarını merak ediyorum."

"Fiona’nın da benzer güçleri var, sanırım Bleys’in de. İkisi bir arada Brand’in gücünün çoğunu yok edebiliyorlardı. Etkisiz kalacağı bir yer yarattılar."

"Tamamen değil," dedim. “Random’a bir mesaj iletti. Aslında, bir kez bana da zayıfça ulaşabildi."

"Demek tamamen değil," dedi. “Ama yeterli olacak kadar. Biz savunma hatlarını aşana kadar, tabii."

"Benimle ilgili oyunları hakkında ne biliyorsun. Beni tutsak etmek, öldürmeye çalışmak, kurtarmak."

"Anlamıyorum," dedi, “kendi gruplarının içindeki güç mücadelesinin bir parçası olması dışında. Kendi aralarında anlaşmazlığa düştüler ve sen bir tarafın işine yarıyordun. Bu yüzden, doğal olarak, bir taraf seni korumaya çalışırken diğer taraf öldürmeye çalışıyordu. Elbette, nihai olarak, düzenlediği saldırıda senden en çok yararlanan Bleys oldu."

"Ama gölge Dünya’da beni öldürmeye çalışan oydu," dedim. “Tekerlerime ateş eden oydu."

"Öyle mi?"

"Eh, Brand’in bana söylediği bu, ama her tür ikincil kanıtla uyuşuyor."

Omuzlarını silkti.

"Bu konuda sana yardımcı olamam," dedi. “O sıralarda aralarında neler olup bittiğini bilmiyorum."

"Ama Fiona’nın Amber’de bulunmasına hoşgörü gösteriyorsun," dedim. “Aslında, ne zaman çevrende olsa, oldukça iyi davranıyorsun."

"Elbette," dedi gülümseyerek. “Fiona’yı hep çok sevmişimdir. Kesinlikle aramızdaki en güzel, en medeni kişi. Babamın, senin de bildiğin gibi, kardeşler arası evlilik konusunda bu kadar inatçı olması çok kötü. Bunca uzun zaman düşman olmamız beni rahatsız ediyordu. Ama Bleys’in ölümünden, senin tutsak edilmenden ve Eric’in taç giymesinden sonra hemen hemen her şey normale döndü. Yenilgilerini zarafetle kabullendi. Brand’in geri dönmesi fikrinden benim kadar korktuğu açıktı."

"Brand her şeyi farklı anlattı," dedim, “ama zaten, öyle yapacaktı elbette. Bleys’in hâlâ hayatta olduğunu, Koz Kartı aracılığı ile onu bulduğunu, Gölge’de, Amber’e saldıracak yeni bir ordu hazırladığını iddia ediyor."

"Sanırım bu mümkün," dedi Julian. “Ama biz de oldukça iyi hazırlıklıyız, değil mi?"

"Dahası, saldırının şaşırtmaca olacağını iddia ediyor," diye devam ettim, “asıl saldırı doğrudan kara yoldan, Kaos Saraylarından gelecekmiş. Fiona’nın şu anda bunun için yolu hazırladığını söylüyor."

Kaşlarını çattı.

"Umarım yalan söylüyordur," dedi. “Gruplarının yeniden canlandığını ve karanlık taraftan yardım alarak üzerimize saldırdığım görmekten nefret ederim. Ve Fiona’nın işe karışmış olduğunu görmekten de nefret ederim."

"Brand gruptan çıktığını, yanlışını gördüğünü söyledi. Bu tür tövbekar zevzeklikler işte."

"Ha! Brand’in söylediklerine inanmaktansa biraz önce öldürdüğüm yaratığa güvenirim. Umarım onu gözetim altında tutacak sağduyuyu göstermişsindir ama eski güçleri geri geldiyse bunun pek faydası olmaz."

"Ama şimdi nasıl bir oyun oynuyor olabilir ki?"

"Ya eski üçlüyü canlandırmıştır ki bu düşünceden hiç hoşlanmıyorum ya da kendi başına yeni bir plan yapmıştır. Ama sözüme mim koy, bir planı

var. Hiç yalnızca izleyici olmaktan tatmin olmamıştır. Hep planlar yapar. Uykusunda bile entrika çevirdiğine yemin edebilirim."

"Belki de haklısın," dedim. “Görüyorsun, iyi mi, kötü mü, henüz bilmiyorum, ama yeni bir gelişme oldu. Biraz önce Gerard ile dövüştüm. Brand’e bir tür kötülük yaptığımı sanıyor. Bu doğru değil, ama masumluğumu kanıtlayacak durumda değildim. Bugün sabah, Brand’i son gören bendim. Gerard kısa süre önce odasını ziyaret etti. Her şeyin kırılıp döküldüğünü, orada burada kan lekeleri olduğunu, Brand’in de ortalarda görünmediğini söylüyor. Bundan ne çıkarmalıyım, bilmiyorum."

"Ben de öyle. Ama umarım birisi bu sefer işi doğru düzgün yapmıştır."

"Tanrım," dedim, “karmakarışık. Keşke bütün bunları daha önce biliyor olsaydım."

"Sana söylemek için uygun zaman hiç olmadı," dedi, “şimdiye dek. Kesinlikle sen tutsakken ve hâlâ erişilebilirken değil. Ondan sonra da uzun süre ortalarda yoktun. Birliklerin ve yeni silahların ile döndüğün zaman, niyetinden emin değildim. Sonra her şey çok çabuk olup bitti ve Brand geri döndü. Çok geçti. Postu kurtarmak için gitmek zorundaydım. Burada, Arden’de güçlüyüm. Burada, üzerime salabileceği her şeyle başa çıkarım. Devriyeyi savaştaymış gibi sürdürüyorum ve Brand’in ölüm haberini bekliyorum. Hâlâ ortalarda olup olmadığını sizden birine sormayı düşünüyordum. Ama ölmesi durumunda hâlâ şüpheli sayılacağımı düşünerek, kime soracağıma karar veremiyordum. Ama haber alır almaz, hâlâ hayattaysa, bir de kendim denemeye karar vermiştim. Şimdi... bu koşullar... Şimdi ne yapacaksın, Corwin?"

"Hüküm Mücevheri’ni gölgede sakladığım yerden almaya gidiyorum. Kara yolu yok etmek için kullanılmasının bir yolu var."

"Bu nasıl yapılabilir?"

"Bu çok uzun bir hikaye, çünkü aklıma korkunç bir düşünce geldi."

"Nedir?"

"Brand Mücevher’i istiyor. Bana soruyordu ve şimdi Gölge’de nesneleri bulma ve alma gücü. Ne kadar başarılı?"

Julian düşünceli göründü.

"Her şeyi bildiği söylenemez, kastettiğin buysa. Bizim her zaman yaptığımız gibi Gölge’de her şeyi bulabilirsin. Yani yolculuk ederek. Fiona’ya bakılırsa, o yalnızca ayak işinden kurtuluyor. Bu yüzden çağırdığı herhangi bir nesne, özel bir nesne değil. Dahası, Eric’in bana anlattıklarına

bakılırsa o Mücevher oldukça garip bir şey. Sanırım Brand, nerede olduğunu öğrenirse, şahsen aramaya gitmek zorunda."

"O zaman cehennem sürüşüme devam etmeliyim. Ondan önce davranmalıyım."

"Davul’a bindiğini görüyorum," dedi Julian. “İyi bir hayvandır, sağlamdır. Çok cehennem sürüşü yaşamıştır."

"Bunu duyduğuma memnun oldum," dedim. “Sen şimdi ne yapacaksın?"

"Amber’den birisi ile iletişime geçeceğim ve konuşma fırsatı bulamadığımız konularda gelişmeleri öğreneceğim. Benedict’le muhtemelen."

"Faydası olmaz," dedim. “Ona ulaşamazsın. Kaos Sarayları’na gitti. Gerard’ı dene ve hazır onunla konuşmuşken benim dürüst bir adam olduğuma ikna et."

"Ailedeki yegane büyücüler kızıl saçlılardır, ama denerim... Kaos Sarayları mı dedin?"

"Evet, ama yine, zaman artık çok değerli."

"Elbette. Sen git. Daha sonra boş zamanımız olur. Umarım."

Uzandı ve kolumu tuttu. Mantikora ve çevresinde halka olmuş oturan köpeklere baktım.

"Teşekkürler, Julian. Anlaması zor birisin."

"O kadar da değil. Sanırım benim nefret ettiğim Corwin yüzyıllar önce ölmüş. Git artık, be adam! Eğer Brand buraya gelecek olursa derisini bir ağaca çakacağım!"

Atına binerken köpeklere bağırarak bir emir verdi ve hepsi mantikorun leşine çökerek kanını içtiler, etini büyük parçalar ve şeritler halinde kopardılar. Ben o yabancı, iri, adam suratının yanından geçerken, gözlerinin hâlâ açık, ama cam gibi olduğunu gördüm. Maviydiler ve ölüm onları belli bir doğaüstü masumluktan mahrum kılmamıştı. Ya bu, ya da o bakışlar ölümün son armağanıydı. İroniler dağıtmanın mantıksız bir yolu.

Davul’u patikaya çevirdim ve cehennem sürüşüme başladım.

Bölüm 10

Yavaş bir tempoyla yolda ilerliyoruz, bulutlar gökyüzünü karartıyor ve Davul hatırlayarak, beklenti içinde kişniyor... Sola bir dönüş, sonra yokuş yukarı... Yer kahverengi, sarı, yine kahverengi... Ağaçlar alçalıyor, seyrekleşiyor... Aralarında otlar, yükselen serin esintiyle dalgalanıyor... Gökyüzünde hızlı bir ateş... Gevşek yağmur damlalarını bir gürültü sarsıyor...

Şimdi dik ve kayalık... Rüzgar pelerinimi çekiştiriyor... Yukarı... Kayaların gümüş çizgilerle lekelendiği ve ağaçların sıralandığı yükseklere tırmanıyoruz... Otlar, yeşil ateşler yağmurda ölüyor... Yukarı, çentikli, kıvılcımlı, yağmurun yıkadığı, bulutların hızla aktığı ve selin yükseldiği zamanlardaki çamurlu bir nehir gibi kaynadığı yüksekliklere... Yağmur saçma gibi acıtıyor ve rüzgar şarkı söylemek için boğazını temizliyor...

Tırmanıyoruz, tırmanıyoruz ve boynuzları ile yolu koruyan ürkmüş bir boğanın başı gibi zirve meydana çıkıyor... Uçlarında şimşekler bükülüyor, aralarında dans ediyor... Biz oraya yaklaşır ve hızla geçerken ozon kokusu, yağmur aniden duruyor, rüzgar uzaklaşıyor...

Uzaktaki taraftan çıkıyoruz... Yağmur yok, hava durgun, gökyüzü pürüzsüz ve uygun, yıldız dolu bir siyahlık ile kararmış... Meteorlar gökyüzünü kesiyor ve yanıyor, gökyüzünü dağlayarak iz bırakıyor, sonra soluyor, soluyor... Bir avuç madeni para gibi saçılmış aylar... Üç parlak on sentlik, donuk bir çeyreklik, bir çift peni, içlerinden biri kararmış ve lekelenmiş... Sonra o uzun, dolambaçlı yoldan aşağı... Toynak sesleri gece havasında berrak ve metalik... Bir yerlerde, kedi hırlaması gibi bir ses… Daha ufak bir ayın önden geçen hırpani, hızlı, karanlık bir şekil...

Aşağı... Toprak her iki yanda alçalıyor... Aşağıda karanlık... Son derece yüksek, kıvrımlı bir duvarın üzerinde ilerleyen yolun kendisi ay ışığı ile aydınlanmış... Yol kabarıyor, katlanıyor, saydamlaşıyor... Kısa süre sonra sürükleniyor, bulutsu, iplik iplik, aşağıda ve yukarıda yıldızlar... Her iki yanda, aşağıda yıldızlar... Toprak yok... Yalnızca gece var, gece ve gelecekte kullanma ihtimaline karşı üzerinde at sürmeyi denemek, nasıl bir his verdiğini öğrenmek zorunda olduğum saydam yol...

Şimdi mutlak bir sessizlik var ve yavaşlık yanılsaması her harekete yapışıyor... Kısa süre sonra yol uzaklaşıyor ve muazzam bir derinlikte yüzüyormuşuz gibi hareket ediyoruz, yıldızlar parlak balıklarmış gibi görünüyor... Bu özgürlük, cehennem sürüşünün coşku veren gücü, savaşta üzerinize çöken gözükaralığa hem benzeyen, hem benzemeyen bir şey, iyi öğrenilmiş, riskli bir becerinin cesareti, şairin doğru sözcüğü bulması üzerine içine dolan doğruluk hissi... Bunlar ve manzaranın kendisi, ileri, ileri, ileri, at üzerinde belki hiçbir yerden hiçbir yere, boşluğun mineralleri ve ateşleri içinde ve arasında, toprak, hava ve sudan özgür...

Büyük bir meteorla yarış ediyoruz ve gövdesine dokunuyoruz... Çukurlu yüzeyinde, aşağı, çevresinde ve tekrar yukarı hızlanıyoruz... Uzanarak büyük bir ova oluyor, aydınlanıyor, sararıyor...

Bu kum, şimdi hareketimizin altında kum var... Karanlık çözülerek sabah şafağına dönüşürken yıldızlar soluyor... İleride gölgelik alanlar, içlerinde çöl ağaçları... Karanlığa at sürüyorum... İçine atılıyorum... Parlak kanatlar fışkırıyor, yakınıyor, tekrar eski yerlerine yerleşiyor...

Sıklaşan ağaçların arasında... Yer daha karanlık, yol daha dar... Palmiye yaprakları küçülerek el kadar oluyor, kabukları kararıyor... Sağa bir dönüş, yol genişliyor... Toynaklarımız döşeme taşlarından kıvılcımlar çıkarıyor... Sokak genişliyor, kenarlarına ağaçlar dizilmiş bir cadde oluyor... Minik sıra sıra evler yanlarından geçerken bir görünüp bir kayboluyor... Taş döşeli kaldırımların ötesinde parlak kepenkler, mermer merdivenler, boyalı paravanlar... Taze sebze yüklü bir at arabası geçiyor... İnsan yayalar dönüp bakıyor... Sesler hafifçe vızıldıyor...

Devam... Bir köprünün altından geçiyoruz... Çay genişleyerek dere olana, denize dökülene kadar takip ediyoruz...

Mavi bulutların sürüklendiği limon rengi gökyüzünün altında, kumsalda ilerliyoruz... Tuz, döküntüler, kabuklar, suların sürüklediği ağaç dallarının pürüzsüz şekilleri... Kireç rengi denizden beyaz su serpintisi...

Hızla, su mekanının bir taraçada bittiği yere... Tırmanıyoruz, her adımımız arkada, aşağıda ufalanıyor, kükrüyor, kimliğini kaybediyor, kıyıya çarpan dalgaların gümbürtüsüne karışıyor... Yukarı, yukarı, düz tepeli, ağaçlıklı ovaya, sonunda serap gibi ışıldayan, altından bir şehir...

Şehir büyüyor, gölgeli bir şemsiyenin altında kararıyor, gri kuleleri yukarıya uzanıyor, cam ve metal kasvetin içine ışık çaktırıyor... Kuleler sallanmaya başlıyor...

Biz geçerken şehir sessizce kendi üzerine çöküyor... Kuleler devriliyor, toz kaynayarak yükseliyor, daha alçaktan gelen bir parıltı ile pembeleşiyor... Hafif bir ses, üflenip söndürülen bir mum gibi, süzülüp geçiyor...

Bir toz fırtınası, hızla çöküyor, her yeri sise boğuyor...

İçinden, otomobil klaksonlarının sesi... Bir sürüklenme, kısa bir kalkma, gri-beyazda kısa bir kesinti, inci beyazı, kayıyor...

Toynak izlerimiz bir anayolun omzunda... Sağda, kıpırtısız araçlardan sonsuz bir sıra... İnci beyazı, gri-beyaz, yine sürükleniyor...

Yönsüz haykırışlar ve feryatlar... Işık gelişigüzel çakıyor...

Bir kez daha yükseliyoruz... Sisler alçalıyor, çekiliyor...

Otlar, otlar, otlar... Şimdi gökyüzü berrak, ince bir mavi... Güneş batmaya koşuyor... Kuşlar... Otlakta geviş getiren, bakan, yine geviş getiren bir inek...

Tahta bir çitten atlayıp kırların arasında, yolda ilerliyoruz...

Tepenin ötesinde ani bir soğuk... Otlar kum ve yerde kar var... Bir yükseltinin tepesinde teneke damlı bir çiftlik evi, üzerinde kıvrılarak yükselen duman...

Devam... Tepeler yükseliyor, güneş aşağı yuvarlanıyor, arkasında karanlığı sürüklüyor... Bir yıldız serpintisi... Burada, uzakta bir ev... Bir tane daha, yaşlı ağaçlarının arasında uzun bir araba yolu kıvrılıyor... Farlar...

Yolun yanına çekiliyoruz... Dizginleri çekiyorum ve arabanın geçmesini bekliyorum...

Alnımı sildim, gömleğimin önündeki ve kol yenlerimdeki tozları silkeledim. Davul'un boynunu okşadım. Gelen araç bana yaklaşırken yavaşladı ve sürücünün gözlerini bana diktiğini gördüm. Dizginleri hafifçe silkeledim ve Davul yürümeye başladı. Araba fren yapıp durdu, sürücü arkamdan bir şey seslendi, ama ilerlemeye devam ettim. Biraz sonra, arabasını sürüp uzaklaştığını duydum.

Bundan sonra bir süre yol kırların içinde devam etti. Rahat bir tempoda, tanıdık nirengi noktalarının yanından geçerek, başka zamanları hatırlayarak ilerledim. Birkaç kilometre sonra bir başka yola rastladım, daha geniş ve iyiydi. Oraya döndüm, yolun sağındaki yükseltide kaldım. Hava sıcaklığı düşmeye devam etti, ama soğuk havanın güzel, temiz bir tadı vardı. Solumdaki tepelerin üzerinde bir dilim ay parlıyordu. Tepemden geçen birkaç küçük bulut vardı, ayın çeyreğine yumuşak, tozlu bir ışıkla dokunuyorlardı. Hafif bir rüzgar esiyordu; dallar zaman zaman

kıpırdanıyordu, o kadar. Bir süre sonra yolda, bana varmak üzere olduğumu anlatan bir dizi inişe geldim.

Bir dönemeç ve iki iniş daha... Araba yolunun yanındaki taşı gördüm, üzerindeki adresimi okudum.

O zaman dizginleri çektim ve başımı kaldırıp tepeye baktım. Araba yolunda bir steyşın, evin içinde ışık vardı. Davul'u yoldan uzaklaştırdım, otlağı aşırıp bir grup ağaca yönlendirdim. Onu yaprağını dökmeyen ağaçlardan iki tanesinin arkasına bağladım, boynunu okşadım, birazdan geleceğimi söyledim.

Yola döndüm. Görünürde araba yoktu. Yolu geçtim ve araba yolunun uzak ucuna yürüyüp, steyşının arkasından geçtim.

Evdeki tek ışık sağdan, oturma odasından geliyordu. Evin sol tarafından arkaya dolandım.

Verandaya ulaştığımda durdum, çevreme bakındım. Yolunda olmayan bir şey vardı.

Arka avlu değişmişti. Harap bir tavuk kümesine yaslanmış çürüyen, atmaya zahmet etmediğim bir çift bahçe sandalyesi yok olmuştu. Aynı sebepten, tavuk kümesi de. Bu yörelerden geçtiğim son seferde buradaydılar. Eskiden çevreye saçılmış duran ölü ağaç dalları ve uzun zaman önce odun yapmak için yığdığım, çürümekte olan bir dal kümesi de gitmişti.

Yaprak yığını yerinde yoktu.

Eskiden durduğu yere yürüdüm. Geriye kalan tek şey, yaklaşık olarak yığının şeklinde olan şekilsiz, çıplak bir toprak parçasıydı.

Ama Mücevher'i kullanmayı öğrenirken onun varlığını hissedebileceğimi de öğrenmiştim. Bir an gözlerimi kapattım ve bunu yapmaya çalıştım.

Hiçbir şey.

Yine baktım, dikkatle aradım, ama görünürlerde varlığına işaret edecek bir pırıltı yoktu. Aslında yakında hissetmiyorken herhangi bir şey görmeyi beklediğimden değil.

Işıklı odada perde yoktu. Evi şimdi incelediğimde, pencerelerin hiçbirinde perde, stor, kepenk ya da jaluzi olmadığını gördüm. Yani...

Evin diğer köşesini dolandım. İlk önce ışıklı pencereye yaklaşarak hızla içeri baktım. Yerin çoğu kumaşla kaplanmıştı. Şapkalı ve tulumlu bir adam karşı duvarı boyuyordu.

Elbette.

Bill'den evi satmasını istemiştim. Eski evime nakledildiğim zaman -muhtemelen Mücevherin bir eylemi sayesinde- hançerlendiğim için yerel klinikte yatarken gerekli belgeleri imzalamıştım. Bu, Amber-Gölge Dünya arasındaki yaklaşık iki buçuk zaman katsayısını kullanarak ve Amber'de, Kaos Sarayları'nda geçirdiğim sekiz günü hesaba katarak, yerel zaman ile haftalar önce olmalıydı. Elbette, Bill talebimi yerine getirmek için girişimde bulunmuştu. Ama mekan, yıllarca terk edilmiş kaldığından ve harap edildiğinden kötü durumdaydı... Yeni pencere camlarına, çatının onarılmasına, yeni yağmur oluklarına, boyanmaya, zımparalanıp parlatılmaya ihtiyacı vardı. Ve hem içeride, hem dışarıda, taşınacak bir sürü çöp olacaktı...

Döndüm ve yolun ön yokuşundan aşağı yürüdüm. Buradan geçtiğim son seferi hatırladım, yarı deli, ellerim ve dizlerim üzerinde, yan tarafımdan kan kaybederek. O gece çok daha soğuktu, yerde ve havada kar vardı. Oturup, bir yastık yüzünü bayrak yapıp bir araba durdurmaya çalıştığım noktanın yanından geçtim. Anılarım hafifçe bulanıktı, ama durmadan geçenleri hâlâ hatırlıyordum.

Yolu geçtim, otlağı aşıp ağaçlara gittim. Davul'u çözüp, bindim.

"Biraz daha gitmemiz gerek," dedim ona. "Bu sefer fazla uzak değil."

Yola döndük ve evimi geçip yol boyunca yürümeye başladık. Bill'e evi satmasını söylemeseydim, yaprak yığını hâlâ orada ve Mücevher, hâlâ yığının altında olacaktı. Kırmızı taş boynumda asılı, ne yapılması gerekiyorsa denemeye hazır, Amber'e dönüyor olacaktım. Şimdi, zamanın yine daralmaya başladığı hissiyle onu aramaya gitmek zorundaydım. En azından, burada, Amber'e göre daha fazla zamanım vardı. Davul'a dil şaklattım ve dizginleri silktim. Yine de zamanı boşa harcamanın anlamı yoktu.

Yarım saat sonra kasabaya girmiş, bir konut bölgesindeki sessiz caddede at sürüyordum. Her tarafımda evler vardı.

Bill'in evinde ışıklar yanıktı. Araba yoluna döndüm. Davul'u arka avluda bıraktım.

Kapıyı Alice açtı, bir an bakakaldı, sonra, "Tanrım, Cari!" dedi.

Dakikalar sonra, sağımdaki sehpada bir içki, Bill ile oturma odasında oturuyordum. Alice mutfaktaydı. Bana yiyecek herhangi bir şey isteyip istemediğimi sorma hatasını yapmıştı.

Bili piposunu yakarken beni inceledi.

"Gelip gitme yöntemlerin hâlâ renkli," dedi.
Gülümsedim.
"Elverişlilik, o kadar," dedim.
"Klinikteki hemşire... hikayesine hemen hemen hiç kimse inanmadı."
"Hemen hemen mi?"
"Söz konusu azınlık bendim, elbette."
"Ne hikaye anlattı?"
"Odanın ortasına yürüdüğünü, iki boyutlu olduğunu ve sonra gökkuşağı eşliğinde eski bir asker gibi solup gittiğini söyledi."
"Gökkuşağı semptomlarının nedeni Glokam olabilir. Gözlerini kontrol ettirmeli."
"Ettirdi," dedi. “Hiçbir şey çıkmadı."
"Ah. Çok kötü. Aklıma gelen bir sonraki şey sinirsel olması."
"Hadi, Cari. Kadının bir şeyi yok. Bunu biliyorsun."
Gülümsedim ve içkimden bir yudum aldım.
"Ve sen," dedi, “bir zamanlar üzerinde yorum yaptığım belli bir oyun kartına benziyorsun. Kılıç dahil. Neler oluyor, Cari?"
"Hâlâ karmaşık," dedim. “Hatta konuştuğumuz son seferden daha fazla."
"Bu, henüz bana açıklama yapamayacağın anlamına mı geliyor?"
Başımı salladım.
"Bütün bunlar bittiği zaman, ülkeme tüm harcamalar dahil bir tur kazandın," dedim, “eğer o zaman hâlâ bir ülkem olursa. Şu anda, zaman korkunç şeyler yapıyor."
"Sana yardımcı olmak için ne yapabilirim?"
"Bilgi, lütfen. Eski evim. Evi onaran adam kim?"
"Ed Wellen. Yerel taşeron. Onu tanıyorsun, sanırım. Senin için duş monte etmek gibi bir şey yapmamış mıydı?"
"Evet, evet yaptı... Hatırlıyorum."
"İşleri biraz büyüdü. Bazı ağır ekipmanlar aldı. Şimdi onun için çalışan adamlar var. Şirketinin kurulması işini ben hallettim."
"Şu anda evimde kimin çalıştığını biliyor musun?"
"Ezbere, hayır. Ama bir dakika içinde öğrenebilirim." Elini sehpadaki telefonun üzerine koydu. “Arayayım mı?"
"Evet," dedim, “ama bundan daha fazlası var. Aslında yalnızca tek şeyle ilgileniyorum. Arka bahçede bir yaprak yığını vardı. Bu taraftan geçtiğim son seferde yerindeydi. Gitmiş. Ona ne olduğunu öğrenmem gerek."

Başını sağa eğdi ve piposu ağzında sırıttı.
"Ciddi misin?" dedi sonunda.
"Ölüm kadar," dedim. “Yanından sürünürken ve karları kıymetli beden sıvılarımla süslerken oraya bir şey saklamıştım. Şimdi onu geri almam gerekiyor."
"Neydi bu?"
"Bir yakut kolye."
"Paha biçilmez, herhalde."
"Haklısın."
Yavaşça başını salladı.
"Senin yerinde başkası olsaydı, eşek şakası yaptığını düşünürdüm," dedi. “Yaprak yığınında bir hazine... Aile yadigarı mı?"
"Evet. Kırk, elli karat. Basit bir yuvası ve ağır zinciri var."
Piposunu ağzından çıkardı, yumuşak bir ıslık çaldı.
"Neden oraya sakladığını sorabilir miyim?"
"Saklamasaydım şimdi ölmüştüm."
"Oldukça iyi bir sebep."
Yine telefona uzandı.
"Evde çoktan hareketlenme var," dedi. “Çok iyi, özellikle de henüz ilan vermemişken. Birisinden duyan birisinden duyan birisi. Onu bu sabah oraya götürdüm. Düşünüyor. Oldukça hızlı satılabilir."
Numarayı çevirmeye başladı.
"Dur," dedim. “Bana o adamdan bahset."
Ahizeyi yerine koydu, başını kaldırdı.
"Zayıf biri," dedi. “Kızıl saçlı. Sakalı var. Ressam olduğunu söyledi. Kırlarda bir ev istiyor."
"Orospu çocuğu!" dedim, tam Alice elinde bir tepsi ile odaya girerken.
Cık cık yaptı ve tepsiyi bana uzatırken gülümsedi.
"Yalnızca iki hamburger ve biraz akşam yemeğinden kalmış salata," dedi. “Heyecan yaratacak bir şey değil."
"Teşekkür ederim. Atımı yemeye hazırlanıyordum. Ama sonra kendimi kötü hissederdim."
"Onun da fazla mutlu olacağını sanmıyorum. Afiyet olsun," dedi ve mutfağa döndü.
"Adamı oraya götürdüğünde yaprak yığını orada mıydı?" diye sordum.
Gözlerini kapattı ve alnını kırıştırdı.

"Hayır," dedi bir an sonra. “Avlu temizlenmişti bile."

"Bu da bir şeydir," dedim ve yemeye başladım.

Telefonunu etti ve birkaç dakika konuştu. Konuşmanın bu tarafını dinliyordum, ama o telefonu kapattıktan sonra, ben yemeğimi bitirir ve kadehimde kalanı dikerken tamamını dinledim.

"İyi bir yaprak yığınının boşa gitmesini istememiş," dedi Bill. “Bu yüzden kamyoneti ile yığını almış ve çiftliğine götürmüş. Ekmek istediği tarlanın yanına dökmüş ve henüz tarlaya yayacak zamanı olmamış. Mücevher fark etmediğini söyledi, ama kolayca gözünden kaçmış olabilir."

Başımla evetledim.

"Eğer bana bir el feneri ödünç verebilirsen, yola çıksam iyi olacak."

"Elbette. Seni arabamla götürürüm," dedi.

"Atımdan bu noktada ayrılmak istemiyorum."

"Eh, muhtemelen bir tırmık ve bir kürek ya da yabaya ihtiyacın olacak. Arabayla onları götürürüm ve seninle orada buluşuruz. Eğer neresi olduğunu biliyorsan."

"Ed’in yerini biliyorum. Ama onun aletleri vardır."

Bili omuzlarını silkti, gülümsedi.

"Tamam," dedim. “Tuvaletini kullanayım, sonra yola çıksak iyi olur."

"Müstakbel alıcıyı tanıyor gibiydin."

Tepsiyi bir kenara koydum ve ayağa kalktım.

"Onu en son Brandon Corey olarak duydun."

"Kardeşin numarası yapan ve hastaneye yatıran adam mı?"

" 'Numara yapmak' mı? Lanet olsun! O benim kardeşim. Ama bu benim suçum değildi. Affedersin."

"Oradaymış."

"Nerede?"

"Ed’in yerinde, bu akşam. En azından sakallı bir kızıl kafa oradaymış."

"Ne yapıyormuş?

"Ressam olduğunu söylemiş. Tarlaların birinde sehpasını kurup resim yapmak için izin istemiş."

"Ed izin vermiş mi?"

"Evet, elbette. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüş. Bana bahsetmesinin sebebi bu. Övünüyordu."

"Malzemeni getir. Seninle orada buluşuruz."

"Tamam."

Tuvalette çıkardığım ikinci şey Koz Kartlarımdı. En kısa zamanda Amber'de birine ulaşmalıydım, onu durduracak kadar güçlü birilerine. Ama kim? Benedict Kaos Sarayları'na gidiyordu, Random oğlunu arıyordu, Gerard'dan pek de sevgi dolu şartlarda ayrılmamıştım. Ganelon için bir Koz Kartı olmasını diledim.

Gerard'ı denemem gerekeceğine karar verelim.

Kartını çıkardım, gerekli zihinsel manevraları yaptım. Biraz sonra iletişim sağlandı.

"Corwin!"

"Önce dinle, Gerard! Senin için teselli olacaksa, Brand hayatta. Bundan kesinlikle eminim. Bu önemli. Ölüm kalım meselesi. Bir şey yapmalısın. Hemen!"

Ben konuşurken yüz ifadesi hızla değişmişti. Öfke, şaşkınlık, ilgi...

"Söyle," dedi.

"Brand çok kısa süre sonra gelebilir. Aslında, çoktan Amber'e gelmiş olabilir. Onu henüz görmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Desen'i yürümekten alıkonması gerek."

"Anlamıyorum. Ama Desen odasının dışına nöbetçi koyabilirim."

"İçeriye nöbetçi koy. Artık tuhaf gelip gitme yöntemleri var. Desen'i yürürse korkunç şeyler olabilir."

"O zaman bizzat ben nöbet tutarım. Neler oluyor?"

"Şimdi zaman yok. Bir sonraki şey şu: Llewella Rebma'ya döndü mü?"

"Evet, döndü."

"Koz Kartından onu yakala. Moire'yi, Rebma'daki Desen'in de gözetim altında tutulması gerektiği konusunda uyarmalı."

"Bu ne kadar ciddi, Corwin?"

"Her şeyin sonu olabilir," dedim. “Şimdi gitmek zorundayım."

İletişimi kestim ve mutfağa, oradan arka kapıya yöneldim.

Yalnızca Alice'e teşekkür etmek ve iyi geceler dilemek için durdum. Eğer Brand Mücevher'i ele geçirmiş ve kendini ona ayarlamışsa, ne yapacağından emin değildim, ama oldukça güçlü bir önsezim vardı.

Davul'a bindim ve başını yola çevirdim. Bill çoktan arabasını geri geri yola çıkarıyordu.

Bölüm 11

Bill’in yolu takip etmek zorunda kaldığı çoğu yerde ben tarlalardan gittiğim için çok geride kalmadım. Ben yaklaştığım zaman, güneybatıya işaret eden Ed ile konuşuyordu.

Ben inerken Ed Davul’u inceledi.

"Güzel at," dedi.

"Teşekkürler."

"Yoktun."

"Evet."

El sıkıştık.

"Seni yine görmek güzel. Bill’e o ressamın ne kadar kaldığını bilmediğimi söylüyordum. Hava kararınca gideceğini düşündüm ve fazla dikkat etmedim. Şimdi, eğer gerçekten sana ait bir şey arıyorsa ve yaprak yığınını biliyorsa, hâlâ orada olabilir. İstersen tüfeğimi alıp seninle geleyim."

"Hayır," dedim, “teşekkürler. Kim olduğunu bildiğimi sanıyorum. Tüfeğe gerek olmayacak. Yalnızca gidip çevreyi yoklarım."

"Tamam," dedi. “Sizinle gelip yardım edeyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Ya atın? Ona su ve yiyecek bir şeyler versem, biraz temizlesem?"

"Eminim minnettar olur. Ben olsam olurdum."

"Adı ne?"

"Davul."

Davul’a yaklaştı ve onunla dostluk kurmaya çalıştı.

"Tamam," dedi. “Bir süre ahırda olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"Teşekkürler."

Bill'in arabasındaki aletleri aldım, o elektrikli feneri aldı ve Ed’in biraz önce işaret ettiği, güneybatıdaki yere götürdü.

Bir tarlayı geçerken, yığını arayan Bill’in ışığını takip ettim.

Bir yığının kalıntıları gibi görünen şeyi görünce gayrı ihtiyari derin bir nefes aldım. Nasıl dağıldığına bakılırsa, birisi onu bulmuştu. Bir kamyondan döküldüğünde böyle dağınık görünmezdi.

Yine de... birisinin aramış olduğu gerçeği aradığı şeyi bulduğu anlamına gelmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Bill.

"Bilmiyorum," dedim ona. Aletleri indirip görünürdeki en büyük yığına yaklaştım. “Buraya biraz ışık ver."

Yığından kalanı taradım, sonra bir tırpan aldım ve dağıtmaya başladım. Her keseği kırdım ve yere yaydım, tırpanın dişlerinden geçirdim. Bir süre sonra, Bill feneri iyi bir açıyla koydu ve bana yardım etmeye geldi.

"İçimde tuhaf bir duygu var..." dedi.

"Benim de."

"... çok geç kalmış olabiliriz."

Ufalamaya ve yaymaya, ufalamaya ve yaymaya devam ettik...

Tanıdık bir varlığın karıncalanmasını hissettim. Doğruldum ve bekledim. Birkaç saniye sonra iletişim geldi.

"Corwin!"

"Buradayım, Gerard."

"Ne dedin?" dedi Bili,

Elimi kaldırıp onu susturdum ve dikkatimi Gerard’a verdim. Büyük kılıcına yaslanmış, Desen’in parlak başlangıç noktasında, gölgede duruyordu.

"Haklıymışsın," dedi. “Brand biraz önce burada ortaya çıktı. Nasıl içeri girdiğinden emin değilim. Şuradan, soldaki gölgelerden çıktı." İşaret etti. “Bir an bana baktı, sonra döndü ve geriye yürüdü. Ona seslendiğim zaman yanıt vermedi. Bu yüzden feneri çevirdim, ama görünürlerde yoktu. Yok oldu. Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

"Hüküm Mücevheri’ni takmış mıydı?"

"Bilemiyorum. Onu bu kötü ışıkta, yalnızca bir anlığına gördüm."

"Rebma’daki Desen’i gözetliyorlar mı?"

"Evet. Llewella onları uyardı."

"Güzel. O zaman nöbet tutmaya devam et. Yine iletişim kuracağım."

"Tamam. Corwin, daha önce olanlar hakkında..."

"Unut onu."

"Teşekkürler. O Ganelon sıkı bir adam."

"Öyledir," dedim. “Uyanık kal."

Ben iletişimi gevşetirken imgesi soldu, ama o sırada tuhaf bir şey oldu. İletişim duygusu, yol benimle kaldı, hedefsiz, açık, herhangi bir kanala

ayarlanmamış, açık bir radyo gibi.
Bili bana tuhaf tuhaf bakıyordu.
"Cari, neler oluyor?"
"Bilmiyorum. Biraz bekle."
Aniden yine iletişim sağlandı, ama Gerard'la değil. Benim dikkatim o tarafa yoğunlaşmışken bana ulaşmaya çalışıyordu herhalde.
"Corwin, bu önemli..."
"Söyle, Fi."
"Aradığını orada bulamayacaksın. Brand almış."
"Ben de bundan şüphelenmeye başlamıştım."
"Onu durdurmalıyız. Senin ne kadarını bildiğini bilmiyorum..."
"Artık ben de öyle," dedim, "ama Amber'deki ye Rebma'daki Desen'leri izlettiriyorum. Gerard biraz önce Brand'in Amber'dekinde belirdiğini, ama korkup kaçtığını söyledi."
Küçük, narin yüz hatlarını salladı. Kırmızı bukleleri sıra dışı bir şekilde dağınıktı. Yorgun görünüyordu.
"Bunun farkındayım," dedi. "Onu gözetim altında tut. Ama başka bir olasılığı unuttun."
"Hayır," dedim. "Hesaplarıma göre, Tir-na Nog'th'a henüz ulaşılamıyor olmalı..."
"Benim bahsettiğim o değildi. Birincil Desen'e gidiyor."
"Mücevher'e ayarlanmak için mi?"
"İlk kez tamamen yapacak," dedi.
"Yürümek için, zarar görmüş kısımdan geçmesi gerekecek. Anladığım kadarıyla bu oldukça zor."
"Demek biliyorsun," dedi. "Güzel. Bu zaman kazandırır. Karanlık bölge onu, bizlerden birini edeceği kadar rahatsız etmez. O karanlıkla anlaşma yaptı. Onu hemen durdurmalıyız."
"Oraya giden kestirme bir yol biliyor musun?"
"Evet. Bana gel. Seni oraya götüreyim."
"Bir dakika. Davul'u yanımda getirmek istiyorum."
"Ne için?"
"Bilmek kolay değil. İşte bu yüzden istiyorum."
"Pekala. O zaman sen beni al. Oradan da kolayca yola çıkabiliriz."
Elimi uzattım. Bir an sonra, onunkini tutuyordum. Öne adım attı.

"Tanrım!" dedi Bill, gerileyerek. “Akıl sağlığın konusunda şüphelenmeye başlamıştım, Cari. Ama şimdi benimkinden şüphe duyuyorum. O... O da kartlardan birindeydi, değil mi?"

"Evet. Bili, bu kız kardeşim Fiona. Fiona, bu Bill Roth, çok iyi bir dostum."

Fi elini uzattı ve gülümsedi. Ben Davul’u getirmeye giderken onları orada bıraktım. Birkaç dakika sonra Davulla döndüm.

"Bili," dedim, “zamanını harcadığım için üzgünüm. Aradığımız şeyi erkek kardeşim almış. Şimdi peşinden gideceğiz. Yardım ettiğin için teşekkürler."

Elini sıktım. “Corwin," dedi. Gülümsedim.

"Evet, adım bu."

"Kız kardeşinle konuşuyorduk. Birkaç dakika içinde fazla bir şey öğrenemedim, ama tehlikeli olduğunu biliyorum. Bu yüzden, iyi şanslar. Yine de, bir gün tüm hikayeyi dinlemek isterim."

"Teşekkürler," dedim. “Dinlemeni sağlamaya çalışacağım."

Ata bindim, eğildim ve Fiona’yı önüme çektim.

"İyi geceler, Bay Roth," dedi. Sonra bana, “Yavaş yavaş, tarla boyunca sürmeye başla."

Dediğini yaptım.

"Brand onu hançerleyenin sen olduğunu söyledi," dedim, yalnız hissedecek kadar uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Bu doğru."

"Neden?"

"Bütün bunları engellemek için."

"Onunla uzun uzun sohbet ettik. Başta sen, Bleys ve onun gücü ele geçirmek için birlikte plan yaptığınızı söyledi."

"Bu doğru."

"Bana, kendi tarafımıza çekmek için Caine’e yaklaştığını, ama Caine’in kabul etmediğini ve Eric ile Julian’a haber verdiğini anlattı. Bu da, sizin tahtı ele geçirmenizi engellemek için kendi gruplarını oluşturmaları ile sonuçlanmış."

"Temel olarak doğru. Caine’in kendi hırsları vardı -uzun vadeli hırslar- ama yine de hırs. Ama onların peşinden gidecek konumda değildi. Bu yüzden, eğer o kadar yükselemeyecekse, Bleys’tense Eric’e hizmet etmeyi tercih edeceğine karar verdi. Bunu da anlayabiliyorum."

"Aynı zamanda, üçünüzün kara yolun sonundaki güçlerle, Kaos Sarayları ile bir anlaşmanız olduğunu iddia etti."

"Evet," dedi, “vardı."

"Geçmiş zaman kipi kullanıyorsun."

"Ben ve Bleys açısından, öyle."

"Brand öyle anlatmıyor."

"Anlatmaz."

"Sen ve Bleys’in o ittifakı kullanmaya devam ettiğinizi, ama onun fikir değiştirdiğini söyledi. Bu yüzden, ona karşı çıktığınızı ve onu o kuleye kapattığınızı iddia etti."

"Neden öldürüp kurtulmamışız?"

"Pes ediyorum. Sen anlat."

"Serbest kalmasına izin verilmeyecek kadar tehlikeliydi, ama onu öldüremezdik de, çünkü elinde bir şey vardı, hayati öneme sahip bir şey."

"Ne?"

"Dworkin yok olduğundan, birincil Desen’e verdiği zararın nasıl onarılacağını bilen tek kişi Brand’di. Ondan bu bilgiyi almak için çok zamanınız oldu. İnanılmaz kaynakları var."

"O zaman neden onu hançerledin?"

"Tekrarlıyorum, bütün bunları engellemek için. Eğer seçim özgür kalması ile ölümü arasında ise, ölmesi daha iyiydi. Desen’in nasıl onarılacağı konusunda şansımıza güvenmek zorunda kalacaktık."

"Eğer durum buysa, onu geri getirirken neden işbirliği yaptın?"

"İlk olarak, işbirliği yapmadım. Sizi engellemeye çalışıyordum. Ama sayınız çok fazlaydı ve çok sıkı uğraşıyordunuz. Bana rağmen ona ulaştınız. İkinci olarak, başarılı olmanız durumunda onu öldürebilmek için yakında olmalıydım. Olayların bu şekilde gelişmesi çok kötü."

"Senin ve Bleys’in ittifak konusunda fikrini değiştirdiğini, ama Brand’in değiştirmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Fikrinizi değiştirmeniz taht arzunuzu nasıl etkiledi?"

"Dışarıdan yardım almadan başarabileceğimizi düşündük."

"Anlıyorum."

"Bana inanıyor musun?"

"Korkarım inanmaya başlıyorum."

"Buradan dön."

Bir yamaçtaki yarığa girdik. Yol dar ve çok karanlıktı, üstümüzde yalnızca dar bir yıldız bandı vardı. Biz konuşurken Fiona Gölge’yle oynuyor, bizi Ed’in tarlasından aşağıya, sisli, engebeli bir araziye, sonra yine yukarı, dağların arasındaki açık ve kayalık bir yola götürüyordu. Şimdi, karanlık yarığın içinde ilerlerken, yine Gölge’yle oynadığını hissettim. Hava serindi, ama soğuk değildi. Solumuzdaki ve sağımızdaki siyahlık mutlaktı, gölgeye bürünmüş, yakın kayalıklardan çok muazzam derinlikler izlenimi veriyordu. Aniden, izlenimin Davul’un toynak seslerinin yankı yaratmadığı gerçeği ile güçlendiğini fark ettim.

"Güvenini kazanmak için ne yapabilirim?" dedi.

"Çok şey istiyorsun."

Güldü.

"Başka şekilde sorayım. Anlattıklarımın gerçek olduğu konusunda seni nasıl ikna edebilirim?"

"Bir soruya yanıt ver, yeter."

"Nedir?"

"Tekerlerime kim ateş etti?"

Yine güldü.

"Anladın, değil mi?"

"Belki. Söyle."

"Brand," dedi. “Hafızanı yok etme teşebbüsü başarısız oldu, bu yüzden daha esaslı bir iş çıkarması gerektiğine karar verdi."

"Hikayenin benim dinlediğim versiyonunda Bleys ateş ediyor, beni gölde bırakıyor ve Brand tam zamanında geliyor, beni gölden çıkarıyor ve hayatımı kurtarıyordu. Aslında, polis raporu buna benzer bir şeye işaret ediyordu."

"Polisi kim aramış?" diye sordu.

"Kaynağı bilinmeyen bir arama olarak kaydetmişler, ama..."

"Bleys aradı onları. Neler olduğunu anladıktan sonra, seni kurtarmak için zamanında yetişemedi. Onların yetişeceğini umdu. Neyse ki, yetiştiler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni arabadan Brand çıkarmadı. Sen kendin çıktın. Öldüğünden emin olmak için bekledi, sen su yüzeyine çıktın ve kendini kıyıya çektin. Yanına indi, seni kendi haline bırakırsa ölür müsün, yoksa yine göle mi atmalı, karar vermeye çalışıyordu. Tam o sırada polis geldi ve Brand kaçmak zorunda kaldı. Bundan kısa süre sonra ona yetiştik, ele geçirdik ve kulede

tutsak ettik. Bunun için çok uğraştık. Daha sonra, Eric ile iletişim kurdum ve ona neler olduğunu anlattım. Bunun üzerine Flora'nın seni o diğer yere yerleştirmesini ve taç giyene kadar orada tutulmanı sağlamasını emretti."

"Uyuyor," dedim. "Teşekkürler."

"Neye uyuyor?"

"Bundan daha iyi zamanlarda yalnızca küçük kasaba pratisyeniydim ve psikiyatri vakaları ile fazla ilgim olmadı. Ama hafızasını yerine getirmek için birine elektroşok tedavisi uygulanmayacağını biliyorum. Elektroşok genellikle tam aksini yapar. Bazı kısa vadeli anıları yok eder. Brand'in bana bunu yaptığını öğrendiğimde şüphelenmeye başladım. Bu yüzden kendi hipotezimi oluşturdum. Otomobil kazası hafızamı yerine getirmemişti, elektroşok da öyle. Sonunda, kendiliğinden gelmeye başlamıştı, özel bir travmanın sonucu olarak değil. Bunu belli edecek bir şey yapmış ya da söylemiş olmalıyım. Bir şekilde Brand haber aldı ve bunun, o sırada olması için iyi bir şey olmadığına karar verdi. Bu yüzden benim gölgeme geldi, beni hastaneye yatırmayı başardı ve geri gelen hafızamı yok edeceğini umduğu tedaviyi uygulattı. Bu kısmen başarılı oldu, tek kalıcı etkisi, seansları takip eden birkaç gün kafamı karıştırmak oldu. Kazanın da katkısı olmuş olmalı. Ama Porter'dan kaçıp, beni öldürme teşebbüsünden kurtulduktan, Greenwood'da bilincim yerine gelip kaçtıktan sonra iyileşme süreci devam etti. Flora'nın yanında kalırken gittikçe daha fazla şey hatırladım. Random'ın beni Rebma'ya götürmesi ve Desen'i yürümem ile iyileşme süreci hızlandı. Ama bu olmasaydı da, sonunda hafızamın yerine geleceğinden eminim artık. Biraz daha uzun sürebilirdi, ama yırtmıştım ve hatırlamak devam eden bir süreçti, sonuna doğru da gittikçe hızlandı. Bu yüzden Brand'in bana sabotaj düzenlemeye çalıştığı sonucuna vardım ve senin bana anlattığın şeyler bu düşünceye uyuyor."

Tepemizdeki yıldız bandı daraldı ve sonunda yok oldu. Artık tamamen siyah bir tünele benzeyen yerde ilerliyorduk. İleride, çok uzakta, belki minicik bir ışık pırıltısı vardı.

"Evet," dedi önündeki karanlıktan, "doğru tahmin etmişsin. Brand senden korkuyordu. Bir gece Tir-na Nog'th'ta senin döndüğünü ve tüm planlarımızı bozduğunu gördüğünü iddia etti. O sırada söylediklerine önem vermedim, çünkü hâlâ hayatta olduğunu bile bilmiyordum. Ondan sonra seni bulmak için yola çıkmış olmalı. Nerede olduğunu gizli güçlerle mi buldu, yoksa yalnızca Eric'in zihnini mi okudu, bilmiyorum. Muhtemelen ikincisi.

Zaman zaman böyle şeyler yapmayı başarabiliyor. Ama seni buldu, geri kalanı biliyorsun."

"Onu kuşkulandıran ilk şey Flora'nın oradaki varlığı ve Eric ile tuhaf anlaşması oldu. Ya da öyle söylüyor. Artık bir şey fark edeceğinden değil. Onu ele geçirirsek, ne yapmamızı öneriyorsun?"

Güldü.

"Kılıcın yanında," dedi.

"Brand bir süre önce, Bleys'in hayatta olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet."

"O zaman neden Bleys değil de ben buradayım?"

"Bleys Mücevher'e ayarlı değil. Sen yakın mesafelerde onunla etkileşim içinde oluyorsun ve tehlike içinde olursan hayatını kurtarmaya çalışacaktır. Bu yüzden, risk o kadar büyük değil," dedi. Biraz sonra, "Ama buna güvenme. Hızlı bir darbe yine de onun tepkisinden önce gelebilir. O yakındayken ölebilirsin."

İlerideki ışık büyüdü, parlaklaştı, ama o yönden gelen esinti, ses ya da koku yoktu. İlerlerken, dönüşümden bu yana edindiğim açıklamaları düşündüm. Her birinin kendi karmaşık itici güçleri, ben uzaktayken olanlar için, o zamandan bu yana olanlar ve şimdi gerçekleşen şeyler için kendi mazeretleri vardı. Gördüğüm duygular, planlar, hisler, amaçlar, diğer benliğimin üzerine yavaş yavaş dikmekte olduğum mezarın üzerindeki gerçekler şehri içinde sel suları gibi dönüyordu. Ve her ne kadar, en iyi Stein geleneğine göre eylem eylem olsa da, üzerimde patlayan her farklı yorum dalgası güvenle demirlendiğini sandığım bir ya da daha fazla şeyin konumunu kaydırıyor ve bu şekilde bütüne bir değişim getiriyordu, öyle ki tüm yaşam Amber'in çevresinde, bazıları hiç gerçek olmayacak.

Gölge'lerin daima değişen bir oyunu gibi görünüyordu. Yine de, şimdi birkaç yıl öncesine göre çok daha fazla şey bildiğimi, olayların merkezine o zaman olduğundan daha yakın olduğumu, dönüşümden sonra yakalandığım eylem selinin nihai bir sona doğru akıyor gibi göründüğünü inkar edemezdim. Peki ne istiyordum? Doğru olanı bulma ve bunun üzerine eyleme geçme şansı! Güldüm. Bırak ikincisini, ilki kime bahşedilmiştir ki? O zaman, gerçeğe yeterince yakın bir şey. Bu yeterli olurdu... Ve kılıcımı birkaç kez doğru yönde savurma şansı: Öğleden beri olan değişiklikler için saat bir dünyasından elde edebileceğim en iyi telafi. Yine güldüm ve kılıcımın kınında gevşek durduğundan emin oldum.

"Brand Bleys’in yeni bir ordu oluşturduğunu söyledi..." diye başladım.

"Daha sonra," dedi, “daha sonra. Artık zaman kalmadı."

Ve haklıydı. Işık büyümüş, yuvarlak bir açıklık olmuştu.

Sanki tünelin kendisi geriliyormuş gibi, biz ilerledikçe ışık irileşmişti. Benim mağara ağzı olarak görmeyi tercih ettiğim yerden gün ışığı içeriye doluşuyor gibiydi.

"Tamam," dedim ve birkaç dakika sonra açıklığa ulaşıp onu geçtik.

Dışarı çıkarken gözlerimi kırpıştırdım. Solumda, aynı rengi taşıyan gökyüzü ile karışıyormuş gibi görünen deniz vardı.

Üzerinde içinde yüzen asılı duran altın güneş her yönden parlak ışınlar sıçratıyordu. Artık arkamda kayalardan başka bir şey yoktu. Bu yere geçiş yaptığımız yer iz bırakmadan kaybolmuştu. Biraz aşağıda ve önümde -belki otuz metre ötede- birincil Desen uzanıyordu. Bir şekil dış yaylarından birini aşmaya çalışıyordu, dikkati bu eyleme o kadar yoğunlaşmıştı ki, henüz varlığımızı fark etmemişti. Bir köşeyi dönerken kırmızı bir çakma: daha önce benim, Eric’in ve babamın boynunda asılı olduğu gibi boynunda asılı duran Mücevher. Elbette, şekil Brand’di.

Attan indim. Bakışlarımı ufak tefek ve endişeli Fiona’ya kaldırdım ve Davul’un dizginlerini eline verdim.

"Arkasından gitmek dışında bir tavsiyen var mı?" diye fısıldadım.

Başını olumsuz anlamda salladı.

O zaman döndüm, Grayswandir’i çektim ve ileriye yürüdüm.

"İyi şanslar," dedi yumuşak sesle.

Desen’e doğru yürürken, mağara ağzından Wixer’ın artık kıpırtısız yatan şekline uzanan zinciri gördüm. Wixer’ın başı bedeninden birkaç adım ötede, solunda yatıyordu. Beden ve baştan taşların üzerine normal renkli kan akıyordu.

Desen’in başlangıcına yaklaştığımda hızlı bir hesap yaptım.

Brand çoktan desenin sarmallarında epey dönemeç aşmıştı.

Yaklaşık iki buçuk tur içerideydi. Aramızda yalnızca bir sarmal kalsa, onunkiyle paralel konuma geldiğimde kılıcımla ona ulaşabilirdim. Ama desenin içlerine girdikçe ilerlemek güçleşirdi.

Sonuç olarak, Brand gittikçe azalan bir hızla ilerliyordu. Bu yüzden yaklaşabilirdim. Ona yetişmem gerekmiyordu. Karşısına geçebilmek için bir buçuk tur yapmam yeterli olacaktı.

Ayağımı Desen’e koydum ve elimden geldiğince ilerlemeye başladım. Yükselen dirence karşı ilk dönemeci aşarken ayaklarımın çevresinde mavi kıvılcımlar oluştu. Kıvılcımlar hızla büyüdü. İlk Perde’ye ulaştığımda saçlarım havaya dikilmeye başladı; kıvılcımların çıtırtısı artık rahatça duyuluyordu. Perde’nin basıncına rağmen devam ettim, Brand’in beni fark edip etmediğini merak ediyordum, ama o tarafa bakmak için konsantrasyonumu bozmaya cesaret edemiyordum. Direnci daha fazla güç harcayarak yanıtladım ve birkaç adım sonra Perde’yi aşmış, bir kez daha kolayca ilerliyordum.

Başımı kaldırdım. Brand korkunç İkinci Perde’den çıkıyordu, mavi kıvılcımlar beline kadar geliyordu. Serbest kalıp, ileriye bir adım attığında bir kararlılık ve zafer sırıtışı ile güldü.

Sonra beni gördü.

Sırıtması yok oldu ve tereddüt etti, benim lehime bir puan.

Elinizden geliyorsa, Desen’de asla durmazsınız. Durursanız, tekrar harekete geçmek için daha fazla enerji harcamak zorunda kalırsınız.

"Çok geç kaldın!" diye seslendi.

Yanıt vermedim. İlerlemeye devam ettim. Desen’in çizgilerinin mavi alevleri Grayswandir’in üzerine yansıdı.

"Siyahlığı aşamayacaksın," dedi.

İlerlemeye devam ettim. Şimdi karanlık alan tam önümdeydi. Şimdilik Desen’in daha zor kısımlarından birinde olmadığı için seviniyordum. Brand ilerledi ve yavaş yavaş Büyük Kavis’e doğru yürümeye başladı. Onu orada yakalayabilirsem, mücadele edemezdi. Kendini savunacak gücü ya da hızı bulamazdı.

Ben Desen’in yaralı kısmına yaklaşırken, Avalon’dan kaçarken Ganelon ile birlikte kara yolu nasıl aştığımızı hatırladım.

Geçerken Desen’in imgesini aklımda tutarak yolun gücünü kırmayı başarmıştım. Elbette, şimdi Desen’in kendisi her yanımdaydı ve aşmam gereken mesafe o kadar fazla değildi. İlk düşüncem Brand’in tehdidi ile beni sarsmaya çalışması olmuştu, ama aklıma karanlık bölgenin gücünün burada, kaynağında çok daha büyük olabileceği geldi. Yaklaşırken, Grayswandir daha önceki parlaklığını aşan bir güçle alevlendi. İçgüdüyle, kılıcın ucunu Desen’in sona erdiği yere, siyahlığın kenarına dokundurdum.

Grayswandir siyahlığa yapıştı ve kalkmadı. İlerlemeye devam ettim ve kılıcım özgün desene benzer bir hatta kayarak önümdeki alanı kesti. Onu

takip ettim. Karanlık zeminde yürürken güneş kararmış gibi görünüyordu. Aniden yüreğimin atışlarının, alnımda oluşan ter damlacıklarının ayırıma vardım.

Her şeyin üzerine grimsi bir gölge düştü. Dünya loşlaşmış, Desen solmuş gibi görünüyordu. Burada yanlış adım atmak kolaydı ve sonucun, Desen'in bozulmamış kısımlarında yanlış adım atmakla aynı olup olmayacağını merak ettim. Bunu öğrenmek istemiyordum.

Gözlerimi kaldırmadan, Grayswandir'in çizdiği hattı takip ettim. Kılıcın mavi ateşi artık dünyada kalan tek renkli şeydi.

Sağ ayak, sol ayak...

Sonra aniden siyahlıktan çıktım ve Grayswandir bir kez daha elimde serbest kaldı, tekrar aydınlanan manzara yüzünden mi, yoksa başka bir sebepten mi bilmiyorum, ama ateşler kısmen azalmış gibi göründü.

Çevreme bakındığımda, Brand'in Büyük Kavis'e yaklaştığını gördüm. Bana gelince, ben İkinci Perde'ye doğru ilerliyordum. İkimiz de birkaç dakika boyunca gereken zorlu çabalara dalmış olacaktık. Ama Büyük Kavis İkinci Perde'den daha zorludur ve daha uzun sürer. O kendi engelini aşmadan ben serbest kalacak, daha hızlı ilerleyecektim. Sonra bir kez daha zarar görmüş kısmı aşmam gerekecekti. O zamana kadar o da serbest kalabilirdi, ama ilerlemenin daha da zorlaştığı bir bölgede olduğundan, benden daha yavaş hareket ediyor olacaktı.

Attığım her adımla statik elektrik arttı ve tüm bedenime bir karıncalanma işledi. Yürürken kıvılcımlar kalçalarıma kadar yükseldi. Elektrikten buğdaylardan bir tarlada yürür gibiydim.

O zamana kadar saçlarım en azından kısmen dikilmişti. Saçlarımın kıpırdandığını hissedebiliyordum. Fiona'yı görmek için bir kez arkama baktım. Hâlâ atın üzerindeydi, kıpırdamadan izliyordu.

İkinci Perde'ye doğru yürüdüm.

Köşeler... kısa, keskin dönüşler... Güç bana karşı yükseldikçe yükseliyordu, bu yüzden tüm dikkatimi, tüm gücümü ona karşı mücadele etmek için kullanıyordum. Yine o tanıdık zamansızlık hissi geldi, sanki şimdiye kadar tek yaptığım, bundan sonra hep yapacağım şey buymuş gibi. Ve irade... arzunun başka her şeyi dışarıda bırakacak kadar odaklanması...

Brand, Fiona, Amber, kendi kimliğim... Ben çabalarken, dönerken, emek verirken, her adım bir öncekinden daha fazla güç gerektirirken, kıvılcımlar daha da yükseldi.

İlerledim. Yine siyah bölgeye gelmiştim.

İçgüdüyle, bir kez daha Grayswandir'i aşağıya indirdim ve öne uzattım. Yine grilik, tek renkli sis kılıcımın maviliği ile bölünerek önümde bir operatörün kestiği deri gibi yol açtı.

Normal ışığa çıktığımda Brand'i aradım. Hâlâ batı kanadındaydı, Büyük Kavis ile mücadele ediyordu ve üçte ikisini geçmişti. Kendimi zorlarsam, onu tam oradan çıkarken yakalayabilirdim. Tüm gücümü elimden geldiğince hızlı ilerlemeye vakfettim.

Desen'in kuzey ucuna ve geriye dönen kıvrıma ulaştığımda, aniden ne yapmaya koştuğumu anladım.

Desen'in üzerine daha fazla kan dökmeye gidiyordum.

Eğer Desen'e daha fazla zarar vermek ile Brand'in onu tamamen yok etmesi arasında seçim yapmam gerekse, o zaman ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yine de, bir başka yolu olması gerektiğini hissediyordum. Evet...

Hızımı biraz azalttım. Bu zamanlamaya kalacaktı. O sırada onun geçişi benimkinden çok daha zorluydu, bu yüzden o konuda üstünlüğüm vardı. Yeni stratejim tamamen doğru noktada karşılaşmamıza bağlıydı. O sırada Brand'in halısı için endişelenmesini hatırladım. Ama burayı temiz tutma sorunu çok daha ustalık istiyordu.

Büyük Kavis'in sonuna yaklaşıyordu ve siyahlığa kalan mesafeyi hesaplayarak arkasından yürüdüm. Zaten zarar görmüş bölgede kan dökmesine karar vermiştim. Sahip olduğum tek dezavantaj, Brand'in sağında olmam olacaktı. Kılıç kılıca geldiğimizde bunun ona sağlayacağı faydayı en aza indirmek için biraz arkada kalmam gerekecekti.

Brand çabaladı ve ağır ağır ilerledi. Ben de çabaladım, ama onun kadar fazla değil. Tempomu korudum. Yürürken Mücevher'e ayarlanmamdan sonra paylaştığımız yakınlığı merak ettim. O anda Brand'in göğsünde göremesem de varlığını solumda, ileride hissedebiliyordum. Brand yaklaşan mücadelemizde üstün çıkacak olursa gerçekten o mesafeden beni kurtarmak için eyleme geçer miydi? Varlığını hissettiğimde, geçeceğine inanır gibi oluyordum. Beni bir saldırgandan kurtarmış, zihnimin içinde geleneksel bir güvenlik mekanı bulmuş -kendi yatağım- ve beni oraya nakletmişti. Şimdi varlığını hissederken, onun aracılığı ile Brand'in önündeki yolu görürken, bir kez daha benim lehime harekete geçeceği güvencesini hissettim. Ama Fiona'nın sözlerini hatırlayınca, buna güvenmemeye karar verdim. Yine de,

diğer işlevlerini düşündüm, ona dokunmadan diğer işlevlerini kullanıp kullanamayacağım konusunda spekülasyon yaptım...

Brand Büyük Kavis’i neredeyse tamamlamıştı. Benliğimdeki bir düzeye uzandım ve Mücevher ile iletişim kurdum. İrademi ona yönlendirerek Iago’yu yok edene benzer kırmızı bir kasırga çağırdım. Bu mekanda bir kasırgayı kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyordum, ama yine de çağırdım ve Brand’e yönlendirdim. Hemen bir şey olmadı, ama Mücevher’in bir şeyler yapmak için çalıştığını hissediyordum. Brand sona geldi, son bir çaba gösterdi ve Büyük Kavis’i geçti.

Tam arkasındaydım.

O da bir şekilde biliyordu. Basınçtan kurtulur kurtulmaz kılıcını çekti, yapabileceğini düşündüğümden daha hızlı iki adım attı, sol ayağını önüne koydu, döndü ve kılıçlarımızın üzerinden bakışlarımı karşıladı.

"Beceremediysen belamı bulayım," dedi, kılıcımın ucuna kendisininkiyle dokunarak. “Ama atın üzerindeki kaltak olmasaydı buraya bu kadar çabuk varamazdın."

"Kız kardeşinden ne güzel bahsediyorsun," dedim, şaşırtmaca yapıp, hamlemi savuşturmasını izleyerek.

İkimiz de sınırlanmıştık, ikimiz de Desen’den ayrılmadan öne hamle yapamıyordu. Ben onun henüz kan dökmesini istemediğimden daha fazla kısıtlanmıştım. Sol ayağını desen boyunca arkaya kaydırarak darbesini durdurdum ve geriledim. O zaman sağını çekti, üzerine bastı ve gerekli hazırlıkları yapmadan kafamı kesmeye kalktı. Lanet olsun! Savuşturdum ve sonra sırf reflekslerimle karşılık verdim, göğsüne savurduğum darbenin hedefini bulmasını istememiştim, ama Grayswandir’in ucu göğüs kemiğinin hemen altında bir yay çizdi. Üstümüzdeki havada bir mırıltı duydum. Ama bakışlarımı Brand’den ayırma riskini göz alamadım. O aşağıya baktı ve biraz daha geriledi. Güzel. Şimdi kılıcımın kestiği yerde gömleğinin önünü kırmızı bir çizgi süslüyordu. Şimdiye dek, gömleğinin kumaşı kanı emiyor gibiydi. İleriye bir adım attım, şaşırtmaca, hamle, savuşturma, durdurma, kenetlenme, çözülme, geri çekilmeye devam etmesi için aklıma gelen her şey. Benim daha ileriye uzanabilmemden ve bu avantajla benim daha çok şeyi daha hızlı yapabileceğimi ikimiz de bildiğimizden psikolojik üstünlük bendeydi. Brand siyah bölgeye yaklaşıyordu. Birkaç adım daha... Tek bir çan çınlaması gibi bir ses duydum, arkasından büyük bir kükreme. Üzerimizde aniden, bir bulut güneşi örtmüş gibi bir gölge belirdi.

Brand yukarıya baktı. Sanırım onu o sırada indirebilirdim, ama hâlâ hedef alandan biraz uzaktaydı.

Hemen kendine geldi ve dik dik bana baktı.

"Lanet olsun sana, Corwin! Bu senin, değil mi?" diye haykırdı ve sonra kalan ihtiyatını da bir kenara atarak saldırdı.

Ne yazık ki, kötü bir konumdaydım, onu gerilemeye zorlamak için yaklaşıyordum. Gardım inmişti ve hafifçe dengesizdim. Hamlesini savuştururken bunun yeterli olmayacağını hissettim, döndüm ve geriledim.

Aşağı düşerken ayaklarımı kıpırdatmaya çalıştım. Sağ dirseğim ve sol elimin üzerine düştüm. Acı çok fazlaydı, dirseğim yana kaydı ve sağ omzumun üzerine düştüm. Küfrettim.

Ama Brand'in hamlesi yanımdan geçip gitmişti ve ayaklarım mavi hareler içinde hâlâ çizgiye dokunuyordu. Brand'in ölüm vuruşu yapamayacağı kadar uzaktaydım, ama yine de dizaltı kirişlerimi kesebilirdi

Grayswandir hâlâ elimde, sağ kolumu öne uzattım. Doğrulup oturacak oldum. Ben bunu yaparken, kenarları sarı, kırmızı oluşumun şimdi Brand'in tam üzerinde döndüğünü, kıvılcımlarla ve küçük şimşeklerle çatırdadığını gördüm. Kükremesi feryada dönüşmüştü.

Brand kılıcını ucundan tuttu ve bana doğrultarak, mızrak gibi omzunun üzerine kaldırdı. Bunu savuşturamayacağımı, yana kaçamayacağımı biliyordum.

Zihnimin içinde Mücevher'e ve gökyüzündeki oluşuma uzandım...

Küçük bir yıldırım aşağı uzanıp kılıcına dokunurken parlak bir çakma oldu...

Silah elinden düştü ve eli ağzına gitti. Sol eli ile ne yaptığımı kavramış ve taşı saklayarak engellemeye çalışırmış gibi Hüküm Mücevheri'ni kavradı. Parmaklarını emerek yukarıya baktı, yüzündeki tüm öfke gitti, yerine dehşete yakın bir korku geldi. Koni inmeye başlamıştı.

O zaman dönüp kararmış gölgeye adım attı, güneye döndü, iki kolunu kaldırdı ve feryadın üzerinden duyamadığım bir şeyler haykırdı.

Koni ona doğru indi, ama o yaklaşırken Brand iki boyutlu bir hal almış gibi göründü. Dış hatları dalgalandı. Küçülmeye başladı ama bu boyutlarının değişmesinden değil, uzaklaşmasından kaynaklanıyor gibiydi. Küçüldü, küçüldü ve koni kapladığı alana dokunmadan hemen önce yok oldu.

Mücevher de onunla beraber gitmişti ve tepemdeki şeyi kontrol edebilmemin yolu kalmamıştı. Yerde kalsam mı daha iyi mi olurdu, yoksa Desen’de ayağa mı kalkmalıydım, bilmiyordum. İkincisini yapmaya karar verdim, çünkü hortum normal dışı şeyleri hedef alıyor gibiydi. Oturdum ve çizgiye doğru çekildim. Sonra öne doğru eğildim, o sırada koni yükselmeye başladı. Feryat da onunla beraber geriledi. Çizmelerimin çevresindeki mavi alevler tamamen yok olmuştu. Dönüp Fiona’ya baktım. Ayağa kalkıp devam etmemi işaret etti.

Yavaş yavaş ayağa kalktım, ben hareket ederken tepemdeki burgacın dağıldığını gördüm. Brand’in biraz önce durduğu alana ilerledim ve bir kez orada bana yol göstermesi için Grayswandir’i kullandım. Brand’in kılıcının çarpık kalıntıları loş bölgenin uzak ucunda duruyordu.

Desen’den çıkmanın kolay bir yolu olmasını diledim. Şimdi onu tamamlamak anlamsız geliyordu. Ama Desen’e ayak bastıktan sonra geri dönüş yoktu ve karanlık yolu denemekten çekiniyordum. Bu yüzden Büyük Kavis’e yöneldim.

Brand’in nereye gittiğini merak ediyordum. Bilseydim, merkeze ulaştığımda Desen’in beni arkasından göndermesini isteyebilirdim. Belki Fiona’nın bir fikri vardı. Yine de, muhtemelen müttefiklerinin olduğu bir yere gidecekti. Onu yalnız başına kovalamak anlamsız olacaktı.

En azından mücevhere ayarlanmasını engelledim, diye teselli ettim kendi kendimi.

Sonra Büyük Kavis’e girdim. Etrafımda kıvılcımlar yükseldi.

Bölüm 12

Dağda akşamın geç saatleri: Batmakta olan güneş sorumdaki taşların üzerinde parlıyor, sağdakiler için uzun gölgeler biçiyordu; mezarımın çevresindeki bitkilerin içinde süzülüyor,

Kolvir’in soğuk rüzgarlarına karşıtlık oluşturuyordu. Random’ın elini bıraktım ve anıtmezarın önündeki bankta oturan adama bakmak için döndüm.

Delik Koz Kartının üzerindeki gencin yüzüydü, artık ağzın çevresine çizgiler çekilmiş, kaşları daha gür, göz hareketlerinde genel bir ihtiyat ve çenede kartta görülmeyen bir kararlılık.

Bu yüzden daha Random, “Bu benim oğlum, Martin," demeden anladım.

Ben yaklaşırken Martin ayağa kalktı, elimi tuttu ve, “Corwin Amca," dedi. Bunu söylerken yüz ifadesi hafifçe değişti. Beni inceledi.

Random’dan epey uzundu, ama aynı ince yapıya sahipti. Çenesi ve elmacık kemikleri benzerdi, saçlarının yapısı aynıydı.

Gülümsedim.

"Uzun zamandır buralarda yoktun," dedim. “Ben de öyle."

Başını salladı.

"Ama zaten hiç gerçekten Amber’de olmadım," dedi. “Rebma’da büyüdüm ve başka yerlerde."

"O zaman hoş geldin, yeğenim. İlginç bir zamanda geldin. Random sana bahsetmiş olmalı."

"Evet," dedi. “Bu yüzden seninle orada değil de burada tanışmak istedim."

Random’a baktım.

"Karşılaştığı son amca Brand’di," dedi Random “ve çok çirkin koşullar altında karşılaştılar. Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır. Ben de biraz önce onunla karşılaştım. Çok faydalı bir görüşme olduğu söylenemez."

"Karşılaştın mı?" dedi Random. “Anlamadım."

"Amber’i terk etti ve Hüküm Mücevheri yanında. Eğer şimdi bildiklerimi daha önce bilseydim, hâlâ kulede olurdu. Adamımız o ve çok tehlikeli."

Random başını salladı.

"Biliyorum," dedi. “Martin hançerleme hakkında tüm şüphelerimizi onayladı ve o Brand’miş. Ama Mücevher konusu nedir?"

"Gölge Yeryüzü’nde bıraktığım yere benden önce ulaştı. Ama kullanmayı öğrenmek için Desen’i yürümek ve kendini içine yansıtmak zorunda. Bunu gerçek Amber’deki birincil Desen’de yapmasını önledim. Ama kaçtı. Gerard’la birlikte tepedeydim, geri dönüp tekrar denemesini önlemek için orada bekleyen Fiona’ya bir muhafız birliği gönderiyorduk. Bizim Desen’imiz ve Rebma’daki desen de onun yüzünden koruma altında."

"Neden ona ayarlanmayı bu kadar çok istiyor? Birkaç fırtına yaratabilmek için mi? Lanet olsun, Gölge’ye yürüyüp istediği hava durumunu yaratabilir."

"Mücevheri kullanmayı bilen biri Desen’i silebilir."

"Ah! O zaman ne olur?"

"Bizim tanıdığımız dünya yok olur."

"Ah," dedi Random yine. “Sonra, “Sen nereden biliyorsun?"

"Bu uzun bir hikaye ve zamanım yok, ama Dworkin’den öğrendim ve söylediklerinin çoğuna inanıyorum."

"Hâlâ buralarda mı?"

"Daha sonra," dedim.

"Tamam. Ama böyle bir şey yaptığına göre Brand çıldırmış olmalı."

Başımı evet anlamında salladım.

"Sanırım daha sonra yeni bir Desen çizebileceğini sanıyor. Asıl idareci olarak evreni yeniden düzenlemek istiyor."

"Bu yapılabilir mi?"

"Teorik olarak, belki. Ama Dworkin bile bunun etkin bir şekilde tekrarlanabileceğinden kuşkulu. Faktörlerin bileşimi benzersiz... Evet, sanırım Brand biraz deli. Geçmişte kalan yılları düşününce, kişilik değişimlerini, ruh hallerinin değişmesini hatırlayınca, burada şizoid bir motifin söz konusu olduğunu düşünüyorum. Onu öte tarafa itenin düşmanla yaptığı anlaşma olup olmadığını bilmiyorum. Aslında fark etmez. Keşke kulesinde kalsaydı. Keşke Gerard daha kötü bir doktor olsaydı."

"Onu hançerleyenin kim olduğunu biliyor musun?"

"Fiona. Ama hikayeyi ondan dinleyebilirsin."

Kitabeme yaslandı ve başını salladı.

"Brand," dedi. “Lanet olsun ona. Eski günlerde Aramızdan herhangi biri onu öldürmüş olabilirdi. Ama seni ne zaman yeterince kızdırsa değişirdi.

Bir süre sonra, aslında o kadar da kötü bir adam olmadığını düşünmeye başlardın. İçimizden birini yanlış zamanda fazla zorlamaması ne yazık..."

"Bundan onun artık açık hedef olduğunu mu anlıyorum?" dedi Martin.

Ona baktım. Çenesindeki kaslar gerilmiş, gözleri kısılmıştı.

Bir an yüzünde, aile kartları karıştırılmış gibi her birimizin yüzleri uçuştu. Tüm benmerkezciliğimiz, nefretimiz, kıskançlığımız, gururumuz bir an içinde geçip gitmiş gibi oldu ve henüz Amber’e ayak basmamıştı bile. İçimde bir şey koptu ve uzanıp omuzlarını yakaladım.

"Ondan nefret etmek için iyi sebeplerin var," dedim “ve sorunun yanıtı, evet. Av sezonu açıldı. Onunla başa çıkmak için, onu yok etmekten başka yol göremiyorum. Benden uzakken ondan ben de o kadar uzun süre nefret ettim ki! Ama şimdi farklı. Evet, öldürülmeli. Ama ailemize katılırken nefretle vaftiz olma. Aramızda zaten çok fazla nefret var. Yüzüne bakıyorum. Bilmiyorum... Üzgünüm, Martin. Şu anda çok şey olup bitiyor. Gençsin. Ben daha çok gördüm geçirdim. Bazıları beni rahatsız ediyor. Farklı bir şekilde. O kadar."

Omuzlarını bıraktım ve geriledim.

"Bana kendinden bahset," dedim.

"Uzun süre Amber’den korktum," diye başladı “ve sanırım hâlâ korkuyorum. Brand bana saldırdığından beri, beni tekrar yakalayıp yakalayamayacağını merak ediyorum. Yıllarca arkama bakarak yaşadım. Hepinizden korkuyordum, sanırım. Çoğunuzu kartlardaki resimler olarak tanıyordum. Kötü bir ünü olan resimler. Random’a -babama- hepinizle aynı anda tanışmak istemediğimi söyledim ve ilk önce seninle tanışmamı önerdi. O zaman ikimiz de bildiğim belli şeylerle ilgileneceğini bilmiyorduk. Ama onlardan bahsettikten sonra, babam en kısa zamanda seni görmem gerektiğini söyledi. Olup bitenleri bana anlattı. Bu konuda bir şeyler biliyorum."

"Bileceğini hissetmiştim. Kısa süre önce belli bir isim telaffuz edilince."

"Tecyler mi?" dedi Random.

"Evet."

"Nereden başlamam gerektiğine karar vermek zor..." dedi Martin.

"Rebma’da büyüdüğünü, Desen’i yürüdüğünü ve sonra gücünü kullanarak Avalon’da Benedict’i ziyaret ettiğini biliyorum," dedim. “Benedict sana Amber ve Gölge hakkında daha fazla şey anlattı, Koz Kartlarını nasıl kullanacağını öğretti, silah kullanmayı öğretti. Daha sonra,

Gölge'de yürümek için yanından ayrıldın. Ve Brand'in sana ne yaptığını biliyorum. Bildiğim her şey bundan ibaret."

Başıyla evetledi, batıya baktı.

"Benedict'in yanından ayrıldıktan sonraki yıllarca Gölge'de yolculuk yaptım," dedi. "Bildiğim en mutlu zamanlardı. Macera, heyecan, görecek, yapacak yeni şeyler... Aklımın bir köşesinde, daha akıllı ve zorlu olduğumda -yani daha fazla deneyim kazandığımda- Amber'e gelip diğer akrabalarımla tanışacağımı düşünüyordum. Sonra Brand beni buldu. Uzun bir sürüşten sonra küçük bir yamaçta kamp kurmuş, öğle yemeğimi yiyordum. Dostlarım Tecyleri ziyaret etmeye gidiyordum. Brand benimle o zaman iletişim kurdu. Benedict ile bana Koz Kartlarını kullanmayı öğretirken ve yolculuk ederken iletişim kurmuştum. Hatta zaman zaman onları kullanarak beni nakletmişti, bu yüzden nasıl bir his verdiğini biliyordum, ne tür bir şey olduğunu biliyordum. Bu da aynı hissi verdi ve bir an Benedict'in beni aradığını düşündüm. Ama hayır. Brand'di. Onu destedeki resminden tanıdım. Desen'e benzeyen bir şeyin ortasında duruyordu. Meraklanmıştım. Bana nasıl ulaştığını bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla beni gösteren Koz Kartı yoktu. Bir dakika konuştu -ne söylediğini unuttum- ve her şey katı ve berrak iken o... o beni hançerledi. Onu ittirdim ve çekildim. Bir şekilde iletişimi korudu. Koparmak benim için güç oldu ve sonunda başardığımda, yine bana ulaşmaya çalıştı. Ama onu engelledim. Bunu Benedict öğretmişti. Yine, defalarca denedi, ama engellemeye devam ettim. Sonunda durdu. Tecylere yakındım. Atıma binmeyi ve onların evine gitmeyi başardım. Öleceğimi düşünüyordum, çünkü daha önce hiç bu kadar kötü yaralanmamıştım. Ama bir süre sonra iyileşmeye başladım. Sonra yine korkmaya başladım, Brand'in beni bulmasından ve başladığı işi bitirmesinden korkuyordum."

"Neden Benedict ile iletişim kurmadın," diye sordum ona, "ve neler olduğunu anlatmadın, korkularından bahsetmedin?"

"Bunu düşündüm," dedi "ve Brand'in başarılı olduğuna, gerçekten öldüğüme inanması olasılığını da düşündüm. Amber'de ne tür bir güç mücadelesi olduğunu bilmiyordum, ama hayatıma kastedilmesinin böyle bir şey olduğuna karar verdim. Benedict bana aile hakkında yeterince şey anlatmıştı ve aklıma gelen ilk bu oldu. Bu yüzden belki de ölü kalmanın daha iyi olacağına karar verdim. Tecylerin yanından tamamen iyileşmeden ayrıldım ve izimi Gölge'de kaybetmek için gittim.

"O zaman tuhaf bir şeye rastladım," diye devam etti, “daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey, ama her yerde varmış gibi görünüyordu: Geçtiğim neredeyse tüm Gölgeler’de, bir ya da başka şekilde bir kara yol vardı. Anlamıyordum, ama şimdiye dek rastladığım, Gölgeleri kesen tek şey gibi göründüğünden meraklandım. Onu takip etmeye ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye karar verdim. Tehlikeliydi. Üzerinde yürümemem gerektiğini çok çabuk öğrendim. Geceleyin üzerinde tuhaf şekiller yolculuk ediyordu. Üzerine çıkan doğal yaratıklar hastalanıyor ve ölüyordu. Bu yüzden dikkatli davrandım. Onu görüş alanında tutmak için gerekenden daha fazla yaklaşmadım. Pek çok yere kadar takip ettim onu. Her nereye gidiyorsa yanında ölüm, yıkım ve sorun götürdüğünü çok çabuk öğrendim. Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilemedim.

"Yaram yüzünden hâlâ zayıftım," diye devam etti “ve kendimi zorlama, bir günde çok uzağa, çok hızlı gitme hatasını yapmıştım. O akşam hastalandım; o gece ve ertesi gününü çoğu boyunca titreyerek battaniyemin üzerinde yattım. Bu sırada kendimden geçtiğim zamanlar oldu, bu yüzden kızın tam olarak ne zaman belirdiğini bilmiyorum. Rüyamın parçası gibi görünüyordu. Genç bir kız. Güzel. Ben iyileşirken bana baktı. Adı Dara’ydı. Durmaksızın konuştuk. Çok hoştu. O şekilde konuşacak birinin olması... Ona tüm hayatımın hikayesini anlatmış olmalıyım. Sonra o kendisi hakkında bir şeyler anlattı. Yere yıkıldığım yerin yerlisiydi. Oraya Gölge’den geldiğini söyledi. Henüz bizim gibi Gölgeler arasında yürüyemiyormuş, ama Amber Soyu’ndan, Benedict’ten geldiği için öğrenebileceğini düşünüyordu. Aslında, nasıl yapıldığını öğrenmeyi çok istiyordu. O anda yalnızca kara yolu kullanarak yolculuk yapabiliyordu. Yolun uzak ucunda yaşayanlarla, Kaos Sarayları ile de akraba olduğundan zehirli etkisine karşı bağışıklığı olduğunu söyledi. Ama bizim adetlerimizi öğrenmek istiyordu, bu yüzden ona bildiğim şeyleri öğretmek için elimden geleni yaptım. Ona Desen’den bahsettim, hatta onun için bir şemasını çizdim. Ona Koz Kartlarımı gösterdim -Benedict bana bir deste vermişti- ve diğer akrabalarının nasıl göründüğünü gösterdim. Özellikle senin Koz Kartın ile ilgilendi."

"Anlamaya başlıyorum," dedim. “Devam et."

"Bana olanca yozluğu ve küstahlığıyla, Amber’in kendisi ve Kaos Sarayları arasında metafizik bir dengeyi bozduğunu söyledi. Şimdi halkı Amber’i yıkarak bunu düzeltmeye çalışıyordu. Onların kendi yeri Amber’in

bir gölgesi değildi, kendine özgü katı bir varlıktı. Bu arada, aradaki tüm gölgeler bu kara yol yüzünden acı çekiyordu. Amber hakkındaki bilgim bu kadar olduğundan ancak dinleyebiliyordum. Başta, söylediği her şeyi kabul ettim. Bana göre Brand kesinlikle onun Amber hakkındaki kötü anlatımına uyuyordu. Ama ondan bahsettiğimde, hayır, dedi. Onun geldiği yerde Brand bir tür kahramandı. Detaylardan emin değildi, ama onu o kadar rahatsız etmiyordu. O zaman her şey konusunda kendinden ne kadar emin olduğunu fark ettim. Konuşurken sesinde bir fanatiklik havası vardı. Neredeyse gönülsüzce, kendimi Amber'i savunurken buldum. Llewella ve Benedict'i düşündüm ve birkaç kez rastladığım Gerard'ı. Kızın Benedict hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini gördüm. Zırhındaki yumuşak nokta buydu. Bu konuda bilgime dayanarak konuşabilirdim ve o da söylediğim iyi şeylere inanmakta gönüllüydü. Bu yüzden, bütün bu konuşmaların nihai etkisini bilmiyorum, ama sonuna doğru kendinden eskisi kadar emin görünmüyordu..."

"Sonuna mı?" dedim. "Ne demek istiyorsun? Seninle ne kadar kaldı?"

"Neredeyse bir hafta," diye yanıt verdi. "İyileşene kadar bana bakacağını söylemişti ve baktı. Aslında, fazladan birkaç gün kaldı. Emin olmak istediği için kaldığını söyledi, ama sanırım aslında konuşmalarımıza devam etmek istemişti. Ama sonunda, yoluna devam etmesi gerektiğini söyledi. Ondan benimle kalmasını istedim, ama hayır, dedi. Onunla gitmeyi teklif ettim, ama buna da hayır, dedi. O zaman onu takip etmeyi planladığımı anlamış olmalı, çünkü geceleyin gizlice ayrıldı. Ben kara yol üzerinde at süremiyordum ve Amber yolunda şimdi hangi gölgeye gittiğini bilmiyordum. Sabah uyandığımda ve gittiğini fark ettiğimde, ben de bir süre Amber'i ziyaret etmeyi düşündüm. Ama hâlâ korkuyordum. Belki söylediği bazı şeyler korkularımı güçlendirmişti. Her neyse, Gölge'de kalmaya karar verdim. Ve böylece yolculuklarıma devam ettim, değişik şeyler gördüm, değişik şeyler öğrenmeye çalıştım ta ki Random beni bulana ve eve gelmemi istediğini söyleyene kadar. Ama beni seninle tanışmam için ilk önce buraya getirdi, çünkü hikayemi diğerlerinden önce dinlemeni istiyordu. Senin Dara'yı tanıdığını, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini söyledi. Umarım yardımım dokunmuştur."

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

"Anladığım kadarıyla sonunda Desen'i yürümüş."

"Evet. Bunu başardı."

"Sonra da kendini Amber'in düşmanı ilan etmiş."

"Evet, bunu da yaptı."

"Umarım," dedi, "bütün bunlardan zarar görmez. Bana karşı iyiydi."

"Kendine gözkulak olabilecek yetenekte görünüyor," dedim. "Ama... evet, hoşlanılacak bir kız. Onun güvenliği hakkında sana herhangi bir söz verememem, çünkü hâlâ onun hakkında, olup biten her şeydeki rolü hakkında pek az şey biliyorum. Yine de, bana anlattıklarının yardımı oldu. Onu, elimden geldiğince, suçlu olduğuna karar vermeden önce etraflıca düşünme ayrıcalığı tanıyacağım biri yapıyor."

Gülümsedi.

"Bunu duyduğuma memnun oldum."

Omuzlarımı silktim.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

"Onu Vialle'yi görmeye götürüyorum," dedi Random "ve sonra, zaman ve fırsatlar izin verirse, diğerleri ile tanışacak. Elbette, bana ihtiyaç duymana sebep olacak yeni bir gelişme olmamışsa."

"Yeni gelişmeler oldu," dedim, "ama aslında sana şimdi ihtiyacım yok. Ama olanları anlatsam iyi olacak. Hâlâ pek az zamanım var."

Onun ayrılmasından sonra olanları Random'a anlatırken, Martin'i düşündüm. Beni ilgilendirdiği kadarıyla hâlâ bilinmeyen bir şeydi. Hikayesi kesinlikle doğru olabilirdi. Aslında, öyle olduğunu hissediyordum. Diğer yandan, hikayesinin tamam olmadığını, bilinçli olarak bir şeyleri eksik bıraktığını hissediyordum. Belki zararsız bir şey. Ama belki de değil. Bizi sevmek için sebebi yoktu. Tam tersine. Ve Random eve bir Truva Atı getirmiş olabilirdi. Ama belki de böyle bir şey değildi. Yalnızca, alternatifim varsa, birisine güvenmemeyi tercih ediyordum.

Yine de, Random'a anlattığım hiçbir şey bize karşı kullanılamazdı ve niyeti buysa bile, Martin'in bize fazla zarar verebileceğinden kuşkuluydum. Hayır, büyük olasılıkla bizim kadar uyanık davranıyordu ve sebepleri de üç aşağı beş yukarı aynıydı: korku ve kendini korama dürtüsü. Ani bir ilham ile sordum, "Bundan sonra Dara'yla tekrar karşılaştın mı?"

Kızardı.

"Hayır," dedi, aşırı telaşla. "Yalnız o sefer. O kadar."

"Anlıyorum," dedim ve Random bunu fark etmemiş olmak için fazla iyi bir poker oyuncusu idi; bu yüzden bir babayı uzun zaman önce kaybettiği

oğluna karşı biraz tetikte kılmak bedeli karşılığında bize bir parça teminat sağlamıştım.

Hemen konuşma konusunu Brand’e kaydırdım. Biz psikopatoloji konusundaki notlarımızı karşılaştırırken minik bir karıncalanma ve Koz Kartı iletişimini haber veren mevcudiyet duygusunu hissettim. Elimi kaldırdım ve yana döndüm.

Bir an sonra iletişim berraklaştı ve Ganelon ile ben birbirimize baktık.

"Corwin," dedi, “seni kontrol etme zamanının geldiğine karar verdim. Şimdiye dek ya sen Mücevher’i aldın, ya Brand Mücevher’i aldı ya da ikiniz de hâlâ arıyorsunuz. Hangisi?"

"Brand Mücevher’i aldı," dedim.

"Çok yazık," dedi. “Anlat."

Anlattım.

"Demek Gerard hikayenin doğrusunu biliyor," dedi.

"Sana bütün bunları anlattı mı?"

"Bu kadar detaylı olarak değil," diye yanıt verdi Ganelon, "ve doğru işittiğimden emin olmak istedim. Onunla biraz önce konuştum." Yukarıya bir bakış fırlattı. “O zaman, ayın yükselmesi ile ilgili anılarım doğruysa, yola çıksan iyi olacak."

Başımı salladım.

"Evet, kısa süre sonra merdivenlere doğru yola çıkacağım. Buradan o kadar da uzak değil."

"Güzel. Şimdi, şunları yapmaya hazırlıklı olmalısın..."

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedim. “Brand’den önce Tir-na Nog’th’a gitmeliyim ve Desen’e girmesini engellemeliyim. Bunu başaramazsam, onu yine takip etmeliyim." .

"Bunu yapmanın yolu bu değil," dedi.

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Evet, var. Koz Kartların yanında mı?"

"Evet."

"Güzel. İlk önce, Desen’e girmesini engellemek için zamanında orada olamazsın..."

"Neden olmasın?"

"Senin tırmanman, sonra saraya yürümen ve Desen’e inmen gerekiyor. Bu, Tir-na Nog’th’ta bile zaman gerektirir. Özellikle de, zamanın sana oyunlar oynadığı Tir-na Nog’th’ta.

Seni yavaşlatan bir ölüm dileği olabilir. Bilmiyorum. Her ne ise, sen gidene kadar Desen'i yürümeye başlayacaktır. Senin ona zamanında ulaşmanı engelleyecek kadar ilerlemiş olabilir."

"Muhtemelen yorgundur. Bu onu biraz yavaşlatır."

"Hayır. Kendini onun yerine koy. Sen Brand olsaydın, zamanın farklı aktığı bir Gölge'ye gitmez miydin? Bir akşamüstü yerine, bu akşamki çaba için günlerce dinlenmiş olabilir. İyi durumda olacağını varsaymak en iyisi."

"Haklısın," dedim. "Buna güvenemem. Tamam. Düşündüğüm, ama elden geliyorsa denemeyeceğim bir alternatif, onu uzaktan öldürmek olabilir. Yanıma bir arbalet ya da tüfeklerimizden birini alırım ve Desen'in ortasında vururum onu. Beni düşündüren, kanımızın Desen üzerindeki etkisi. Bundan etkilenen yalnızca birincil Desen olabilir, ama bilmiyorum."

"Bu doğru. Bilmiyorsun," dedi. "Aynı zamanda, orada normal silahlara güvenmeni de istemiyorum. Orası tuhaf bir yer. Gökyüzünde süzülen garip bir Gölge parçası gibi olduğunu sen, kendin söyledin. Sen Amber'de ateş alacak tüfek yapmayı düşünebildin, ama aynı kurallar orada geçerli olmayabilir."

"Bir risk," diye kabullendim.

"Arbalete gelince ya her fırlattığın ok ani bir esinti yüzünden yolundan şaşarsa?"

"Korkarım anlamıyorum."

"Mücevher. Birincil Desen'de Mücevherle bir süre yürüdü ve o zamandan sonra deneyler yapacak zamanı oldu. Sence kullanmayı kısmen öğrenmiş olması olasılık dışı mı?"

"Bilmiyorum. Sürecin nasıl işlediği konusunda o kadar emin değilim."

"Yalnızca işler beklediğin gibi gitmezse, Mücevher'i kendini savunmak için kullanabileceğine işaret etmek istedim. Mücevher senin bilmediğin başka özelliklere sahip olabilir. Bu yüzden benim söylediğim, onun uzaktan öldürülebileceğine güvenemeyeceğin. Ve Mücevherle yaptığın numarayı yine yapabileceğine de güvenmemelisin. Eğer üzerinde bir miktar kontrol elde etmişse."

"Her şeyi benim yapacağımdan daha kasvetli bir ışıkta sunuyorsun."

"Ama muhtemelen daha gerçekçi," dedi.

"Kabul. Devam et. Bir planın olduğunu söylemiştin."

"Bu doğru. Benim düşünceme göre, Brand'in Desen'e ulaşmasına bile izin verilmemeli. Desen'e adım atarsa, felaket ihtimali zıvanadan çıkar."

"Ve sen de oraya onu engellemek için zamanında gidemeyeceğimi düşünüyorsun."

"Sen uzun uzun yürümek zorunda kalırken o kendini istediği anda istediği yere götürebiliyorsa değil. İddiaya girerim ayın yükselmesini bekliyordur ve şehir şekillenir şekillenmez içeride, Desen'in hemen yanında belirecek."

"Ne demek istediğini anlıyorum, ama çözümü anlamıyorum."

"Çözüm şu: Bu gece sen Tir-na Nog'th'a ayak basmayacaksın."

"Bir dakika bekle!"

"Beklemeye lanet olsun! Bir strateji ustası getirdiysen, söyleyeceklerini dinlesen daha iyi olur."

"Tamam, dinliyorum."

"Muhtemelen oraya zamanında varamayacağını kabul ettin. Ama başka birisi ulaşabilir."

"Kim ve nasıl?"

"Tamam. Benedict ile iletişime geçtim. Geri döndü. Şu anda Amber'de, Desen odasında. Şimdiye dek onu yürümeyi bitirmiş, merkezde durmuş bekliyor olmalı. Sen gökyüzü şehrinin merdivenlerinin dibine gideceksin. Ayın yükselmesini bekleyeceksin. Tir-na Nog'th maddeleşir maddeleşmez, Koz Kartını kullanarak Benedict ile iletişime geçeceksin. Ona her şeyin hazır olduğunu söyleyeceksin ve Amber'deki Desen'in gücünü kullanarak kendini Tir-na Nog'th'taki Desen'e aktaracak. Brand ne kadar hızlı yolculuk ederse etsin, bundan daha hızlı gelemez."

"Avantajları görüyorum," dedim. “Oraya birini çıkarmanın en hızlı yolu bu, Benedict de kesinlikle iyi bir adam. Brand ile uğraşırken sorun yaşamaması gerekir."

"Gerçekten de Brand'in herhangi bir hazırlık yapmayacağını mı sanıyorsun?" dedi Ganelon. “Adam hakkında duyduğum şeylere dayanarak, kaçık olsa da zeki biri olduğunu söyleyebilirim. Böyle bir şey bekliyor olmalı."

"Muhtemelen. Ne yapabileceği hakkında fikrin var mı?"

Eliyle süpürür gibi bir hareket yaptı, ensesine bir şaplak attı ve gülümsedi.

"Bir böcek," dedi. “Affedersin. Baş belası şeyler."

"Sence hâlâ..."

"Bence orada, yukarıda kaldığı sürece Benedict ile iletişim halinde olmalısın, işte benim fikrim bu. Brand onu alt edecek olursa, hayatını kurtarmak için Benedict'i oradan çekmen gerekebilir."

"Elbette. Ama sonra..."

"Ama sonra bir tur kaybetmiş oluruz. Kabul. Ama oyunu değil. Mücevhere tam anlamıyla ayarlansa bile gerçek zararı verebilmek için birincil Desen'e gitmesi gerekir ve orasını koruma altında tutuyorsun."

"Evet," dedim. "Her şeyi düşünmüş gibisin. Bu kadar çabuk hareket ederek beni şaşırttın."

"Son zamanlarda bol bol boş zamanım oldu. Düşünmek için kullanmazsan kötü bir şeydir bu. Ben de öyle yaptım. Şimdi, hızlı hareket etsen daha iyi olur, diye düşünüyorum. Sen durdukça gündüz uzamıyor."

"Kabul," dedim. "Tavsiyen için teşekkür ederim."

"Sonucunu görene kadar teşekkürünü sakla," dedi ve sonra iletişimi keşti.

"Bu önemli gibiydi," dedi Random. "Ne oldu?"

"Uygun bir soru," diye yanıt verdim, "ama şimdi hiç zamanım yok. Hikayeyi dinlemek için sabaha kadar beklemen gerekecek."

"Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında," dedim, "evet, eğer ikiniz tek ata binerseniz ya da

Amber'e Koz Kartı ile giderseniz iyi olur. Yıldız'a ihtiyacım var."

"Tabii," dedi Random. "Sorun değil. O kadar mı?"

"Evet. Her şey acele etmeye bağlı."

Atların yanına gittik:

Yıldız'ı birkaç kez okşadım, sonra sırtına bindim.

"Seninle Amber'de görüşürüz," dedi Random. "İyi şanslar."

"Amber'de," dedim. "Teşekkürler."

Döndüm ve mezarımın doğuya doğru uzayan gölgelerine basarak merdivenlere yöneldim.

Bölüm 13

Kolvir’in en yüksek yamacında üç basamağa benzeyen bir formasyon vardır. Bunların en dibindekine oturdum ve yukarıda daha fazla şeyin belirmesini bekledim. Bunun için gece ve ay ışığı gerekir ki, koşulların yarısı gerçekleşmişti.

Batıda ve kuzeydoğuda bulutlar vardı. Bu bulutlardan çekmiyordum. Tüm ay ışığını kapatacak kadar yoğunlaşırlarsa,

Tir-na Nog’th solarak yok olurdu. Yukarıdaki şehrin yok olması olasılığına karşı yerde bir adam bulundurmanın önerilmesinin sebebi buydu.

Ama gökyüzü berraktı ve tanıdık yıldızlarla doluydu. Ay yükseldiği ve ışığı üzerinde oturduğum taşa düştüğü zaman, gökyüzüne giden merdiven var olacak, yükseklere tırmanacak, Tir-na Nog’th’a, Amber’in gece havasında yüzen imgesine bir yol açacaktı.

Bitkindim. Çok kısa zamanda çok fazla şey olmuştu. Aniden rahat olmak, çizmelerimi çıkarıp ayaklarımı ovmak, arkama yaslanıp, taşa olsa bile başımı dayamak bir lüks, saf hayvani bir zevk olup çıkmıştı. Gittikçe soğuyan havaya karşı pelerinimi önümde topladım. Sıcak bir banyo, güzel bir yemek, bir yatak güzel şeyler olurdu. Ama bunlar o şartlar altında hayaldi. Mevcut durumda oturmak, düşüncelerimin yavaşça, bir gözlemci gibi o gün olan olaylar üzerinde süzülmesine izin vermek bile yeterinden çoktu.

Onca şey... ama şimdi en azından sorularımın bazılarını yanıtını biliyordum. Hepsinin değil, kuşkusuz. Ama o anlığın zihnimin susuzluğunu gidermeye yetecek kadar... Artık ben yokken neler olup bittiği hakkında bir fikrim vardı, yapılması gereken, benim yapmam gereken bazı şeyler konusunda bilgim vardı... Ve bir şekilde, bilinçli olarak fark etmekten çok biliyordum ki, önümde gittikçe büyüyen resme uyacak parçala zaten bende vardı, onları biraz kaydırsam, çevirsem, uygun şekilde döndürsem. Son zamanlarda olan, özellikle de bugünün olayları bir an bile düşünmeme izin vermemişti. Ama şimdi, parçaların bazıları tuhaf açılarla dönüyor gibiydi...

Omzumun üstündeki bir kıpırdanma, yükseklerdeki havanın azıcık parlaklaşması dikkatimi çekti. Döndüm, sonra ayağa kalktım ve ufka baktım. Denizin üzerinde, ayın yükseleceği noktada bir parıltı vardı. Ben

izlerken ufak bir ışık yayı görünür oldu. Bulutlar da hafifçe kaymıştı, ama endişe gerektirecek kadar değil. O zaman yukarıya baktım, ama yukarıdaki oluşum henüz başlamamıştı. Yine de Koz Kartlarımı çıkardım, karıştırdım ve Benedict'inkini çektim.

Yorgunluğumu unutarak gözlerimi diktim, ayın suyun üzerinde genişlemesini, dalgaların üzerine bir ışık izi bırakmasını izledim. Aniden yükseklerde, görünürlük sınırında solgun bir şekil süzülmeye başladı. Işık büyürken, yer yer kıvılcımlar çaktı. İlk hatlar, örümcek ağı kadar solgun, kayaların üzerinde belirdi. Benedict'in kartını inceledim, iletişim için uzandım...

Soğuk imgesi canlandı. Onun Desen odasında, tam merkezde durduğunu gördüm. Sol ayağının yanında yanık bir lamba vardı. Varlığımı fark etti.

"Corwin," dedi, "zamanı geldi mi?"

"Tam olarak değil," dedim ona. "Ay yükseliyor. Şehir yeni yeni şekillenmeye başlıyor. Bu yüzden biraz daha zaman alır.

Yalnızca hazır olduğundan emin olmak istedim."

"Hazırım," dedi.

"Geri dönmen iyi oldu. İlgi çekici bir şey öğrendin mi?"

"Beni Ganelon çağırdı," dedi, "neler olduğunu öğrenir öğrenmez. Planı iyi bir plan gibi görünüyordu, burada olmamın sebebi bu. Kaos Sarayları'na gelince, evet. Sanırım birkaç şey öğrendim..."

"Bir dakika," dedim.

Ayın ışınları daha somut bir görünüş kazanmıştı. Yukarıdaki şehrin dış hatları şimdi açıktı. Merdivenin tamamı görünür olmuştu, ama bazı yerleri diğerlerinden daha solgun görünüyordu. Elimi ikinci, üçüncü basamağın üstüne uzattım...

Serin, yumuşak, dördüncü basamakla karşılaştım. Ama ittirince esner gibi oldu.

"Az kaldı," dedim Benedict'e. "Basamakları deneyeceğim. Hazır ol."

Başını evet anlamında salladı.

Taş basamakları tırmandım, bir, iki, üç. Sonra ayağımı kaldırdım ve dördüncü, hayaletimsi basamağın üzerine koydum.

Ağırlığıma teslim oldu. Diğer ayağımı kaldırmaya korkuyordum, bu yüzden ayı izleyerek bekledim. Parlaklık artar, sulardaki yol genişlerken serin havayı soludum. Yukarıya baktığımda, Tir-na Nog'th'un saydamlığının birazının kaybettiğini gördüm. Arkasındaki yıldızlar

solmuştu. Bu olurken, basamak ayağımın altında katılaştı. Tüm esnekliği kayboldu. Ağırlığımın tamamını taşıyabileceğini hissettim. Gözlerimi merdiven üzerinde kaydırınca tamamını gördüm, orada yarı şeffaf, burada yarı saydam, kıvılcımlı, ama denizin üzerinde süzülen sessiz şehre kadar kesintisizdi. Diğer ayağımı kaldırdım ve dördüncü basamağın üzerinde durdum. Kararım bu olsaydı, birkaç adım daha beni göksel merdivenden rüyaların gerçek olduğu o yere, yürüyen nevrozlara ve şüpheli kehanetlere, belirsiz tatminlerle dolu o ay ışığı şehrine, çarpık zamana ve solgun güzelliğe götürürdü. Geri adım attım ve şimdi dünyanın ıslak kenarında dengelenmiş olan aya baktım. Gümüş parıltısı altında Benedict'in Koz Kartına baktım.

"Merdiven katı, ay yükseldi," dedim.

"Tamam. Gidiyorum."

Onu orada, Desen'in merkezinde izledim. Lambayı sol elinde kaldırdı ve bir an kıpırdamadan durdu. Bir an sonra yok oldu, Desen de öyle. Bir sonraki an, benzer bir odanın içinde duruyordu, ama bu sefer Desen'in dışında, başladığı yerin yanındaydı. Lambayı kaldırdı ve odada çevresine bakındı. Yalnızdı.

Döndü, duvara yürüdü, lambayı dibine koydu. Gölgesi Desen'e doğru uzandı, o topuklarının üzerinde döner ve başladığı yere giderken şekil değiştirdi.

Bu Desen'in Amber'dekinden daha solgun bir ışıkla parladığını fark ettim. Gümüşi beyaz, benim bildiğim mavimsilik olmadan. Şekli aynıydı, ama hayalet şehir perspektifte tuhaf oyunlar oynamıştı. Çarpıklıklar vardı - daralmalar, genişlemeler- yüzeyi boyunca sebepsizce kayıyor gibiydiler, sanki tüm tabloyu Benedict'in Koz Kartından değil de kötü bir mercekten bakıyormuşum gibi.

Basamaklardan indim, bir kez daha en dipteki basamağa oturdum. İzlemeye devam ettim.

Benedict kılıcını kınında gevşetti.

"Kanın Desen üzerindeki olası etkisini biliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Ganelon söyledi."

"Hiç bütün bunlardan şüphelenmiş miydin?"

"Brand'e hiç güvenmedim," dedi bana.

"Ya Kaos Sarayları'na yaptığın yolculuk? Ne öğrendin?"

"Daha sonra, Corwin. Her an gelebilir."

"Umarım dikkatini çekecek görüntüler oluşmaz," dedim,

Tir-na Nog'th'a benim yaptığım yolculuğu ve oradaki son maceramda onun oynadığı rolü düşünerek.

Omuzlarını silkti.

"Onları önemseyerek güç veriyorsun. Bu gece benim dikkatim tek şeye yoğunlaşacak."

Tam bir çember çizerek odanın her köşesini inceledi, bitirdiği zaman durdu.

"Burada olduğunu biliyor mu, acaba?" dedim.

"Belki. Fark etmez."

Başımı salladım. Brand gelmezse, bir gün kazanmış olurduk. Muhafızlar diğer Desenleri korurdu, Fiona Brand'i bizim için bularak gizemli sanatlardaki becerisini teşhir etme şansı kazanırdı. Sonra onu takip ederdik. Fiona ile Bleys onu daha önce bir kez durdurmuştu. Fiona şimdi bunu yalnız başına yapabilir miydi? Yoksa Bleys'i bulup, yardım etmeye ikna etmemiz mi gerekirdi? Brand Bleys'i bulmuş muydu? Brand böylesi bir gücü ne halt etmeye istiyordu ki zaten? Tahta çıkma arzusunu anlayabilirdim. Ama... Adam deliydi, bunu o noktada bırakmak gerekirdi. Çok kötü, ama öyleydi işte. Kalıtım mı, yoksa çevre etkileri mi, diye merak ettim alayla. Her birimiz, bir dereceye kadar onun gibi deliydik. Dürüst olmak gerekirse, biraz daha fazlasını elde etmek için, diğerlerinden azıcık üstün olmak için bu kadar çok ve bu kadar şiddetle çaba göstermek bir tür delilikti. O bu eğilimi aşırıya kaçırmıştı, o kadar.

Hepimizde bulunan bu çılgınlığın bir karikatürü idi. Bu anlamda, hainin içimizden hangisi olduğu gerçekten önemli miydi?

Evet, önemliydi. Eyleme geçen oydu. Deli olsun olmasın, çok ileri gitmişti. Eric, Julian ya da benim yapmayacağımız şeyler yapmıştı. Bleys ve Fiona sonunda bu dolambaçlı plandan çekilmişlerdi. Gerard ve Benedict hepimizden biraz daha iyiydi -daha ahlaklı, daha olgun, her neyse- çünkü toplamda sonu hiçe varacak bu iktidar oyununun dışında kalmışlardı.

Random son yıllarda oldukça değişmişti. Tekboynuzun çocuklarının olgunlaşması için çağlar gerekmesi yüzünden olabilir miydi; yavaş yavaş hepimizin başına gelirken Brand'i es mi geçmişti? Yoksa eylemleri sayesinde Brand bizlerin olgunlaşmasını mı sağlamıştı? Çoğu soru gibi, asıl fayda sormaktaydı, yanıtlamakta değil. Hepimiz Brand'e yeterince benzediğimizden, başka hiçbir şeyin yaratamayacağı özel bir korku türünü

biliyordum. Ama evet, fark ederdi. Sebep ne olursa olsun, eyleme geçen o olmuştu.

Ay şimdi daha yüksekti, görüntüsü Desen odasının içinin manzarasının üzerindeydi. Bulutlar kaymaya, ayın daha yakınında kaynamaya devam ediyordu. Benedict'e söylemeyi düşündüm, ama dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramayacaktı.

Yukarıda, Tir-na Nog'th gece denizlerinin üzerinde bir tür doğaüstü yay gibi süzülüyordu.

... Ve aniden Brand belirdi.

İçimden bir parça daha baştan onun gökyüzünün yükseklerindeki karanlık odada, Desen'in karşı tarafında durduğunu fark etmiş de olsa elim gayrı ihtiyari Grayswandir'in kabzasına gitti.

Elim aşağı düştü. Benedict onun varlığını hemen fark etmiş, onunla yüzleşmek için dönmüştü. Silahına davranmadı, yalnızca Desen'in karşı tarafındaki kardeşine baktı.

İlk korkum, Brand'in Benedict'in tam arkasında belirmesi ve onu sırtından hançerlemesi olmuştu. Ama ben olsam bunu denemezdim, çünkü ölürken bile Benedict'in refleksleri saldırganı öldürmeye yeterdi. Görünüşe göre, Brand de o kadar çılgın değildi.

Brand gülümsedi.

"Benedict," dedi. "Tuhaf... Sen... Burada."

Hüküm Mücevheri göğsünde asılıydı.

"Brand," dedi Benedict, "deneme."

Brand gülümsemeye devam ederek kılıç kemerini çözdü ve silahının yere düşmesine izin verdi. Yankılar söndükten sonra konuştu: "Ben aptal değilim, Benedict. Sana kılıçla karşı koyabilen adam doğmamıştır."

"Kılıca ihtiyacım yok, Brand."

Brand yavaşça Desen'in kenarı boyunca yürümeye başladı.

"Yine de tahtın hizmetkarı olarak takıyorsun onu. Kral olabilecekken."

"Hırslarımın listesinde bu hiç yüksek sıralara gelmemiştir."

"Bu doğru." Desen'in kenarında durdu. "Sadık, geri planda. Hiç değişmemişsin. Babamın seni bu kadar iyi şartlaması yazık. Çok daha fazla ilerleyebilirdin."

"İstediğim her şeye sahibim," dedi Benedict.

"... Bu kadar erken engellenmek, yolunun kesilmesi."

"Konuşarak da yanımdan geçemezsin, Brand. Seni incitmeye zorlama beni."

Brand, yüzündeki gülümseme silinmeden yine yavaşça ilerlemeye başladı. Ne yapmaya çalışıyordu? Stratejisini anlayamıyordum.

"Diğerlerinin yapamadığı bazı şeyleri yapabildiğimi biliyorsun," dedi Brand. “Eğer istediğin, ama elde edemeyeceğini düşündüğün herhangi bir şey varsa, söylemen ve ne kadar yanıldığını anlaman için tam zamanı. İnanamayacağın şeyler öğrendim."

Benedict o nadir gülümsemelerinden birini gülümsedi.

"Yanlış yolu seçtin," dedi. “Ben istediğim her şeye yürüyebilirim."

"Gölgeler!" Brand hıhladı, yine durdu. “Diğerlerinden herhangi biri de hayaletlere tutunabilir! Ben gerçeklikten bahsediyorum! Amber! Güç! Kaos! Maddeleşmiş gündüz düşleri değil! Asıl olandan başka bir şey değil!"

"Sahip olduğum şeylerden daha fazlasını isteseydim, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yapmadım."

Brand kahkaha attı, yine yürümeye başladı. Desen’in çevresindeki yolun çeyreğini aşmıştı. Mücevher daha parlak yanıyordu. Sesi çınladı.

"Zincirlerini bile isteye taktığın için sen aptalın birisin! Ama eğer nesnelere sahip olmak istemiyorsan, güç de senin için cazip değilse, bilgiye ne dersin? Dworkin’in ilminin tamamını biliyorum. O zamandan sonra çalışmaya devam ettim ve evrenin nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi edinmek için karanlık bedeller ödedim. Bunlara, bedelini ödemeden sahip olabilirsin."

"Bir bedel olacaktır," dedi Benedict, “benim ödemeyeceğim bir bedel."

Brand başını salladı ve saçlarını arkaya attı. O sırada Desen’in imgesi, ayın önünden bir bulut iplikçiği geçmiş gibi, bir an dalgalandı. Tir-na Nog’th hafifçe soldu, sonra normal haline geldi.

"İçtensin, gerçekten içtensin," dedi Brand, görünüşe göre solma anını fark etmeden. “O zaman seni daha fazla sınamayacağım. Denemek zorundaydım." Yine durup baktı. “Sen Amber’deki yığında, paramparça olduğu açık olan bir şeyi savunmaya çalışarak harcanmayacak kadar iyi bir adamsın. Kazanacağım, Benedict. Amber’i silip baştan yapacağım. Eski Desen’i silip, kendiminkini çizeceğim. Sen de yanımda olabilirsin. Yanımda olmanı istiyorum. Mükemmel bir dünya inşa edeceğim, Gölge ile arasında birden fazla doğrudan bağlantı olan bir dünya. Amber’i Kaos Sarayları ile

birleştireceğim. Bu alemi tüm Gölge boyunca uzatacağım. Sen alaylarımıza komuta edersin, bir araya getirilen en kudretli askeri güce. Sen..."

"Eğer yeni dünyan söylediğin kadar mükemmel olacaksa, Brand, alaylara gerek yok. Diğer yandan, eğer yaratıcısının zihnini yansıtacaksa, o zaman mevcut durumdan pek de üstün olmayacağını görebiliyorum. Önerin için teşekkür ederim, ama ben mevcut Amber'in tarafında kalacağım."

"Sen aptalın birisin, Benedict. İyi niyetli bir aptal, ama yine de aptal."

Kayıtsızca, yine ilerlemeye başladı. Benedict'e on iki metre uzaktaydı. Dokuz... İlerlemeye devam etti. Sonunda altı metre uzakta durdu, başparmaklarını kemerine taktı, bakarak durdu. Benedict bakışlarını karşıladı. Bulutları yine kontrol ettim. Uzun bir bulut yığını aya doğru kaymaya devam ediyordu. Ama Benedict'i her an yanıma çekebilirdim. Şu anda onu rahatsız etmeye değmezdi.

"O zaman neden gelip beni doğramıyorsun?" dedi Brand sonunda. “Silahsızım, güç olmasa gerek. Damarlarımızda aynı kanın akmasının bir önemi yok, değil mi? Ne bekliyorsun?"

"Seni incitmek istemediğimi zaten söyledim," dedi Benedict.

"Yine de, yanından geçmeye kalkarsam bunu yapmaya hazır, bekliyorsun."

Benedict yalnızca başını evet anlamında salladı.

"Benden korktuğunu itiraf et, Benedict. Hepiniz benden korkuyorsunuz. Sana bu şekilde silahsız yaklaşırken bile, bir şey mideni burkuyor olmalı. Kendime güvenimi görüyorsun ve anlamıyorsun. Korkuyor olmalısın."

Benedict yanıt vermedi.

"... Ve eline kanımın bulaşmasından korkuyorsun," diye devam etti Brand, “ölüm lanetimden korkuyorsun."

"Sen eline bulaşan Martin'in kanından korkmuş muydun?" diye sordu Benedict.

"O piç enik mi!" dedi Brand. “O gerçekten bizden biri değildi. O yalnızca bir araçtı."

"Brand, kardeşlerimden birini öldürmek istemiyorum. Boynuna taktığın süsü bana ver ve benimle Amber'e dön. Her şeyi yoluna koymak için çok geç değil."

Brand başını arkaya attı ve güldü.

"Alı, asil bir konuşma! Asil bir konuşma, Benedict! Alemin gerçek bir lordu gibi! Aşırı erdeminle beni utandıracaksın! Ve bütün bunların ana fikri

ne?" Uzandı ve Hüküm Mücevheri’ni okşadı. “Bu mu?" Yine güldü ve ilerledi. “Bu oyuncak mı? Onu teslim etmem bize barış, sevgi ve düzen getirecek mi? Hayatımı kurtaracak mı?"

Bir kez daha durdu. Şimdi Benedict’ten üç metre uzaktaydı. Mücevheri parmaklarının arasında kaldırdı ve baktı.

"Bu şeyin tüm gücünü biliyor musun?" diye sordu.

"Yeterince..." diye başladı Benedict ve sesi boğazında çatladı.

Brand telaşla bir adım attı. Mücevher önünde parlaktı. Benedict’in eli kılıcına ilerlemeye başlamıştı, ama ona ulaşmadı.

Şimdi kaskatı, sanki aniden heykele dönüşmüş gibi duruyordu. O zaman anlamaya başladım, ama çok geçti.

Brand’in söylediği hiçbir şeyin aslında önemi yoktu. Yalnızca kesintisiz bir gevezelikti, doğru uzaklığa ulaşana kadar Benedict’in dikkatini çekecek bir şey. Gerçekten de Mücevher’i kullanmasını kısmen öğrenmişti ve üzerindeki sınırlı kontrolü sonuçlar elde etmesine yeterliydi, yaratacağını bilmediğim, ama onun baştan beri bildiği sonuçlar. Brand dikkatle Benedict’e yaklaşmış, Mücevher’i denemiş, daha fazla yaklaşmış, yine denemişti ve Benedict’in sinir sistemini etkileyecek noktayı bulana kadar sınamaya devam etmişti.

"Benedict," dedim, “artık bana gelsen iyi olacak" ve irademi zorladım, ama ne kıpırdadı, ne de yanıt verdi. Koz Kartı hâlâ çalışıyordu, varlığını hissedebiliyordum, onun aracılığı ile olayları izleyebiliyordum, ama ona ulaşamıyordum. Mücevher’in motor sinir sisteminden daha fazlasını etkilediği açıktı.

Yine bulutlara baktım. Hâlâ büyüyor, aya ulaşıyorlardı. Kısa süre sonra ayı örtecek gibilerdi. Bu olduğu zaman Benedict’i çekemezsem, ışık tamamen örtülür örtülmez şehir yok olur ve denize düşerdi. Brand! Eğer fark ederse bulutları dağıtmak için Mücevher’i kullanabilirdi. Ama bunu yapmak için, muhtemelen Benedict’i serbest bırakması gerekirdi. Bunu yapacağını sanmıyordum. Yine de... Bulutlar şimdi yavaşlıyor gibiydi. Tüm bu mantık yürütme gereksiz olabilirdi. Brand’in Koz Kartını seçtim ve bir kenara koydum.

"Benedict, Benedict," dedi Brand gülümseyerek, “kılıcını çekmek için hareket edemiyorsa, yaşayan en iyi kılıç ustasının ne faydası var? Sana aptalın biri olduğunu söyledim. Bile isteye kendi katlime yürüyeceğimi mi sandın? Hissettiğin korkuya güvenmeliydin. Buraya savunmasız

gelmeyeceğimi bilmeliydin. Kazanacağımı söylerken bunu kastediyordum. Ama sen iyi bir seçimdin, çünkü en iyisi sensin. Gerçekten de önerimi kabul etmeni isterdim. Ama artık bunun önemi yok. Beni durdurmanız imkansız. Diğerlerinden kimsenin şansı yok ve seninle her şey daha kolay olabilirdi."

Pelerininin altına uzandı ve bir hançer çıkardı.

"Beni oraya naklet, Benedict!" diye haykırdım, ama faydası yoktu. Yanıt yoktu, beni oraya götürecek güç yoktu.

Brand'in Koz Kartını aldım. Eric ile Koz Kartı savaşımı hatırladım. Eğer Koz Kartı aracılığı ile Brand'e bir darbe indirebilirsem, konsantrasyonunu Benedict'i özgür kılacak kadar bozabilirdim. Tüm dikkatimi karta çevirdim, muazzam bir zihinsel saldırıya hazırlandım.

Ama hiçbir şey. Yol donmuştu, karanlıktı.

Elindeki işe yoğunlaşması yüzünden olmalıydı, Mücevherle zihinsel ilişkisi o kadar eksiksizdi ki, ona ulaşamıyordum. Her döndüğüm yerde engellendim.

Aniden, yukarıda merdiven solgunlaştı. Aya hızlı bir bakış fırlattım. Şimdi ayın yüzünü kümülüs bulutlarından bir kol örtmüştü. Lanet olsun!

Dikkatimi Benedict'in Koz Kartına çevirdim. Yavaş gelmekle beraber iletişimi yeniledim, bütün bunların içinde, bir yerlerde, Benedict'in bilincinin hâlâ yerinde olduğunu gösteriyordu bu. Brand bir adım yaklaşmıştı ve hâlâ ona sataşıyordu.

Ağır zincirine asılı Mücevher kullanılırken yanıyordu. Artık, aralarındaki mesafe, belki, üç adıma inmişti. Brand hançeri ile oynuyordu.

"... Evet, Benedict," diyordu, "muhtemelen savaşta ölmeyi tercih ederdin. Diğer yandan, buna da bir tür onur olarak bakabilirsin. Bir müjdenin onuru. Bir açıdan, ölümün yeni bir düzenin doğmasına izin verecek."

Bir an arkalarındaki Desen soldu. Ama aya bakmak için gözlerimi önümdeki manzaradan koparamıyordum. Orada, gölgelerin ve titreşen ışığın altında, sırtı Desen'e dönük olan Brand bunu fark etmemiş gibiydi. İleriye bir adım attı.

"Ama bu kadarı yeter," dedi. "Yapılması gereken şeyler var ve biz durdukça gece beklemiyor."

Daha yakına adım attı ve hançeri indirdi.

"İyi geceler, tatlı Prens," dedi ve Benedict'e yaklaştı.

O anda, Benedict’in bu tuhaf gölge, gümüş ve ay ışığı mekanından koparılıp alınmış tuhaf, mekanik kolu saldıran bir yılanın hızıyla hareket etti. Bedenin geri kalanı sabit, heykel gibi beklerken, bir mücevherin fasatları gibi parlak, metalik düzlemlerden, gümüş kablolardan örülmüş harika bir bilekten oluşmuş, alevden beneklerle çivilenmiş, stilize, iskeletsi, İsviçre oyuncağı, mekanik böcek, işlevsel, ölümcül, kendince güzel nesne benim takip edemediğim bir hızla fırladı.

Mekanik parmaklar Mücevher’in Brand’in boynundaki zincirini yakaladı. Kol hemen yukarı kalktı, Brand’i yerden yükseğe kaldırdı. Brand hançerini bıraktı ve iki eliyle boğazını kavradı.

Arkasında, Desen yine soldu. Daha da solgun parlamaya başladı. Brand’in lamba ışığındaki yüzü korkunç, çarpık bir hayaletti. Benedict yerinde donmuş kaldı, insandan bir darağacı gibi kıpırdamadan, onu yüksekte tuttu.

Desen loşlaştı. Tepemde, merdivenler yok olmaya başladı.

Ayın yarısı örtülmüştü.

Brand kıvranarak kollarını başının üzerine kaldırdı, zinciri bir arada tutan metal çengelin iki yanını yakaladı. Her birimiz gibi, o da güçlüydü. Kaslarının toplandığını, sertleştiğini gördüm. O sırada yüzü kararmış, boynu gergin tellerden bir yığın haline gelmişti. Dudağını ısırdı; zinciri çekerken sakalına kan sızdı.

Zincir keskin bir şaklama ve takip eden şıngırtı ile ayrıldı ve Brand nefes nefese yere düştü. Boğazını iki eliyle tutarak bir kez yuvarlandı.

Benedict, yavaşça, çok yavaşça garip kolunu indirdi. Zincir ve Mücevher hâlâ elindeydi. Diğer kolunu gerdi. Derin bir nefes aldı.

Desen daha da soldu. Tepemde, Tir-na Nog’th saydamlaştı. Ay neredeyse tamamen yok olmuştu.

"Benedict!" diye haykırdım. “Beni duyabiliyor musun?"

"Evet," dedi çok yumuşak bir sesle ve yere batmaya başladı.

"Şehir soluyor! Hemen bana gelmelisin!"

Elimi uzattım.

"Brand..." dedi dönerek.

Ama Brand de batıyordu ve Benedict’in ona ulaşamayacağını gördüm. Benedict’in sol elini tuttum ve çektim. İkimiz, kaya çıkıntısının yanında yere düştük.

Ayağa kalkmasına yardım ettim. Sonra taşın üzerine oturduk. Uzun süre hiçbir şey söylemedik. Yine baktığımda Tir-na Nog'th yok olmuştu.

Olan biten her şeyi düşündüm. O kadar hızlı. O kadar aniden. Şimdi üzerime büyük bir bitkinlik çökmüştü ve enerjimin tükendiğini, en kısa zamanda uyumam gerektiğini düşündüm.

Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Son zamanlarda yaşam çok kalabalık olmuştu. Başımı bir kez daha taşa dayadım, bulutlara ve yıldızlara baktım. Parçalar... uygun şekilde döndürsem, çevirsem uyacak gibi görünen parçalar... Şimdi, kendiliklerinden dönüyor, çevriliyorlardı...

"Sence öldü mü?" diye sordu Benedict, beni beliren şekillerden oluşan yarı rüyanın içinden çekerek.

"Muhtemelen," dedim. “Her şey yok olduğunda kötü durumdaydı."

"Aşağıya çok yol var. Geldiği gibi kaçmanın bir yolunu bulmuş olabilir."

"Şu anda fark etmez aslında," dedim. “Köpek dişlerini çektin."

Benedict homurdandı. Mücevher hâlâ elindeydi, son zamanlarda olduğundan daha solgun bir kırmızı idi.

"Doğru," dedi sonunda. “Desen şimdi güvende. Keşke... keşke uzun zaman önce bir gün, söylenen bir şey söylenmemiş ya da yapılan bir şey yapılmamış olsaydı. Onun farklı büyümesine sebep olan bir şey, yukarıda gördüğümüz öfkeli, çarpık şeyden farklı bir adam olmasını sağlayacak bir şey. Bilebilseydik! Artık ölmüş olması en iyisi. Ama olabileceği bir şeyin boşa harcanması dernek bu."

Yanıt vermedim. Söylediği doğru olabilirdi de, olmayabilirdi de. Brand, bu her ne demekse, psikozun sınırında olabilirdi, ama olmayabilirdi de. Her zaman bir sebep vardır. Ama ne zaman herhangi bir şey berbat edilmiş olsa, ne zaman korkunç bir şey olsa, bir sebebi bulunur. Ama yine de elinizde berbat, korkunç bir durum vardır ve açıklamak onu hiç de hafifletmez. Eğer birisi gerçekten berbat bir şey yapmışsa, bir sebebi vardır. Aldırıyorsan öğren bu sebebi, neden adamın bir orospu çocuğu olduğunu öğren. Ama gerçek geride kalan şeydir. Brand eyleme geçmişti. Olayın ardından psikoanaliz yapmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Başkaları bizi eylemler ve bunların sonuçları ile yargılar. Başka her şey, onun yerinde sen olsaydın nasıl daha cici şeyler yapacağını düşünerek ucuz bir ahlaki üstünlük duygusu yaşamaktan ibarettir. Geri kalana gelince, onu cennete bırak. Ben o niteliklere sahip değilim.

"Amber’e dönsek iyi olacak," dedi Benedict. “Yapılması gereken çok şey var."

"Bekle," dedim.

"Neden?"

"Düşünüyordum."

Ben açıklamayınca, sonunda o konuştu, “Eee...?"

Koz Kartlarımı yavaş yavaş karıştırdım, onunkini ve Brand’inkini yerine yerleştirdim.

"Taktığın yeni kolu hiç merak etmedin mi?" diye sordum ona.

"Elbette. Onu sıra dışı koşullar altında Tir-na Nog’th’tan getirdin. Üzerime uyuyor. İşe yarıyor. Bu gece kendini kanıtladı."

"Kesinlikle. Bu sonuncusu, zayıf olasılıklara çok fazla önem vermek olmuyor mu? Yukarıda, Mücevher’e karşı sana bir şans veren tek silah oydu. Ve tesadüfen senin bir parçandı ve tesadüfen yukarıda olan ve onu kullanan kişi sendin. Olayları geriye sar ve sonra tekrar izle. Çok sıra dışı -hayır, çok akıl almaz- bir tesadüfler zinciri yok mu işin içinde?"

"Sen bu şekilde ifade edince..." dedi.

"Evet. Ve bundan fazlası olması gerektiğini sen de en az benim kadar anlıyorsun."

"Tamam. Söyle. Ama nasıl? Nasıl yapıldı?"

"Benim bir fikrim var," dedim, uzun, çok uzun zamandır bakmadığım bir kartı çekerek, parmak uçlarımda soğukluğunu hissederek, “ama yöntem önemli değil. Yanlış soruyu sordun."

"Ne sormalıydım?"

" 'Nasıl?' değil. 'Kim?'"

"Sence tüm olay zincirini, Mücevher’in geri alınmasına kadar, bir insan mı ayarladı?"

"Bunu bilmiyorum. İnsan nedir ki? Ama ikimizin de tanıdığı birinin geri döndüğünü ve bütün bunların arkasında olduğunu düşünüyorum."

"Tamam. Kim?"

Ona elimdeki Koz Kartını gösterdim.

"Babam mı? Bu saçma! Ölmüş olmalı. Uzun zaman oldu."

"Onun yapmış olabileceğini biliyorsun. O kadar sinsidir. Güçlerinin tamamını hiç anlamadık."

Benedict ayağa kalktı. Gerindi. Başını salladı.

"Bence sen fazla soğukta kalmışsın, Corwin. Artık eve gidelim."

"Tahminimi sınamadan mı? Hadi! Oyunbozanlık etme. Otur ve bana bir dakika ver. Koz Kartını deneyelim."

"Şimdiye kadar birisi ile iletişime geçerdi."

"Sanmıyorum. Aslında. Hadi, ayak uydur bana. Kaybedecek neyimiz var ki?"

"Tamam. Neden olmasın?"

Yanıma oturdu. Koz Kartını ikimizin de görebileceği şekilde kaldırdım. Ona gözlerimizi diktik. Zihnimi gevşettim, iletişim için uzandım. Neredeyse hemen geldi.

Bize bakarken gülümsüyordu.

"İyi geceler. İyi iş çıkardınız," dedi Ganelon. “Oyuncağımı geri getirmenize sevindim. Kısa süre sonra ona ihtiyacım olacak."

DÖRDÜNCÜ CİLT

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 179
Fantastik Kurgu 39
Amber Yıllıkları 4. Cilt
4- Oberon'un Eli
Roger Zelazny
ISBN 975-8725-17-3
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 4-The Hand of Oberon
İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Redaksiyon: Emre Yerlikhan, Gamze Sarı
1. Baskı İstanbul, 2003

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hıιgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hıιgo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.